

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราช เขตดุสิต
กรุงเทพมหานคร

ปริญญาพันธ์
ของ
สิรินดา รุ่งเรืองผล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2553

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราช เขตดุสิต
กรุงเทพมหานคร

ปริญญาโท
ของ
สิรินดา รุ่งเรืองผล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

พฤษภาคม 2553

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมราชูทิศ เขตดุสิต
กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
สิรินดา รุ่งเรืองผล

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
พฤษภาคม 2553

สิรินดา รุ่งเรืองผล. (2553). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร.*
ปริญญาโท กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. คณะกรรมการควบคุมปริญญาโท:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุฬรัตน์, รองศาสตราจารย์ เวชนี กรีทอง.

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปัจจัยที่ศึกษาแบ่งเป็น 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชายล้วน ระดับช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 จำนวน 247 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ การวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ

ผลการศึกษาค้นคว้าพบว่า

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_4) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_5) การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง (X_6) ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_8) ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและ

นาฏศิลป์) (X_9) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_{10})

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มี 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (X_1) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_2)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_9) นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_3) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_{10}) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_5) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_4) และปัจจัยทั้ง 6 ปัจจัยนี้ สามารถรวมกันอธิบายความแปรปรวนของทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้ร้อยละ 75.20

4. สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .353 + .205 X_6 + .188 X_9 + .165 X_3 + .146 X_{10} + .137 X_5 + .099 X_4$$

4.2 สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .221 X_6 + .199 X_9 + .189 X_3 + .184 X_{10} + .161 X_5 + .117 X_4$$

FACTORS AFFECTING ON THE LEARNING ATTITUDES TOWARD MUSIC
AND DRAMATIC ARTS OF THE THIRD LEVEL, SECONDARY GRADE 1-3
STUDENTS AT VAJIRAVUDH COLLEGE IN DUSIT DISTRICT, BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

SIRINDA RUNGRUENGPOL

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements for the
Master of Educational Degree in Educational Psychology
at Srinakharinwirot University

May 2010

Sirinda Rungruengphol. (2010). *Factors Affecting on The Learning Attitudes Toward Music and Dramatic Arts of The Third level, Secondary Grade 1- 3 Students at Vajiravudh College in Dusit District, Bangkok*. Master Thesis, M.Ed. (Education Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Assist. Prof. Dr.Passana Chularut, Assoc. Prof. Waythanee Greethong.

The purpose of this research was to study factors affecting on the leaning attitudes toward Music and Dramatic Arts of the third level, secondary grade 1- 3 students at Vajiravudh College in Dusit district, Bangkok. These factors were divided into 3 dimensions, first of them was personal factor; students' age, learning achievement, learning habits in Music and Dramatic Arts, learning achievement motivation in Music and Dramatic Arts, and future orientation in Music and Dramatic Arts, second of them was family factor; guardians' support towards student learning in Music and Dramatic Arts and guardians' expectation towards student in Music and Dramatic Arts, and lastly third of them was learning environmental factor; physical learning environment of Music and Dramatic Arts, interpersonal relationship between students and their Music and Dramatic Arts teachers, and interpersonal relationship between students and their peer groups in Music and Dramatic Arts.

The sample used in this study was 247 male students that were the third level, secondary grade 1- 3 students at Vajiravudh College in Dusit district, Bangkok in academic year 2009. The instruments were questionnaire series of factors affecting on the leaning attitudes toward Music and Dramatic Arts of the third level, secondary grade 1- 3 students at Vajiravudh College in Dusit district, Bangkok. The data was analyzed by the Pearson Product Moment Correlation Coefficient and stepwise Multiple Regression Analysis.

The results were as follows:

1. There were significantly positive correlation among leaning attitudes toward Music and Dramatic Arts of the third level, secondary grade 1- 3 students at Vajiravudh College in Dusit district, Bangkok and 8 factors; learning habits in Music and Dramatic Arts (X_3), learning achieve motivation in Music and Dramatic Arts (X_4), future orientation in Music and Dramatic Arts (X_5), guardians' support towards student learning

in Music and Dramatic Arts (X_6), guardians' expectation towards student in Music and Dramatic Arts (X_8), physical learning environment of Music and Dramatic Arts (X_7), interpersonal relationship between students and their Music and Dramatic Arts teachers (X_9) and interpersonal relationship between students and their peer groups in Music and Dramatic Arts (X_{10}) at .01 level.

2. There were no significantly correlation among learning attitudes toward Music and Dramatic Arts of the third level, secondary grade 1- 3 students at Vajiravudh College in Dusit district, Bangkok and 2 factors: students' age (X_1), and learning achievement (X_2)

3. There were significantly 6 factors learning attitudes toward Music and Dramatic Arts of the third level, secondary grade 1- 3 students at Vajiravudh College in Dusit district, Bangkok, at .01 level ranking from the most affecter to the least affecter were; guardian's support towards student learning in Music and Dramatic Arts (X_6), interpersonal relationship between students and their Music and Dramatic Arts teachers (X_9), learning habits in Music and Dramatic Arts (X_3), interpersonal relationship between students and their peer groups in Music and Dramatic Arts (X_{10}), future orientation in Music and Dramatic Arts (X_5) and learning achieve motivation in Music and Dramatic Arts (X_4). These 6 factors could predict learning attitudes toward Music and Dramatic Arts at percentage of 75.20

4. The significantly predicted equation of leaning attitudes toward Music and Dramatic Arts of the third level, secondary grade 1- 3 students at Vajiravudh College in Dusit district, Bangkok level were as follow :-

4.1 in terms of raw scores were:

$$\hat{Y} = .353 + .205 X_6 + .188 X_9 + .165 X_3 + .146 X_{10} + .137 X_5 + .099 X_4$$

4.2 in terms of standard scores were:

$$Z = .221 X_6 + .199 X_9 + .189 X_3 + .184 X_{10} + .161 X_5 + .117 X_4$$

ปริญญานิพนธ์
เรื่อง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ของ
สิรินดา รุ่งเรืองผล

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒน์กุล)
วันที่ เดือน พฤษภาคม พ.ศ. 2553

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์

คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

.....ประธาน
(อาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง)

.....กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสนา จุลรัตน์)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์เวณี กรีทอง)

.....กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อารี พันธุ์มณี)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้โดยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ ประธานกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ รองศาสตราจารย์ เวนนี่ กรีทอง กรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ อาจารย์ ดร.สกล วรเจริญศรี และ รองศาสตราจารย์ ดร. อารี พันธุ์มณี กรรมการที่ได้รับแต่งตั้งเพิ่มเติมเพื่อสอบปากเปล่าปริญญานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ด้วยความกรุณาต่อผู้วิจัย ตั้งแต่เริ่มดำเนินการวิจัยจนเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง มา ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรรณรัตน์ พลอยล้อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ที่กรุณาให้คำแนะนำและเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในการตรวจแก้ไขเครื่องมือสำหรับการวิจัยในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์ นันทวิทย์ ผ่อมหานาคะ ที่เป็นทีปรึกษา ที่คอยให้คำแนะนำ ชี้แนะแนวทาง และให้ความช่วยเหลือในการทำวิจัยมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้บังคับการ ดร.สาโรจน์ ลีสุวรรณค์ คณาจารย์ทุกท่าน และขอขอบใจนักเรียนโรงเรียนวชิราวุธที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทุกคน ที่ให้โอกาส ช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูล และให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณเพื่อนนิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา ปีการศึกษา 2551 ที่คอยแบ่งปันความรู้ ให้กำลังใจซึ่งกันและกัน และร่วมทุกข์ ร่วมสุขกันมาตลอดระยะเวลาปีการศึกษา

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อสมพร รุ่งเรืองผล คุณแม่ลดาวัลย์ รุ่งเรืองผล และญาติ พี่ น้องทุกคน ที่มอบความรัก ความอบอุ่น ความห่วงใย ให้การสนับสนุนในทุกด้าน และเป็นกำลังใจสำคัญแก่ผู้ทำปริญญานิพนธ์ตลอดมา รวมทั้งคุณ พิตินันท์ กมลเนตร์ ที่เอื้อเฟื้อแบ่งปัน และให้ความช่วยเหลือให้งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์จากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแต่ครอบครัวของผู้วิจัย และบูรพาคณาจารย์ที่ประสิทธิ์ประสาทความรู้ตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบัน

สิรินดา รุ่งเรืองผล

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	5
ความสำคัญของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	10
สมมติฐานของการวิจัย.....	11
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	12
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียน วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์).....	24
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร.....	43
3 วิธีดำเนินการวิจัย	46
การกำหนดประชากรและการกลุ่มตัวอย่าง	46
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	47
การหาคุณภาพเครื่องมือ	66
การเก็บรวบรวมข้อมูล	69
การวิเคราะห์ข้อมูล	69
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	69
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	71
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	71
การวิเคราะห์ข้อมูล	72
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	72
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปลผล อภิปราย และข้อเสนอแนะ.....	80
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	80
สมมติฐานของการวิจัย.....	80
ขอบเขตของการวิจัย.....	80
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	81
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	82
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
สรุปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
อภิปรายผลผลการวิจัย.....	84
ข้อเสนอแนะ.....	97
บรรณานุกรม.....	100
ภาคผนวก.....	110
ภาคผนวก ก.....	111
ภาคผนวก ข.....	134
ภาคผนวก ค.....	146
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	152

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียน วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร	74
2 แสดงผลการวิเคราะห์ค่าความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อ การเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร	76
3 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อ การเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร.....	77
4 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร.....	78
5 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิสัยทางการเรียน วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์).....	135
6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ การเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์).....	136
7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคต ในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์).....	137
8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการ เรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง.....	138
9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังต่อ การเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง.....	139
10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการ เรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์).....	140

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์).....	141
12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่าง นักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์).....	142
13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียน วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด.....	143
14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียน วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้สึก.....	144
15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียน วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม...	145

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

การเปลี่ยนแปลงสภาพทางเศรษฐกิจ สังคม ความก้าวหน้าทางวิทยาการเทคโนโลยี และการให้ข้อมูลข่าวสารในปัจจุบัน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนในสังคมไทยถูกครอบงำทางความคิด วัฒนธรรมของต่างชาติหลั่งไหลและเผยแพร่อย่างรวดเร็ว ทำให้วิถีชีวิตของคนไทยเปลี่ยนไป จากลักษณะพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันมาแต่ดั้งเดิม เอกลักษณะ และวัฒนธรรมไทย กำลังจะถูกกลบเลือน โดยผู้คนใช้ชีวิตที่เป็นอิสระ สนุกสนานตามสถานเริงรมย์ ศูนย์การค้า มีวัฒนธรรมบริโภคนิยม เกิดความอยากได้อย่างมี และแก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกัน ทำให้คนส่วนใหญ่ อยู่ในภาวะเครียด วิตกกังวลกับปัญหาต่างๆ บางคนหาทางออกของปัญหาได้ บางคนไม่ได้และแก้ปัญหาโดยการคิดสั้น ซึ่งมีตัวอย่างมากมายในสังคมไทย แนวทางหนึ่งที่สามารถช่วยแก้ปัญหาดังกล่าวได้คือ การเปิดโอกาสให้กับดนตรีและนาฏศิลป์ เข้ามามีส่วนร่วมในชีวิตประจำวันอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะช่วยขัดเกลาลักษณะนิสัยของคนไทยให้มีความสุขภาพ อ่อนโยน มีจิตใจงาม มีกำลังใจในการต่อสู้กับอุปสรรคนานาประการอย่างมีสติ มีน้ำใจต่อคนในสังคม ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นหลักในการดำเนินชีวิตแบบวัฒนธรรมไทยเดิม และทำให้ทุกคนอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข (2552: ออนไลน์)

ดนตรีและนาฏศิลป์ เป็นศิลปกรรมแขนงหนึ่งในทางวัฒนธรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนไทยมาตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน แสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ต่างๆ ของคนในชาติ เช่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี วัฒนธรรม การประกอบอาชีพ ความคิด และความเป็นอยู่ เป็นต้น และการผสมผสานของสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ทำให้เกิดการหล่อหลอมพลเมืองของชาติให้มีสุขภาพจิตที่ดี เกิดการจินตนาการอันสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่าทางความงาม ความไพเราะ โดยอาศัยดนตรีและนาฏศิลป์เป็นสื่อกลาง (กิตติชัย รัตนพันธ์. 2549: 1) ซึ่งสอดคล้องกับคมสันต์ วงศ์วรรณ (2551: 1) กล่าวว่า ดนตรีและนาฏศิลป์เป็นสื่อในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ เป็นศิลปะที่ง่ายต่อการสัมผัส ก่อให้เกิดความสุข สนุกสนานรื่นเริง ช่วยผ่อนคลายความเครียด ทั้งทางตรงและทางอ้อม ให้เกิดความสงบ และรู้สึกเพลิดเพลิน นอกจากนี้มีผู้กล่าวว่า ความสำคัญและประโยชน์ของดนตรีและนาฏศิลป์ ยังมีผลต่อการพัฒนาการทางร่างกาย อารมณ์ สังคม สติปัญญาและบุคลิกภาพ เพราะเป็นการร่วมทำกิจกรรมที่มีการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกาย ช่วยให้กล้ามเนื้อสัมพันธ์กัน ผู้เรียนสามารถแสดงออกเพื่อตอบสนองอารมณ์ของตน มีการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นวิชาที่ต้องใช้ทั้งความรู้และทักษะ เสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์ และยังทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออกในทางที่ดีอีกด้วย (ชัชชัย นาควงศ์. 2543: 5)

การศึกษาไทยปัจจุบัน ได้ตระหนักถึงความสำคัญและยอมรับให้ดนตรีและนาฏศิลป์ มีความจำเป็นต่อการพัฒนามนุษย์ โดยยึดหลักพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ฉบับแก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 2 (กระทรวงศึกษาธิการ.2545: 5) มาตรา 6 ว่าด้วยเรื่องการจัด การศึกษาต้องเป็นไปเพื่อพัฒนาคนไทยให้เป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ทั้งกาย จิตใจ สติปัญญา ความรู้ และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรมในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่าง มีความสุข ดังนั้นหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (2552: ออนไลน์) ได้จัด ดนตรีและนาฏศิลป์ไว้ในหลักสูตร ตั้งแต่ระดับปฐมวัย จนถึงระดับมัธยมศึกษา ซึ่งดนตรีและ นาฏศิลป์ถูกบรรจุอยู่ในกลุ่มสาระวิชาศิลปะ โดยมีจุดมุ่งหมายพัฒนาผู้เรียนให้มีความคิด สร้างสรรค์ มีจินตนาการทางศิลปะ มีสุนทรียภาพ มีความเชื่อมั่นในตนเอง มีมนุษยสัมพันธ์อันดี โดยอาศัยดนตรีและนาฏศิลป์เป็นเครื่องช่วย เป็นการส่งเสริมความถนัด และความสนใจเฉพาะ บุคคล ให้แสดงออกมาตามความสามารถของแต่ละบุคคล ทั้งนี้ยังเป็นการช่วยให้นักเรียนแสดง ความคิดและจินตนาการออกมาในด้านการแสดง เพื่อส่งเสริมการคิดเป็นทำเป็นของนักเรียน ดังนั้นวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงเป็นวิชาที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดคุณลักษณะ ดังกล่าว และยังเป็นการเห็นคุณค่าของดนตรีและนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึง ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทยและสากล

จากการที่ผู้วิจัยมีเพื่อนสนิทสอนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียน ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นโรงเรียนประจำชาย ผู้วิจัยจึง สัมภาษณ์ครูผู้สอนถึงปัญหาในการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วง ชั้นที่ 3 พบว่านักเรียนไม่ให้ความสำคัญกับวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) นักเรียนบางคน มีพฤติกรรมทางการเรียนที่ไม่เหมาะสม เช่น คุยกับเพื่อนในขณะที่เรียน หยอกล้อกัน กลับใน ชั่วโมงเรียน และขาดความรับผิดชอบต่อการเรียน เป็นต้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจ ปัญหาเบื้องต้นกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โรงเรียน วชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 33 คน นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 33 คน และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 34 คน โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิด จำนวน 3 ข้อ สอบถามนักเรียนดังรายละเอียด ต่อไปนี้

คำถามข้อที่ 1 “นักเรียนคิดอย่างไรต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพราะเหตุใด”

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 17 คน คิดเป็น ร้อยละ 17 คิดว่าวิชานี้เป็นวิชาที่น่าเรียน เพราะทำให้ผ่อนคลาย รู้สึกเพลิดเพลินไปกับ เสียงดนตรี ได้ดูหนัง ฟังเพลง และวิเคราะห์บทเพลงเป็น จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8 คิดว่า เป็นวิชาที่ได้เรียนรู้เกี่ยวกับทฤษฎีดนตรี รู้จักเครื่องดนตรี และสามารถฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรีได้ นักเรียนจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 คิดว่าเป็นวิชาที่มีกิจกรรมน่าสนใจ ช่วยสร้างสาน

สัมพันธ์กับครูและเพื่อนนักเรียนได้ดี และนักเรียนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 คิดว่าเป็นวิชาที่น่าเบื่อ เพราะไม่สามารถใช้ได้ในอนาคต

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 11 คิดว่าวิชานี้เป็นวิชาที่น่าเรียน เกิดความผ่อนคลาย ทำให้รู้สึกสงบ นักเรียนจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 คิดว่าเป็นวิชาที่ได้รับความรู้มากมาย ทั้งในเชิงประวัติศาสตร์ดนตรี ทฤษฎีดนตรี และการปฏิบัติดนตรี นักเรียนจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6 คิดว่าเป็นวิชาที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ หรือนำไปประกอบอาชีพได้ในอนาคต และยังเป็นการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ นักเรียนจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 คิดว่าเป็นวิชาที่น่าเบื่อ เพราะไม่ได้เอาความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวัน และนักเรียนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1 คิดว่าวิชานี้มีเนื้อหามากเกินไป ทำให้จำเนื้อหาได้ไม่หมด

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 19 คิดว่าวิชานี้เป็นวิชาที่ทำให้เกิดความสุข ทำให้เกิดความผ่อนคลาย ลดความเครียด ทำให้เกิดสมาธิ มีความจำที่ดี นักเรียนจำนวน 9 คน คิดเป็นร้อยละ 9 คิดว่าเป็นวิชาที่สามารถนำไปใช้ในอนาคต สามารถเพิ่มพูนทักษะทางดนตรี นักเรียนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 คิดว่าวิชานี้ทำให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และนักเรียนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 คิดว่าวิชานี้เป็นวิชาที่ไม่มีประโยชน์

คำถามข้อที่ 2 “นักเรียนรู้สึกอย่างไรเมื่อได้เรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพราะเหตุใด”

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 16 รู้สึกชอบ เพราะได้ทำกิจกรรมมากมาย รู้สึกสนุกเพลิดเพลิน นักเรียนจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12 รู้สึกชอบ เพราะได้ฝึกปฏิบัติเครื่องดนตรี บรรเลงเพลงได้ด้วยตนเอง และนักเรียนจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 รู้สึกไม่ชอบ เพราะเนื้อหาจำนวนมาก ยากต่อการจำ ตอนสอบทำปฏิบัติไม่ได้ ทำให้ได้คะแนนสอบน้อย

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 15 รู้สึกชอบ เพราะสนุก เพลิดเพลินกับเสียงดนตรี จิตใจเบิกบาน นักเรียนจำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 12 รู้สึกชอบ เพราะคุณครูใจดี เอาใจใส่เด็กนักเรียนอย่างสม่ำเสมอ และนักเรียนจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6 รู้สึกไม่ชอบ เพราะชอบวิชาอื่นมากกว่า ไม่ชอบเล่นดนตรี เนื้อหาจำนวนมาก

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 23 รู้สึกชอบ เพราะสนุก มีกิจกรรมหลากหลายให้เข้าร่วมเสมอ รู้สึกจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6 ไม่ชอบ เพราะไม่ถนัดวิชาดนตรี กลัวตอนสอบได้คะแนนน้อย และนักเรียนจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 5 รู้สึกไม่ชอบ เพราะขี้เกียจ อยากนอน

คำถามข้อที่ 3 “นักเรียนจะอย่างไร เมื่อเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)”

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 20 จะตั้งใจเรียน เชื้อฟังครู นักเรียนจำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 10 หมั่นฝึกซ้อมส่งงานตามที่ได้รับมอบหมาย และนักเรียนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 ไม่ทำอะไรเลย นั่งเรียนจนหมดคาบ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 23 ตั้งใจเรียน นักเรียนจำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 6 เข้าเรียนให้ตรงเวลา หมั่นฝึกซ้อมสม่ำเสมอ นักเรียนจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 3 หลับในห้องเรียน ไม่เอาอุปกรณ์การเรียนไป และนักเรียนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1 เข้าไปนั่งเฉยๆ จนหมดเวลา

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการสำรวจพบว่านักเรียนจำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 23 ตั้งใจเรียน เชื้อฟังครู จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 8 เข้าเรียนตรงต่อเวลาเตรียมอุปกรณ์การเรียนให้พร้อม นักเรียนจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 2 เรียนเพื่อเอาคะแนน และนักเรียนจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 1 อุดหนุนเรียนให้หมดคาบ

จากผลการสำรวจปัญหาเบื้องต้น พบว่านักเรียนบางกลุ่มมีปัญหาด้านทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เนื่องจากนักเรียนคิดว่าวิชานี้เป็นวิชาที่น่าเบื่อ ไม่ชอบ เนื้อหาจำนวนมาก ไม่สามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ทำให้ไม่อยากเรียน ขี้เกียจ และนั่งหลับในคาบเรียน ซึ่งการที่นักเรียนมีความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมดังที่กล่าวมานั้น ย่อมส่งผลกระทบต่อความสำเร็จทางการเรียนของนักเรียนในอนาคตได้ ดังที่พาสนา จูร์ตัน (2548: 181) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นดัชนีที่จะชี้แนวทางในการแสดงพฤติกรรม กล่าวคือ ถ้าบุคคลมีทัศนคติทางบวกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บุคคลนั้นมีแนวโน้มที่จะเข้าหาหรือแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลมีทัศนคติทางลบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง บุคคลนั้นจะมีแนวโน้มที่จะหลีกเลี่ยงโดยการถอยหนีหรือต่อต้านการแสดงพฤติกรรมนั้นๆ ซึ่งสอดคล้องกับสุรางค์ ไคว์ตระกูล (2550: 336) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นอักษณัติ (Disposition) หรือแนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุ ความคิด (Ideas) ทัศนคติอาจจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่เผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบ ก็จะหลีกเลี่ยง และถ้านักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียน ก็น่าจะส่งผลให้การเรียนรู้อาศัยประสิทธิภาพ ดังนั้นหากได้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แล้ว ก็จะสามารถนำมาใช้ประกอบเป็นแนวทางส่งเสริมและพัฒนาทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้เป็นไปในทางบวกยิ่งขึ้น

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมิรุฑู เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมิรุฑู เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมิรุฑู เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการวิจัยนี้ สามารถนำไปเป็นข้อมูลเบื้องต้นเพื่อใช้ประกอบการวางนโยบายสำหรับผู้บริหาร ตลอดจนครูผู้สอนในการวางแผนการเรียนการสอน เพื่อให้เหมาะสมต่อนักเรียน และเสริมสร้างทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมิรุฑูเขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ที่เรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โรงเรียนนวมิรุฑู เขตดุสิต ปีการศึกษา 2552 จำนวน 247 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่

1.1.1 อายุ

1.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.1.3 นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.1.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรี

และนาฏศิลป์)

1.1.5 ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรี

และนาฏศิลป์)

- 1.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่
 - 1.2.1 การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง
 - 1.2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
- 1.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่
 - 1.3.1 ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
 - 1.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
 - 1.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง ความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยจำแนกทักษะคิดออกเป็น 3 ด้าน ดังรายละเอียดดังต่อไปนี้

1.1 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด ได้แก่ การเห็นคุณค่า ความสำคัญ และประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.2 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้สึก ได้แก่ ความชอบ ความพึงพอใจ และความสนใจที่มีต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.3 ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ได้แก่ นักเรียนตั้งใจเรียนวิชาศิลปะ (ดนตรีและนาฏศิลป์) ขยันหมั่นฝึกซ้อมดนตรี แบ่งเวลาทบทวนเนื้อหาในวิชาศิลปะ (ดนตรีและนาฏศิลป์) การเข้าเรียนสม่ำเสมอ และการให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมในชั่วโมงเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง สิ่งที่ส่งผลให้นักเรียนมีทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แบ่ง

ออกเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

2.1 ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.1.1 อายุ หมายถึง ระยะเวลาที่นับตามปฏิทินสากลตั้งแต่ปี พ.ศ. ที่เกิดจนถึงปัจจุบันของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิทย์ ปีการศึกษา 2552

2.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถทางการเรียนของนักเรียน ซึ่งวัดจากผลการเรียนที่เป็นคะแนนเฉลี่ยสะสม (Grade Point Average) ในภาคเรียนที่ผ่านมา

2.1.3 นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง การกระทำเป็นประจำของนักเรียนที่เกี่ยวกับการเรียนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ได้แก่ การแบ่งเวลาในการซ้อมดนตรี ความสม่ำเสมอในการเข้าชั้นเรียนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) การเข้าเรียนตรงตามเวลา การตั้งใจเรียน การทบทวนบทเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และความขยันในการฝึกซ้อมดนตรี

2.1.4 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง ความปรารถนาของนักเรียนที่จะทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งทางการเรียนให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความมุ่งมั่นในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อให้เกิดความสำเร็จ มีความรับผิดชอบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ และเมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ

2.1.5 ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการคาดการณ์ การวางแผนตามความต้องการของนักเรียนเองอย่างรอบคอบ และมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค โดยมุ่งที่จะให้เกิดความสำเร็จทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ในอนาคต

2.2 ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดังนี้

2.2.1 การสนับสนุนทางการเรียนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง หมายถึง การแสดงออกของผู้ปกครอง ได้แก่ การดูแลเอาใจใส่เรื่องการเรียน สนับสนุนด้านค่าเล่าเรียน อุปกรณ์การเรียนและค่าการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ การให้คำปรึกษา และชี้แนะแนวทางในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.2.2 ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง การรับรู้ของนักเรียนที่มีต่อความคาดหวังของบิดามารดาหรือผู้ปกครองต่อเป้าหมายทางการศึกษาที่ตั้งไว้สำหรับนักเรียน และต้องการให้บรรลุเป้าหมาย ได้แก่ ความต้องการให้นักเรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ให้นักเรียนเป็นที่รักของครูและเพื่อนๆ และคาดหวังให้นักเรียนมีโอกาสด้านความสามารถทางดนตรีในกิจกรรมของโรงเรียน

2.3 ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดังนี้

2.3.1 ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง สภาพของห้องเรียนมีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ซึ่งจะทำให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนการสอน ดังนี้

2.3.1.1 สถานที่เรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ได้แก่ สภาพของห้องเรียนสามารถเก็บเสียงได้ ภายในห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทดี ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย ขนาดของห้องเหมาะสมกับนักเรียน มีแสงสว่างพอเหมาะ และปราศจากสิ่งรบกวนจากเสียงและกลิ่น

2.3.1.2 สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ได้แก่ เครื่องดนตรีคีย์บอร์ด แผ่นภาพ แผ่นเพลงประกอบการร้อง วีดิทัศน์ต่างๆ มีปริมาณเพียงพอ และอุปกรณ์มีประสิทธิภาพพร้อมใช้งาน

2.3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และการปฏิบัติตนของครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ต่อนักเรียน ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อให้เกิดความสัมพันธอันดี มีรายละเอียดดังนี้

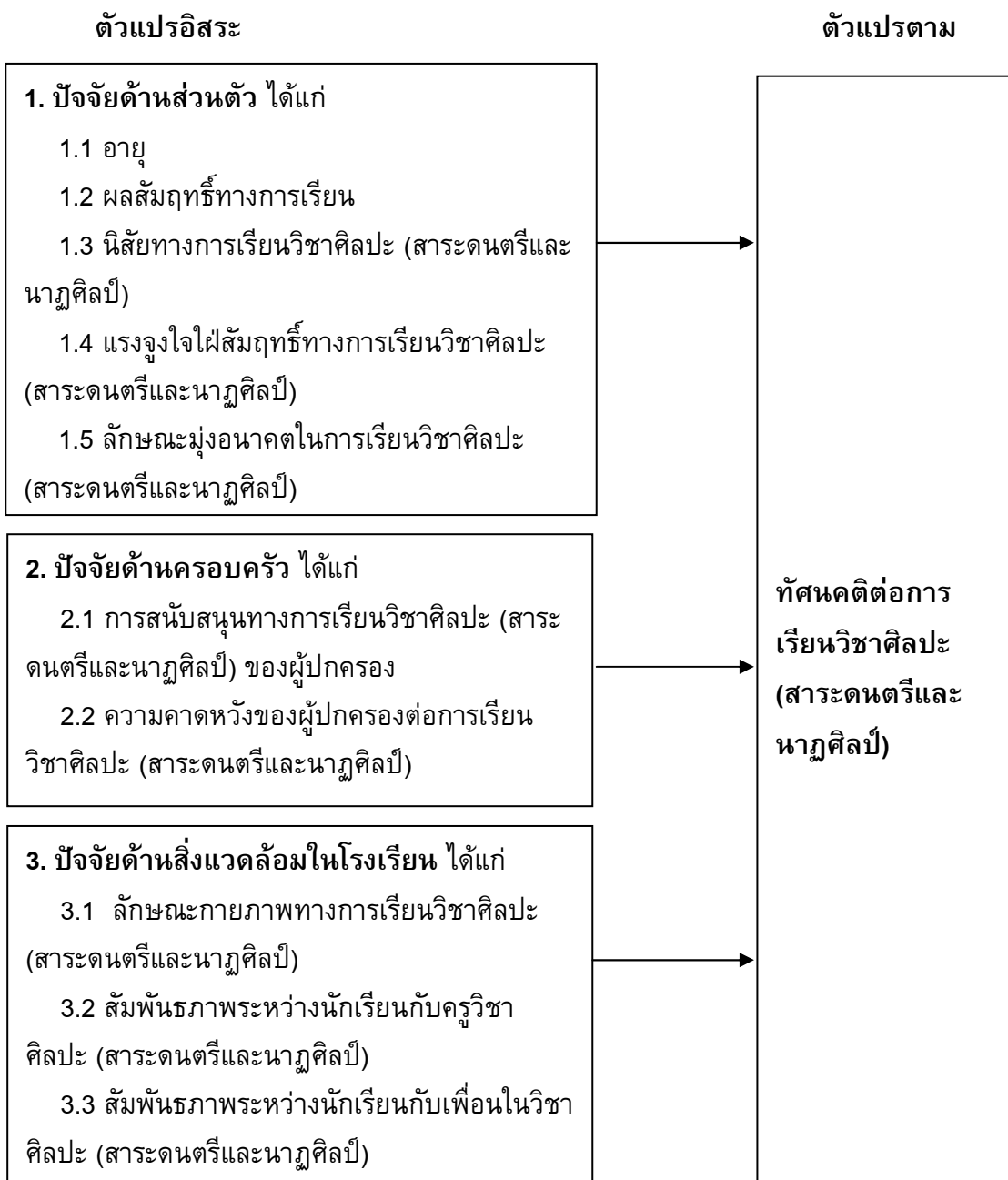
2.3.2.1 การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ได้แก่ การตั้งใจเรียน การซักถามปัญหาข้อสงสัยในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) การให้ความเคารพ เชื่อฟัง และปฏิบัติตนตามสิ่งที่ครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) อบรมสั่งสอน

2.3.2.2 การปฏิบัติตนของครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรัก การเอาใจใส่ ให้ความเป็นกันเอง ยอมรับความคิดเห็นของนักเรียนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และให้คำปรึกษา ทั้งทางด้านกรเรียนและด้านส่วนตัว

2.3.3 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง การปฏิบัติตนของนักเรียนและเพื่อนที่ปฏิบัติต่อกันในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งในและนอกห้องเรียนเพื่อให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดี ได้แก่ การช่วยเหลือซึ่งกันและกันด้านการเรียน การยอมรับความคิดเห็น การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) การหว่านโยกไล้ขีดสนิทสนม และการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

3. วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) หมายถึง การเรียนการสอนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ ซึ่งจัดตามหลักสูตรแกนกลางศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจองค์ประกอบของดนตรีและนาฏศิลป์ให้เกิดทักษะทางดนตรี โดยการฟัง การร้อง การอ่านโน้ต เขียนโน้ต สามารถนับจังหวะได้ และปฏิบัติเครื่องเค็บบอร์ด นักเรียนเข้าใจความสำคัญ ความเป็นมาของประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของดนตรีนาฏศิลป์ สามารถคิดวิเคราะห์ ถ่ายทอดความรู้สึกลงอย่างอิสระ เห็นคุณค่าในการเล่นดนตรีในรูปแบบต่างๆ ทั้งของไทยและสากล ให้มีความสำคัญต่อการแสดงนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม จากภูมิปัญญาไทยและสากล ซึ่งควรแก่การอนุรักษ์ การเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จะช่วยพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี และให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ปัจจัย 3 ด้าน คือ ปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และลักษณะมุ่งอนาคตวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระ

ดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานของการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานของการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนมีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนวรารุช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.1.1 ความหมายของทัศนคติ

ในงานวิจัยนี้ได้กล่าวถึง คำว่า “ทัศนคติ” และ “เจตคติ” ซึ่งทั้งสองคำนี้เป็นคำที่มีความหมายเหมือนกัน และตรงกับคำในภาษาอังกฤษว่า “Attitude” เหมือนกัน ทั้งนี้เนื่องจากมีผู้กล่าวถึงทั้งสองคำในเอกสารและงานวิจัยต่าง ๆ ดังนั้น เพื่อความเข้าใจที่ตรงกัน เมื่อพบคำว่า “ทัศนคติ” หรือ “เจตคติ” ให้เข้าใจว่าเป็นคำเดียวกัน

มีผู้ให้ความหมายของทัศนคติไว้แตกต่างกันดังนี้

เธอร์สโตน (Thurstone .1967: 497) อธิบายว่า เจตคติเป็นระดับของความมากน้อยของความรู้สึกในด้านบวกและลบที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งสามารถบอกความรู้สึกของเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย

อัลลพอร์ต (Allport.1974: 2) ทศนคติ คือ สภาวะของความพร้อมทางด้านจิตใจ ซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์สภาวะความพร้อมนี้จะเป็แรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่จะมีต่อบุคคล สิ่งของและสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

ฮอร์นบี (Hornby, A S. 2001: 62) ให้ความหมายของทศนคติไว้ว่า ทศนคติ คือ วิธีทางที่ความคิดหรือรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือคนใดคนหนึ่ง และวิธีทางที่ประพฤติต่อใครหรือคนใดคนหนึ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเรามีความคิดหรือรู้สึกอย่างไร

กิปสัน (2552: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Gibson. 2000: 102) ให้ความหมายของทศนคติไว้ว่า ทศนคติ คือ ตัวตัดสินพฤติกรรม เป็นความรู้สึกเชิงบวกหรือเชิงลบ เป็นสภาวะจิตใจในการพร้อมที่จะส่งผลกระทบต่อ การตอบสนองของบุคคลนั้น ๆ ต่อบุคคลอื่น ๆ ต่อดัตถุหรือต่อสถานการณ์ โดยที่ทศนคตินี้สามารถเรียนรู้หรือจัดการได้โดยใช้ประสบการณ์

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530: 193) ได้ให้ความหมายของทศนคติไว้ว่า หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ อันเป็นผลเนื่องมาจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ และเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลแสดงพฤติกรรมหรือแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า นั้น ๆ ไปในทางสนับสนุนหรือคัดค้านก็ได้

สุชา จันทน์เอม (2544: 270) ให้ความหมายของทศนคติไว้ ว่าเป็นนามธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้หรือประสบการณ์ในชีวิตของบุคคล และทศนคติมีความสำคัญต่อการตอบสนองทางสังคมของบุคคลเป็นอย่างมาก คือบุคคลที่มีพฤติกรรมอย่างไรหรือกระทำสิ่งใดลงไป ทศนคติจะเป็นเครื่องกำหนด ดังนั้นทศนคตินี้จึงเป็นส่วนหนึ่งของบุคลิกภาพของบุคคล และบุคคลที่มีทศนคติต่อสิ่งแวดลอมต่าง ๆ ในลักษณะที่ต่างกันออกไป

ปรียาพร วงศ์นุตรโรจน์ (2544: 238) กล่าวความหมายของทศนคติ มีดังนี้

1. ความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ หลังจากที่บุคคลได้มีประสบการณ์ในสิ่งนั้น ความรู้สึกจึงแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

1.1 ความรู้ในทางบวก เป็นการแสดงออกในทางลักษณะของความพึงพอใจเห็นด้วย ชอบ สนับสนุน

1.2 ความรู้สึกในทางลบ เป็นการแสดงออกในลักษณะไม่พึงพอใจ ไม่เห็นด้วย ไม่ชอบและไม่สนับสนุน

1.3 ความรู้สึกที่เป็นกลาง คือ ไม่มีความรู้สึกใด ๆ

2.บุคคลจะแสดงความรู้สึกออกทางด้านพฤติกรรม ซึ่งแบ่งพฤติกรรมเป็น 2 แบบ คือ

2.1 พฤติกรรมภายนอก เป็นพฤติกรรมที่สังเกตได้ มีการกล่าวคำพูดสนับสนุน ทำหน้าตา บอกความพึงพอใจ

2.2 พฤติกรรมภายใน เป็นพฤติกรรมที่สังเกตไม่ได้ ชอบหรือไม่ชอบก็ไม่แสดงออกหรือความรู้สึกที่เป็นกลาง

พาสนา จุลรัตน์ (2548: 180) ได้กล่าวถึงทัศนคติว่า หมายถึงความพร้อมของร่างกาย และจิตใจที่มีแนวโน้มจะตอบสนองด้วยการเข้าหาหรือถอยหนีออกไปจากสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ต่างๆ

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2550: 336) กล่าวว่า ทัศนคติ เป็นอักษมาศัย (Disposition) หรือ แนวโน้มที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้า ซึ่งอาจจะเป็นได้ทั้งคน วัตถุ ความคิด (Ideas) ทัศนคติอาจจะเป็นบวกหรือลบ ถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่เผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบ ก็จะหลีกเลี่ยง ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรียนรู้และการแสดงออกของค่านิยมและความเชื่อของบุคคล

จากความหมายของทัศนคติ ดังกล่าวสรุปได้ว่า ทัศนคติหมายถึง ความคิด ความรู้สึก ความเชื่อของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็นตัวกำหนดแนวโน้มในการตอบสนองหรือแสดงพฤติกรรมของบุคคลนั้นในลักษณะที่ชอบหรือไม่ชอบ

1.1.2 องค์ประกอบของทัศนคติ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2530 : 201-203) สรุปว่าทัศนคติ มีส่วนประกอบสำคัญ 3 ประการ ดังนี้ คือ

1. องค์ประกอบด้านความคิด อารมณ์ และเหตุผล ความเชื่อ หรือความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ซึ่งเป็นเรื่องราวของการใช้เหตุผลของบุคคล
2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ หรือความรู้สึก หมายถึง ความรู้สึก อารมณ์เกี่ยวกับความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น รัก ไม่ชอบเกลียดกลัว เป็นต้น ซึ่งจะแสดงออกทางสีหน้า ท่าทาง เมื่อคิดหรือพูดสิ่งนั้น
3. องค์ประกอบของแนวโน้มของการกระทำ หมายถึง แนวโน้มที่จะมีพฤติกรรม หรือความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดโดยเฉพาะ

ซิมบาร์โด (สุดหทัย มุขยวงศา. 2533: 7; อ้างอิงจาก Zimbaedo. 1979: 647) กล่าวว่า ทัศนคติ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. ความคิด ความเชื่อ (Believe) หรือความเข้าใจที่มีต่อสิ่งต่างๆ ในลักษณะที่สิ่งนั้นเป็นหรือควรจะเป็น
2. ความรู้สึก (Affection) หรืออารมณ์ ที่สัมพันธ์กับความคิด ความเชื่อ วัตถุประสงค์จากปฏิกิริยาทางร่างกายหรือแนวโน้มและแบบแผนในการตอบสนอง
3. พฤติกรรม (Action Intention) เป็นการกระทำที่สังเกตได้ ซึ่งเป็นผลต่อเนื่องจากความคิดและรู้สึก

พาสนา จุลรัตน์ (2548: 181) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติว่า ประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ประการ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า หรือสถานการณ์นั้นๆ เพื่อใช้เป็นเหตุผลในการสรุปความ หรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้าหรือสถานการณ์นั้นๆ เช่น การที่นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับโทษของยาเสพติด หรือรู้ถึงความสำคัญของการเรียนหนังสือ เป็นต้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้า หรือสถานการณ์นั้นๆ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือเลว เช่น เมื่อนักเรียนรู้ว่ายาเสพติดมีโทษต่อร่างกาย นักเรียนก็จะรู้สึกไม่ชอบ ผู้ที่ติดยาเสพติดและไม่ต้องการที่จะเสพยาเสพติด เป็นต้น

3. องค์ประกอบด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบด้านความพร้อมหรือแนวโน้มที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า หรือสถานการณ์นั้นๆ ในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้ ความเชื่อ หรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้จากการประเมินผลพฤติกรรมที่คิดจะแสดงออกมา เช่น นักเรียนที่มีเจตคติดีทางลบต่อยาเสพติด ก็มักหลีกเลี่ยงที่จะคบเพื่อนติดยาเสพติด หรือนักเรียนที่มีเจตคติทางบวกต่อการเรียน ก็มักจะขยันเรียนหนังสือ และมีความเพียรพยายามที่จะเรียนให้ได้คะแนนดี เป็นต้น

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าองค์ประกอบของทัศนคติ ประกอบไปด้วยองค์ประกอบทางด้านความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมซึ่งองค์ประกอบทั้งสามมีความสัมพันธ์กัน โดยองค์ประกอบหนึ่งจะส่งผลให้เกิดองค์ประกอบอื่นๆ ตามมา

1.1.3 ลักษณะสำคัญของทัศนคติ

สจวร์ต โคว์ตระกูล (2550: 367) กล่าวถึงลักษณะของทัศนคติไว้ดังนี้

1. ทัศนคติเป็นสิ่งที่เรารู้ได้
2. ทัศนคติเป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลกล้าเผชิญกับสิ่งเร้าหรือหลีกเลี่ยง ฉะนั้นทัศนคติจึงมีทั้งทางบวกและทางลบ เช่น ถ้านักเรียนมีทัศนคติบวกต่อวิชาอังกฤษ นักเรียนก็จะชอบเรียนวิชาอังกฤษ และเมื่ออยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษา ก็จะเลือกเรียนแขนงศิลป์-ภาษา เป็นต้น

3. ทัศนคติมีลักษณะของการประเมินค่าอยู่ในตัว ก็คือจะบอกลักษณะดีหรือไม่ดี ชอบหรือไม่ชอบ

4. ทัศนคติเปลี่ยนแปลงได้ง่าย เป็นการเปลี่ยนแปลงจากบวกเป็นลบ หรือจากลบเป็นบวก ซึ่งขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อม อิทธิพลของกลุ่ม หรือตามค่านิยมในปัจจุบัน

5.ทัศนคติบอกถึงความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับบุคคล บุคคลกับสิ่งของ และบุคคลกับสถานการณ์ นั่นคือ ทัศนคติย่อมมีความหมายนั่นเอง

สรุปได้ว่าทัศนคติมีลักษณะที่สำคัญ คือเกิดจากการเรียนรู้ ประสบการณ์ หรือการเลียนแบบถ่ายทอดจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่งได้ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ และเป็นสิ่งโน้มน้าวให้เกิดเป็นพฤติกรรมต่างๆ

1.1.4 การเกิดทัศนคติ

ไทรแอนดิส (Traiandis. 1971: 7) กล่าวถึงการเกิดของทัศนคติว่า

1. เป็นเรื่องของ การเรียนรู้และการอบรมสั่งสอนตั้งแต่เด็ก ในลักษณะค่อยๆ ดูดซึมจากพ่อแม่และคนข้างเคียงเกี่ยวกับวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อต่างๆ ทั้งตรงทางตรงและทางอ้อม เกิดจากประสบการณ์ของบุคคล

2. เกิดจากการรับถ่ายทอดจากทัศนคติของบุคคลในอุดมคติ หรือกลุ่มสังคมที่มีอยู่แล้ว เช่น การรังเกียจสีผิว

3. เกิดจากการสรุปความลักษณะที่ปรากฏ เช่น ดูรูปร่างของคนแล้วสรุปว่าคนนั้นมีบุคลิกอย่างไร ซึ่งอาจจะใกล้เคียงหรือไม่ตรงกับความจริงเลยก็ได้

จากเอกสารดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าทัศนคติเกิดจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ของแต่ละบุคคลที่อาจสั่งสมมาจากวัยเด็ก เกิดจากเลียนแบบจากบุคคลในอุดมคติ เกิดจากวัฒนธรรม ประเพณี ความเชื่อต่างๆ ที่มีอยู่ในสังคม และเกิดจากการแยกแยะหรือการสรุปความพฤติกรรมที่เกิดขึ้น

1.1.5 การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

เฮอริเบท ซี. เคลแมน (2551: ออนไลน์; อ้างอิงจาก Herbert C. Kelman, Compliance. 1967) ได้อธิบายถึงการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ โดยมีความเชื่อว่า ทัศนคติอย่างเดียวกันอาจเกิดในตัวบุคคลด้วยวิธีที่ต่างกัน จากความคิดนี้ จึงได้แบ่งกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติออกเป็น 3 ประการ คือ

1. การยินยอม (Compliance) การยินยอม จะเกิดได้เมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลต่อตัวเองและมุ่งหวังจะได้รับความพอใจจากบุคคลหรือกลุ่มบุคคลที่มีอิทธิพลนั้น การที่บุคคลยอมกระทำตามสิ่งที่อยากให้เรากระทำนั้นไม่ใช่เพราะบุคคลเห็นด้วยกับสิ่งนั้น แต่เป็นเพราะเขาคาดหวังว่า จะได้รับรางวัลหรือการยอมรับจากผู้อื่นในการเห็นด้วยและกระทำตาม ดังนั้นความพอใจที่ได้รับจากการยอมกระทำตามนั้น เป็นผลมาจากอิทธิพลทางสังคมหรืออิทธิพลของสิ่งที่ก่อให้เกิด การยอมรับนั้น กล่าวได้ว่า การยอมกระทำตามนี้เป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ซึ่งจะมีพลังผลักดันให้บุคคลยอมกระทำตาม มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับจำนวนหรือความรุนแรงของรางวัลและการลงโทษ

2. การเลียนแบบ (Identification) การเลียนแบบ เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น ซึ่งการยอมรับนี้เป็นผลจากการที่บุคคลต้องการจะสร้างความสัมพันธ์ที่ดีหรือที่พอใจระหว่างตนเองกับผู้อื่นหรือกลุ่มบุคคลอื่น จากการเลียนแบบนี้ทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนไปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าให้เกิดการเลียนแบบ กล่าวได้ว่า การเลียนแบบเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ ซึ่งผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแปลง จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับการโน้มน้าวของสิ่งเร้าที่มีต่อบุคคลนั้น การเลียนแบบจึงขึ้นอยู่กับพลัง (Power) ของผู้ส่งสาร บุคคลจะรับเอาบทบาท ทั้งหมดของคนอื่นมาเป็นของตนเอง หรือแลกเปลี่ยนบทบาทซึ่งบทบาทซึ่งกันและกัน บุคคลจะเชื่อในสิ่งที่ตัวเองเลียนแบบ แต่ไม่รวมเนื้อหาและรายละเอียดในการเลียนแบบ ทัศนคติของบุคคลจะเปลี่ยนไปมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสิ่งเร้าที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลง

3. ความต้องการที่อยากจะเปลี่ยน (Internalization) เป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเมื่อบุคคลยอมรับสิ่งที่มีอิทธิพลเหนือกว่า ซึ่งตรงกับความต้องการภายใน ค่านิยมของเขา พฤติกรรมที่เปลี่ยนไป ในลักษณะนี้จะสอดคล้องกับค่านิยมที่บุคคลมีอยู่เดิม ความพึงพอใจที่ขึ้นอยู่กับเนื้อหารายละเอียดของพฤติกรรมถูกกระทบไม่ว่าในระดับใดก็ตามจะมีผลต่อการเปลี่ยนทัศนคติทั้งสิ้น

มอริส (ปาวีนา ฉิ่งกังวางชัย. 2545: 14; อ้างอิงจาก Morris. 1990) ได้เสนอข้อมูลในการปรับเปลี่ยนทัศนคติของบุคคลมี 2 วิธี คือ

1. การให้ข้อมูล วิธีนี้ทำได้โดยการใช้วิธีการต่างๆในการนำเสนอข้อมูลที่มีทิศทางเดียวกันในช่วงเวลาหนึ่ง เช่น การโฆษณา ประชาสัมพันธ์ การบอกเล่า การนำเสนอด้วยเอกสารสิ่งพิมพ์ และการนำเสนอผ่านอุปกรณ์เทคโนโลยีต่างๆ

2. การใช้ความไม่สอดคล้องของเหตุการณ์ เช่น บุคคลที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาพยนตร์ในแนวต่อสู้ล้างผลาญ คือ ไม่ชอบภาพยนตร์แนวนี้ ต่อมาหากบุคคลนั้นจำเป็นต้องไปดูภาพยนตร์ในแนวนี้บ่อยๆ ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใดก็ตาม ก็จะทำให้บุคคลนั้นความเครียดขึ้นเนื่องจากเหตุการณ์ 2 อย่างที่เกิดขึ้นเช่นนี้ คือการปรับเปลี่ยนทัศนคติให้มีทิศทางเดียวกัน คือสร้างความรู้สึกใหม่ว่า ภาพยนตร์ในแนวต่อสู้ล้างผลาญก็ดีเหมือนกัน ช่วยให้เกิดข้อคิดที่มีประโยชน์หลายประการ ในที่สุดทัศนคติก็จะเปลี่ยนไปเป็นชอบภาพยนตร์แนวดังกล่าวได้

จากเอกสารดังกล่าวสรุปได้ว่า การเปลี่ยนแปลงของทัศนคติ สามารถเปลี่ยนแปลงได้ง่ายโดยขึ้นอยู่กับความรู้สึก ความต้องการ และความพึงพอใจ ไม่คำนึงถึงเกณฑ์การตัดสินใจของสังคม และสามารถเปลี่ยนแปลงไปได้เรื่อยๆ ตามสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป

1.1.6 การวัดทัศนคติ

ไอเซอร์ (Eiser. 1995: 2) กล่าวว่า ทัศนคติสามารถวัดได้โดยใช้เครื่องมือที่เหมาะสม โดยเฉพาะการวัดในลักษณะเชิงปริมาณเป็นตัวเลข นักจิตวิทยาที่ประกาศชัดเจนว่า ทัศนคติสามารถวัดเป็นปริมาณตัวเลขได้ คือ เทอร์สโตน (Thurstone) และยังมีอีกหลายท่าน เช่น กัตแมน (Gutman) และออสกู๊ด (Osgood) เป็นต้น

ลัวน สายยศและอังคณา สายยศ (2543: 60-63) ได้กล่าวถึงเครื่องมือในการวัดทัศนคติไว้ดังนี้

1. การสัมภาษณ์ (Interview) หมายถึง การพูดคุยอย่างมีจุดหมาย ผู้สัมภาษณ์ที่ดีต้องฟังมากกว่าพูด และไม่หุบปาก การสัมภาษณ์ใช้ปากเป็นเครื่องมือสำคัญ และควรมีหลักฐานบันทึกเก็บเอาไว้ เพื่อแปลผล

2. การสังเกต (Observation) คือ การเฝ้ามองดูสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างมีจุดมุ่งหมาย เครื่องมือสำคัญของการสังเกตคือ ตาและหู การเฝ้าดูโดยการบันทึกในสมองจะทำให้ลืมง่าย จึงควรมีการจดบันทึก ทำข้อรายการ (Checklist) ที่จะใช้การสังเกต และเตรียมไว้ให้พร้อม

3. การรายงานตนเอง (Self-Report) เครื่องมือแบบนี้ต้องการให้ผู้ถูกทดสอบแสดงความรู้สึกของตนเองตามสิ่งเร้าที่ได้สัมผัส

4. เทคนิคการจินตนาการ (Projective Techniques) แบบนี้อาศัยสถานการณ์หลายๆอย่างไปเร้าผู้ถูกทดสอบ โดยสถานการณ์ต่างๆที่กำหนดให้ไม่มีโครงสร้างที่แน่นอน ทำให้ผู้ถูกทดสอบต้องจินตนาการออกมาจากประสบการณ์เดิมของตนเอง

5. การวัดทางสรีระภาพ (Physiological Measurement) การวัดด้านนี้อาศัยเครื่องมือไฟฟ้าหรือเครื่องมืออื่นๆ ในการสังเกตการเปลี่ยนแปลงสภาพของร่างกาย

1.1.7 เครื่องมือวัดทัศนคติ

มาตรวัดประมาณค่า (Rating scale) มาตรวัดนี้ ลิเคอร์ (Likert) เป็นผู้เสนอแนะ ลักษณะของมาตราประกอบด้วยข้อความที่เป็นประโยคต่างๆ ซึ่งอาจจะมีตั้งแต่ 10 ข้อความ ถึง 200 ข้อความก็ได้ แต่ละข้อความเหล่านี้จะเป็นข้อความทางบวกที่แสดงความพึงพอใจและข้อความทางลบที่แสดงความไม่พึงพอใจต่อวัตถุสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือเรื่องราวอย่างใดอย่างหนึ่ง ผู้ตอบจะแสดงความรู้สึกของตนต่อข้อความแต่ละข้อความ ออกมาตามมาตราส่วน 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หรือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด คำตอบเหล่านี้จะใช้วิธีการให้คะแนนตามน้ำหนักสมมุติ (Arbitrary weighing method) (พร้อมพรรณ อุตุมลสิน. 2538: 81)

ข้อความที่มีความหมายทางบวก

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน

ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
ข้อความที่มีความหมายทางลบ			
เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน

สรุปผู้วิจัยเห็นว่า การวัดทัศนคติควรเป็นการวัดที่ให้ความเป็นอิสระแก่ผู้ถูกวัด เพื่อให้ได้ข้อมูลที่แน่นอนและเป็นจริงมากที่สุด ผู้วิจัยใช้วิธีวัดทัศนคติโดยการแปลความหมายจากการประเมินค่า ซึ่งมาจากรวัดแบบลิเคอร์ทที่เป็นที่นิยมและเหมาะสม ดังนั้นผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการวัดทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียน

1.1.8. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับดนตรีและนาฏศิลป์

1.1.8.1 ความหมายของดนตรีและนาฏศิลป์

ครอส (Cross. 2001: 28-42) กล่าวว่า ดนตรีเป็นวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลสูงต่อระดับพลังงานและความรู้สึกของมนุษย์ที่แสดงออกได้ทางพฤติกรรมในหลายรูปแบบ โดยทั่วไปแล้วมีการแสดงออกทางเสียง บทเพลง และการเต้นรำ ดังนั้นดนตรีจึงเข้ามามีส่วนสำคัญในกิจกรรมต่างๆ ของมนุษย์ทุกชาติทุกภาษา ไม่ว่าจะชนชาติใดภาษาใด ดนตรีช่วยมอบความบันเทิงและช่วยกล่อมเกลารสใจของมนุษย์ให้มีความละเอียด และมีสมาธิกับสิ่งที่ทำมากขึ้น สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน เล่มที่ 13 (2532: 257-258) กล่าวว่า เสียงดนตรีเป็นเสียงที่คนเราทำให้เกิดขึ้นด้วยความตั้งใจจะให้เป็นเสียงไพเราะ น่าฟัง เป็นเสียงที่แตกต่างจากเสียงที่เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ ดนตรี จึงหมายถึง ต้องมีผู้แต่ง คือ การนำเอาเสียงต่างๆ อันเกิดจากการบรรเลงเครื่องดนตรี นำมาเรียบเรียงกันเข้าเป็นทำนองเพลง เสียงดนตรีทำให้สบายใจรู้สึกสนุก อยากกระโดดโลดเต้น หรืออยากรำรำไปตามเสียงนั้น

ดนตรี เป็นงานศิลปะที่มนุษย์สร้างขึ้น โดยอาศัยเสียงเป็นสื่อถ่ายทอดความรู้สึกของศิลปิน (สุกรี เจริญสุข. 2538: 2) ในทัศนะที่คล้ายกัน เฉลิม นาคีรักษ์ (2539: 58) ให้ความหมายของดนตรีไว้ว่า ดนตรี คือ ศิลปะของการใช้เสียงตามแนวคิดทางดนตรีของผู้ประพันธ์ที่ได้นำมาเรียบเรียงให้ผสมกลมกลืนกัน มีทำนอง มีจังหวะ และมีการประสานเสียงต่างๆ เข้าด้วยกันตามหลักวิชาดนตรี โดยมีจุดประสงค์เพื่อให้มีความไพเราะน่าฟัง และยังสามารถให้ความหมายคำว่า นาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะการแสดง ทำทางการรำต่างๆ ซึ่งตามปกติใช้ดนตรีและการขับร้องประกอบ การรำรำ เช่น ระบำรำฟ้อน ละคร โขน เป็นต้น

นาฏศิลป์ เป็นคำสมาส แยกได้เป็น 2 คำ คือ นาฏและศิลป์ ดังนี้

นาฏ หมายถึง การรำร่ายและการเคลื่อนไหวไปมา สันสกฤต ใช้รูปศัพท์คำว่า “นฤตย” ภาษามคธ ใช้คำว่า “นจจ” และ “นฤตย” เป็นชื่ออย่างหนึ่งของการฟ้อนรำ บวงสรวง พระผู้เป็นเจ้าในเทวาลัย โดยเลือกเอาจังหวะทำรำที่เต็มไปด้วยท่าเคารพสักการะ ส่วน “นจจ” ได้แก่ การฟ้อนรำ ตั้งแต่การฟ้อนรำพื้นเมืองของชาวบ้าน รวมไปถึงจนถึงการฟ้อนที่เรียกว่า ระเบียบของนางรำที่เป็นระเบียบเดียว ระเบียบคู่ และระเบียบชุด

ศิลปะ เป็นคำภาษาสันสกฤต ซึ่งหมายถึง การแสดงออกมาให้ปรากฏขึ้นอย่างงดงาม น่าพิงชม เป็นการแสดงออกเพื่อสนองความต้องการทางอารมณ์ การถ่ายทอดความหมายต่างๆ โดยอาศัยความคิดจินตนาการที่แสดงคุณค่าของความงามออกมาในรูปแบบต่างๆ ก่อให้เกิดความชื่นชมยินดีแก่ผู้พบเห็นอันเป็นความงามทางด้านสุนทรียภาพอันเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นโดยดัดแปลงจากธรรมชาติให้ประณีตงดงาม

จากความหมายทั้งหมดที่กล่าวมานี้พอสรุปได้ว่า

ดนตรี หมายถึง เสียงที่ประกอบกันเป็นทำนองหรือจังหวะที่มีผู้แต่งกำหนดให้มีเครื่องที่ให้เสียงต่างๆ ผสมผสานกันอย่างกลมกลืน ก่อให้เกิดทำนองเพลงที่ให้ความรู้สึกเพลิดเพลิน

นาฏศิลป์ หมายถึง ศิลปะในการใช้อวัยวะทุกส่วนของร่างกายเคลื่อนไหวรับกันอย่างงดงาม เป็นสื่อถ่ายทอดความหมายและอารมณ์สอดคล้องกับทำนองและจังหวะดนตรี เพื่อให้เกิดความรื่นรมย์และสุนทรีย์

1.1.8.2 ความสำคัญการเรียนดนตรีและนาฏศิลป์

ดนตรีและนาฏศิลป์เป็นวิชาที่มุ่งพัฒนาลักษณะนิสัยและบุคลิกภาพของผู้เรียน จุดเน้นในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการพัฒนาค่านิยม ส่งเสริมความสามารถการแสดงออกทางร่างกาย อารมณ์และสังคม ของผู้เรียนมากกว่าการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญ ดังนั้นครูผู้สอนจึงต้องเข้าใจและควรรียัดจุดประสงค์ของหลักสูตรเป็นหลัก โดยนำเอาหลักการและทฤษฎีของดนตรีและนาฏศิลป์ไทยไปประกอบการจัดกิจกรรมการสอน เพื่อให้เกิดค่านิยม เจตคติที่ดีต่อศิลปวัฒนธรรมของชาติ การสอนดนตรีและนาฏศิลป์จึงเป็นกิจกรรมที่มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพตามเป้าหมายของการจัดการศึกษา ทั้งนี้ เพราะการเรียนดนตรีและนาฏศิลป์จะทำให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานมีโอกาสดำเนินการแสดงออกทั้งในด้านการร้องเพลง การเคาะจังหวะและการเคลื่อนไหวร่างกายในลีลาจังหวะต่างๆ ส่งผลให้ผู้เรียนได้รับการพัฒนาในด้านต่างๆ ดังที่สำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534: 288) ได้กล่าวไว้ดังนี้

ด้านบุคลิกภาพ ความเคยชินต่อการแสดงออกในลักษณะต่างๆ ทำให้ผู้เรียนเกิดความเชื่อมั่นในตนเอง ยอมรับสภาพความเป็นจริง ปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ต่างๆ ได้มีลักษณะคล่องแคล่ว กระฉับกระเฉง ก่อให้เกิดบุคลิกภาพของผู้เรียนในที่สุด

ด้านสังคม การเข้าร่วมกิจกรรม ฝึกให้ผู้เรียนเข้าใจในเรื่อง “กลุ่ม” ฝึกการเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี ทำอย่างไรจึงจะสามารถเข้ากับผู้อื่นได้ ให้ผู้เรียนผลัดกันเป็นผู้ชมและผู้แสดง ทำให้รู้จักมารยาทสังคมในการให้เกียรติคนอื่น รู้จักการยอมรับความสามารถของผู้อื่น พร้อมทั้งจะแสดงความสามารถของตนเองออกมา เมื่อเกิดความผิดพลาดก็พร้อมจะให้อภัยผู้อื่นและยอมรับในความผิดพลาดของตัวเองได้

ด้านอารมณ์ กิจกรรมดนตรีและนาฏศิลป์เป็นการตอบสนองความต้องการทางอารมณ์อย่างหนึ่ง โดยเฉพาะให้ผู้เรียนมีความสุขสนุกสนาน อบอุ่น ได้รับการยอมรับจากเพื่อนและครู จะช่วยลดความวิตกกังวลตามธรรมชาติลงผ่อนคลายความเครียดหรืออารมณ์ที่ขุ่นมัว ถ้าเข้าร่วมกิจกรรมสม่ำเสมอ ผู้เรียนจะมีอารมณ์แจ่มใส สนุกสนานร่าเริง เกิดการพัฒนาของอารมณ์เป็นไปในทางบวก ทำให้ผู้เรียนสามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองในสถานการณ์ต่างๆ ได้เป็นอย่างดี

สรุปว่าดนตรีและนาฏศิลป์เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพในตัวเด็ก ทั้งทางร่างกาย จิตใจและอารมณ์ สังคม ดังนั้น โรงเรียนจึงเป็นพื้นที่ที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินกิจกรรมต่างๆ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้เป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งกาย ใจ มีความรู้คู่กับความงาม เป็นทั้งคนดี คนเก่ง และมีความสุขมาแต่เยาว์วัยนั่นเอง เพราะเด็กมีเวลาศึกษา และเรียนรู้อันยาวนานอยู่ในโรงเรียนจนกระทั่งเติบโตใหญ่ โดยจุดประสงค์ส่วนใหญ่ของการเรียนการสอน คือมุ่งเน้นการพัฒนาลักษณะนิสัย ซึ่งดนตรีและนาฏศิลป์เป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ จึงเปิดโอกาสในการแสดงออกที่สร้างสรรค์และมีจินตนาการที่ลึกซึ้ง เป็นการตอบสนองความรู้สึกทางด้านความงามและคุณค่าที่มีอยู่ในตัวของแต่ละบุคคล อันจะส่งผลให้เกิดความตระหนัก ความคิด ความชื่นชม การเห็นคุณค่าทางความงาม ทำให้เกิดความหวงแหน ซาบซึ้งอนุรักษ์ สืบทอดทำนุบำรุงรักษาไว้ ซึ่งจะสอดคล้องกับหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมกับภาวะของผู้เรียนในแต่ละระดับชั้นเรียน

1.1.8.3 บทบาทของดนตรีและนาฏศิลป์ต่อสังคมและวัฒนธรรม

สุกรี เจริญสุข (2538: 26) กล่าวว่า ดนตรีและนาฏศิลป์ เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของคนไทย จึงมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด ดนตรีและนาฏศิลป์จึงเป็นสิ่งที่คู่กันเสมอ ทั้งการขับร้อง การบรรเลง และการรำร่าย ซึ่งดนตรีและนาฏศิลป์มีส่วนร่วมต่อสังคมและวัฒนธรรม ดังนี้

1. ดนตรีและนาฏศิลป์ เป็นส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรม มนุษย์ในโลกทุกชาติ ทุกภาษามีความผูกพันกับดนตรีและนาฏศิลป์มาตั้งแต่สมัยดึกดำบรรพ์ เนื่องจากเป็นผลงานเกิดจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ ดังนั้น ดนตรีและนาฏศิลป์จึงมีความหลากหลายซึ่งขึ้นอยู่กับวิธีการ

ดำรงชีวิตของแต่ละสังคมและวัฒนธรรมนั้น จะเป็นตัวกำหนดลักษณะและเอกลักษณ์ประจำชาตินั้นๆ

2. ดนตรีและนาฏศิลป์เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ดนตรีและนาฏศิลป์เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่รับใช้สังคมมนุษย์ทุกชาติ ทุกภาษา ทุกชนชั้นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันความเชื่อทางสังคมศาสตร์ โดยเฉพาะมนุษย์ยังกำหนดให้ดนตรีเป็นสื่อกลางระหว่างประชาชนกับพระเจ้าและดนตรียังอยู่เหนือความคิดเห็นขัดแย้งระหว่างชาติ

3. ดนตรีและนาฏศิลป์บอกลักษณะของวัฒนธรรมของมนุษยชาติในแต่ละจุด มนุษย์แต่ละชาติจะมีเครื่องดนตรี และมีการขับร้องเพลงพื้นเมือง การแสดงนาฏศิลป์พื้นเมือง เครื่องดนตรีและเพลงพื้นเมือง เกิดจากแรงบันดาลใจในการดำเนินชีวิตที่เป็นอยู่ในสังคม จึงถือว่าดนตรีและนาฏศิลป์เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมของสังคมนั้นๆ

4. ดนตรีและนาฏศิลป์เป็นศิลปะที่บ่งบอกถึงความเป็นเอกลักษณ์ของชาติดนตรีและนาฏศิลป์เป็นงานศิลปะที่สร้างขึ้นมาจากมนุษย์ และพัฒนาต่อมาจนมารับใช้สังคมมนุษย์จนกลายเป็นวัฒนธรรมประจำชาติที่สำคัญ ชาติที่เจริญย่อมต้องมีดนตรีและนาฏศิลป์ซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของตนเอง

5. ดนตรีและนาฏศิลป์ประกอบพิธี และงานบันเทิงต่างๆ ดนตรีและนาฏศิลป์เกี่ยวข้องกับมนุษย์มาตั้งแต่เกิดจนตาย เช่น งานโกนจุก แต่งงาน บวช ตาย เป็นต้นหรือในพิธีใดๆ ที่มีดนตรีก็จะต้องมีการแสดงละคร การรำ เข้าร่วมด้วยเสมอ เช่น รำหน้าศพ ดนตรีและนาฏศิลป์จึงเป็นผลงานของมนุษย์ที่ทรงคุณค่ายิ่งที่แสดงออกถึงชีวิตจิตใจของคนในชาติ ดนตรีและนาฏศิลป์สามารถสะท้อนแนวความคิด ความเชื่อ และพฤติกรรมของมนุษย์ได้ด้วย

6. ดนตรีและนาฏศิลป์บันทึกเหตุการณ์ในสังคม มนุษย์ในแต่ละสังคมมีประสบการณ์ที่แตกต่างกันทุกบทเพลง เป็นการบันทึกเหตุการณ์ของชีวิตในแง่มุมต่างๆ กัน เช่น มุ่งเรียกร้องความเป็นธรรมในสังคม โดยอาศัยเสียงเพลงเป็นหลักในการบรรเลงเพลงเพื่อชีวิตในสังคมไทยนั้น ปรากฏเป็นเพลงพื้นบ้าน หมอลำ เพลงฉ่อย ลิเก เพลงเรือ หนังตะลุง มโนราห์ และการแสดงละคร การฟ้อนรำ เป็นต้น

1.1.8.4 ประโยชน์ในการเรียนดนตรีและนาฏศิลป์

สุมิตร เทพวงษ์ (2541: 3) ได้กล่าวความสำคัญของดนตรีและนาฏศิลป์ นอกจากจะมีคุณค่าทางด้านศิลปะ วัฒนธรรมและแสดงถึงความเป็นชาติที่มีอารยธรรมที่เจริญรุ่งเรืองแล้ว ดนตรีและนาฏศิลป์ยังก่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ที่ได้ศึกษาเรียนรู้มากมาย เพราะเป็นกิจกรรมที่สามารถเสริมสร้างให้ผู้เรียนมีวินัยในตนเอง รู้จักระเบียบในการแสดงออกร่วมกับผู้อื่น มีสมาธิ มีความพยายามอดทนในการฝึกซ้อม มีความรับผิดชอบต่อผลงาน รู้จักความไพเราะของเสียงเพลง และการแสดง เสริมสร้างความรู้ ความสามารถในการวิจารณ์และตัดสินใจได้อย่างมีเหตุผล ช่วยให้ใช้เวลาว่างในทางที่เป็นประโยชน์ ส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และจินตนาการ ที่

สำคัญคือ ช่วยให้เด็กได้รู้คุณค่าของตนตรีและนาฏศิลป์ รู้คุณค่าของศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ และเข้าใจศิลปะของชาติอื่นๆ

ประโยชน์ในการเรียนดนตรีและนาฏศิลป์ ดังนี้

1. ทำให้เป็นคนร่าเริง แจ่มใส
2. มีความสามัคคีในหมู่คณะ
3. สามารถยึดเป็นอาชีพได้
4. ทำให้รู้จักดนตรีและเพลงต่างๆ
5. ทำให้เกิดความจำและมีปฏิภาณดี
6. บุคลิก ท่าทางสง่างาม
7. ช่วยในการออกกำลังกายได้เป็นอย่างดี
8. ได้รับความรู้ทางนาฏศิลป์จนเกิดความชำนาญ สามารถปฏิบัติได้ดี มีชื่อเสียง

กล่าวโดยสรุป คือ การเรียนดนตรีและนาฏศิลป์ให้ประโยชน์แก่ผู้เรียน ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และชำนาญในการฝึกปฏิบัติได้ถูกต้องตามแบบแผน สามารถดัดแปลงปรับปรุง ทำให้เกิดศิลปะชุดใหม่ๆ ได้หลากหลาย และเกิดการพัฒนาค่านิยม เจตคติ พฤติกรรมและบุคลิกภาพ ตลอดจนให้โอกาสผู้เรียนวัดความถนัด ความต้องการของตนเอง เพื่อรักษาและถ่ายทอดวัฒนธรรมประจำชาติ มีนิสัยรักในศิลปะแขนงนี้สืบไป

1.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

บุปผา ประทีปทอง (2542: 88) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร พบว่า นิสัยทางการเรียน สัมพันธภาพระหว่างครูกับนักเรียน และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ณัฐพล ไพบูลย์ศิริวัฒน์ (2542: 23) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมส่งเสริมดนตรีไทยในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานประถมศึกษา อำเภอคลอง จังหวัดแพร่ ผลการศึกษาพบว่า การให้การเสริมแรงเป็นสิ่งที่ดีในการจัดกิจกรรมแก่ครูผู้รับผิดชอบและนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรม โดยการกล่าวชมเชย ให้เกียรติบัตรและให้รางวัล ผลที่ได้รับคือ นักเรียนมีความสนใจที่จะฟัง รู้จักเพลงและเครื่องดนตรี นักเรียนกลุ่มสนใจได้แสดงความสามารถและใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ มีการพัฒนาสติปัญญา อารมณ์ สังคม และบุคลิกภาพ ตลอดจนมีเจตคติที่ดีต่อดนตรีไทยและมีการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นทางจริยธรรม คุณธรรม และได้พบปัญหาและอุปสรรคในการจัดกิจกรรมคือ เวลาเรียนที่กำหนดไม่เพียงพอต่อการฝึกทักษะ ครูบางคนไม่ให้ความสำคัญ โดยชักจูงนักเรียนไปทำกิจกรรมอื่นๆ ครูผู้สอนขาดความรู้ความชำนาญ จึงจัดหาวิทยากรมาจากแหล่งอื่น การเรียนจึงไม่ต่อเนื่อง เมื่อเกิดการขาดงบประมาณจ้าง ครูผู้สอนขาดแรงจูงใจที่จะ

สอนและทำการฝึกซ้อม เนื่องจากมีคาบเวลาสอนมากเกินไป ตลอดจนขาดแคลนงบประมาณในการดำเนินกิจกรรมและเครื่องดนตรีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ภัทริรา รอดสการ (2548: 129) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์-ดนตรี ของนักเรียนระดับกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน แรงจูงใจในการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์-ดนตรี อัฒมโนทัศน์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง บุคลิกภาพ และสัมพันธภาพระหว่างครอบครัว มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์-ดนตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

พัชชา สุวรรณพาณิชย์ (2550: 60) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าบางมะเขือ กรุงเทพมหานคร พบว่านิสัยทางการเรียน บุคลิกภาพ ความคาดหวังของผู้ปกครอง ลักษณะทางกายภาพ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับดนตรีและนาฏศิลป์ ย่อมแสดงให้เห็นว่า ดนตรีและนาฏศิลป์มีความสำคัญ และจำเป็นที่จะต้องจัดขึ้นในสถานศึกษาภายใต้การดำเนินงานที่ถูกต้องและเหมาะสม เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนของนักเรียนและให้มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนยิ่งขึ้น

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ

โฟรดี และคนอื่นๆ (สิริชัย ประทีปฉาย. 2533: 170; อ้างอิงจาก Frodi; et al.1977) กล่าวว่า บุคลิกภาพย่อมเปลี่ยนแปลงไปตามอายุหรือพร้อมอายุ

ทัศนาศู บุญทอง (2533: 10) กล่าวว่าคนเราเมื่ออายุมากขึ้น ความคิดและการมองปัญหาจะชัดเจนมากขึ้น ความคิดและการกระทำจะค่อยๆปรับเปลี่ยนไปตามอายุ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับอายุ สรุปได้ว่า อายุสัมพันธ์กับพัฒนาการและวุฒิภาวะ อายุเปลี่ยนแปลงไปทำให้การปรับตัว อารมณ์ ร่างกาย ทักษะการเข้าร่วมสังคมสติปัญญาและบุคลิกภาพเปลี่ยนไป

2.1.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ

2.1.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แมคคาร์ธี (จักรินทร์ พริ้งทองฟู. 2546: 14; อ้างอิงจาก McCarty. 1986) ได้ศึกษาการเรียนรู้อยู่ด้วยตนเอง และเจตคติของนักศึกษาระดับปริญญาเอกคณิตศาสตร์ ระหว่าง

นักศึกษาอายุย่อยกับนักศึกษาอายุมาก โดยใช้ SDLRS และ MAS (The Math Attitude Scale) ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาอายุน้อยมีระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลาง และมีเจตคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ เชิงลบ นักศึกษาอายุมากมีระดับการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในระดับปานกลางและสูงกว่า มีเจตคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ แต่ยังคงมีความวิตกกังวลต่อการเรียนเช่นเดียวกับนักเรียนนักศึกษาอายุน้อย

2.1.1.2 งานวิจัยในประเทศ

จรรยา ไพลคำ (2544: 56) ได้ศึกษาความพึงพอใจในการทำงานของข้าราชการตำรวจชุมชนสัมพันธ์ สังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า อายุมีความสัมพันธ์กับความพึงพอใจในการทำงานของข้าราชการตำรวจชุมชนสัมพันธ์

นภาพร มุสิกทอง (2549: 122) ได้ศึกษาทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนดนตรีที่โรงเรียนมีฟ้า สังกัดบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้ปกครองที่ส่งบุตรหลานมาเรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรีมีฟ้า จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า อายุแตกต่างกันไม่มีผลต่อทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรีมีฟ้า

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอายุ สรุปได้ว่าเมื่ออายุเพิ่มขึ้น พฤติกรรมหรือลักษณะบางประการเปลี่ยนไป รวมถึงอายุมีความสัมพันธ์กับการตัดสินใจ ความสนใจ แรงจูงใจ และการทำงาน ดังนั้นผู้วิจัยจึงคาดว่าอายุน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อทัศนคติการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กูด และคนอื่นๆ (Good; et al. 1973: 7) ได้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า หมายถึง ความสำเร็จ ความคล่องแคล่ว ความชำนาญในการใช้ทักษะ หรือการประยุกต์ใช้ความรู้ต่างๆ ส่วนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความรู้ หรือทักษะอันเกิดจากการเรียนรู้ในวิชาต่างๆ ที่ได้เรียนมาแล้ว ซึ่งได้ผลจากการทดสอบของครู หรือผู้รับผิดชอบในการสอนหรือทั้งสองอย่างรวมกัน

อัจฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชูชม (2530: 10) กล่าวว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ระดับของความสำเร็จที่ได้จากการทำงานที่ต้องอาศัยความพยายามจำนวนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นผลมาจากการกระทำที่ต้องอาศัยความสามารถทางร่างกายหรือสมอง ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจึงเป็นขนาดความสำเร็จที่ได้จากการเรียน โดยอาศัยความสามารถเฉพาะตัวของแต่ละบุคคล ตัวบ่งชี้ถึงผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอาจได้มาจากกระบวนการที่ไม่ต้องอาศัยการทดสอบ เช่น จากการสังเกต หรือการตรวจการบ้าน หรืออาจอยู่ในรูปของเกรดที่ได้จากโรงเรียน ซึ่งต้องอาศัยกรรมวิธีที่ซับซ้อนและช่วงเวลายาวนาน หรืออีกวิธีหนึ่งอาจวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั่วไป จะพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้กันทั่วไป มักอยู่ในรูป

ของเกรดที่ได้จากโรงเรียน เนื่องจากให้ผลที่เชื่อถือได้มากกว่า อย่างน้อยก่อนการประเมินผล การเรียนของนักเรียน ครูต้องพิจารณาองค์ประกอบอื่นๆ อีกหลายด้าน จึงย่อมดีกว่าการแสดง ความล้มเหลว หรือความสำเร็จทางการเรียน จากการทดสอบนักเรียนด้วยแบบวัดผลสัมฤทธิ์ การเรียนทุกๆ ไปเพียงครั้งเดียว

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนเป็นความสำเร็จ ความสมหวังในด้านการเรียน ที่รวมทั้งความรู้ ความเข้าใจ ความสามารถ และทักษะทางด้านวิชาการของแต่ละบุคคลที่ประเมินได้จากแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียน หรือได้จากการสังเกตพฤติกรรมและความสำเร็จอื่นๆ ประกอบ ซึ่งผู้วิจัยคิดว่าน่าจะเป็น ปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียน

2.2.1 องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เพรสคอร์ต (ศรีนทิพย์ พงศ์ศาศวัต 2546: 38; อ้างอิงจาก Presctt.1961) ได้สรุป องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านร่างกาย (Physical Factors) ได้แก่ อัตราการเจริญเติบโต ของร่างกาย สุขภาพร่างกาย ข้อบกพร่องทางร่างกาย และลักษณะท่าทางของร่างกาย
2. องค์ประกอบด้านความรัก (Love Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของบิดามา ราดาความสัมพันธ์ของบิดามารดากับลูก ความสัมพันธ์ระหว่างลูกๆ และความสัมพันธ์ระหว่าง สมาชิกภายในครอบครัว
3. องค์ประกอบด้านวัฒนธรรมและสังคมประกิต (Cultural and Socialization Factors) ได้แก่ ขนบธรรมเนียมประเพณี ความเป็นอยู่ครอบครัว สภาพแวดล้อมทางบ้าน การ อบรมเลี้ยงดู และฐานะทางเศรษฐกิจทางบ้าน
4. องค์ประกอบด้านความสัมพันธ์ในหมู่เพื่อนวัยเดียวกัน (Peer Group Factors) ได้แก่ ความสัมพันธ์ของนักเรียนกับเพื่อนวัยเดียวกัน ทั้งทางบ้านและโรงเรียน
5. องค์ประกอบการพัฒนาตนเอง (Adjustment Factors) ได้แก่ ปัญหาปรับตัว การแสดงอารมณ์

2.2.2 การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2540: 96-97) ได้แบ่งแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ออกเป็น 2 ประเภท คือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง และแบบทดสอบที่เป็นมาตรฐาน แบบทดสอบทั้ง 2 ประเภทจะถามเนื้อหาเหมือนกัน คือถามสิ่งที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนการ สอนซึ่งจัดเป็นกลุ่มพฤติกรรมได้ 6 ประเภท คือ ความรู้ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การ วิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า

รูปแบบของการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นิยมใช้มี 3 รูปแบบ คือ

1. แบบปากเปล่า (Oral test) เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถามเป็นรายบุคคล
2. แบบเขียนตอบ (Paper- pencil test) เป็นการทดสอบที่เปลี่ยนแปลงจากการสอบปากเปล่า
3. แบบปฏิบัติ (Performance test) เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริงๆ

2.2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.2.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แมคคอล (ซูชีพ อ่อนโคกสูง. ม.ป.ป.: 10; อ้างอิงจาก Maccall.1992)

ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์และทัศนคติต่อวิชาชีววิทยาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของมหาวิทยาลัย Middle Tennessee พบว่า นักศึกษาที่มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาชีววิทยามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาชีววิทยาดีกว่านักศึกษาที่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อวิชาชีววิทยา

2.2.3.2 งานวิจัยในประเทศ

ปาวีณา ینگกังวานชัย (2545: 52) ได้ศึกษาทัศนคติต่อวิชาชีววิทยาของนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา พบว่า ทัศนคติต่อวิชาชีววิทยาของนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อวิชาชีววิทยาแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติในการเรียนวิชานั้นๆ

2.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

โฮล์แมน (Holtzman.1965: 17) ได้ให้ความหมายของนิสัยทางการเรียนว่า หมายถึงพฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเกี่ยวกับการใช้เวลา ซึ่งได้แก่ การเรียนรู้ใช้เวลาได้อย่างเหมาะสมในการเรียนและการทำงาน รู้สึกแบ่งเวลา ไม่ผัดผ่อนหลีกเลี่ยง รอเวลา ทำให้เวลากระชั้นชิด ไม่เสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่อง

แมดดอกซ์ (ณรงค์ ทีปประชัย. 2547: 70; อ้างอิงจาก Maddox. 1963: 2) กล่าวว่า นิสัยทางการเรียนขึ้นอยู่กับโอกาสที่บุคคลจะประสบความสำเร็จ หรือบังเกิดความพึงพอใจ กล่าวคือ พฤติกรรมใดที่ทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจพฤติกรรมนั้นๆ ก็จะถูกกระทำซ้ำอีกจนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป

ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2538: 1) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน หมายถึง พฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาค้นคว้าหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ประกอบด้วย ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเอง และมีความภูมิใจในผลการเรียนของตน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)สรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียน คือ พฤติกรรมที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพึงพอใจในการเรียนในทางปฏิบัติเป็นวิธีการเรียนในการเรียนที่กระทำซ้ำๆ จนกระทั่งกลายเป็นนิสัยติดตัวบุคคลนั้นไป ซึ่งส่วนหนึ่งที่ทำให้เกิดทัศนคติที่ดีต่อการเรียนของนักเรียน

2.3.1 งานวิจัยที่เกี่ยวกับนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.3.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

โพน และมัวร์ (สุกัญญา แยมยิม 2541: 30; อ้างอิงจาก Popham & Moore 1960: 552-554) ศึกษาพบว่า นิสัยทางการเรียน ทัศนคติในการเรียน และการปรับตัวทางด้านการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยศึกษานิสิตระดับปริญญาตรี จำนวน 287 คน ให้กลุ่มตัวอย่าง ตอบแบบสำรวจนิสัยในการเรียนและทัศนคติในการเรียนและมีความสอดคล้องกับ มอร์ริส (Morris. 1961 : 23) ซึ่งศึกษาพบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีคะแนนนิสัยในการเรียน ทัศนคติในการเรียนสูงกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

2.3.1.2 งานวิจัยในประเทศ

พัชชา สุวรรณพาณิชย์ (2550: 60) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าบางมะเขือ กรุงเทพมหานคร พบว่านิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ของนักเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01

พระอดิศักดิ์ ยางธิสาร (2551: 78-79) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมพัฒนาการ รัชดา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 เรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุด ได้แก่ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะมุ่งอนาคตทางการเรียน และลักษณะกายภาพทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรี และนาฏศิลป์) สรุปได้ว่านิสัยทางการเรียน และทัศนคติในการเรียน มีความสำคัญต่อการเรียน ของนักเรียนเพื่อแสวงหาความรู้ ในการพัฒนาตนเองให้ประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน และการทำงานต่อไปในอนาคต

2.4 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สารดนตรี และนาฏศิลป์)

พงศ์พันธ์ พงศ์โสภา (2542: 325) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลมีความต้องการ และมนุษย์ก็ต้องการที่จะกระทำสิ่งต่างๆทั้งในหน้าที่การงานและเรื่องราวส่วนตัวให้สำเร็จลุล่วง

เติมศักดิ์ คทวณิช (2546: 153) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่จะพยายามทำกิจกรรมใดที่ได้รับมอบหมายหรือรับผิดชอบอยู่ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ไม่ว่าจะงานนั้นจะมีความยากลำบากหรือประสบปัญหาอุปสรรคมากน้อยเพียงใดก็ตาม บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะอดทนและไม่ย่อท้อ ในทางตรงกันข้ามกลับยิ่งพยายามหาทางพึ่งฝ่าวและเอาชนะปัญหาอุปสรรคต่างๆ เหล่านั้นด้วยตนเอง เพื่อความสำเร็จและความภาคภูมิใจที่จะเกิดขึ้นกับตน ในขณะที่เดียวกันถ้าบุคคลนั้นไม่สามารถผ่านพ้นปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นได้แล้ว บุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะรู้สึกกังวลอยู่ตลอดเวลา

2.4.1 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์

แมคเคลแลนด์และแอทคินสัน (สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทร์ไทย. 2542: 104- 105; อ้างอิงจาก McClelland; & Atkinson) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของคน คือ แรงจูงใจที่ต้องการสู่ความสำเร็จหรือถอยหนีความล้มเหลว เป็นการใ้การคำนวณทางคณิตศาสตร์มาอธิบายความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ซึ่งแมคเคลแลนด์ และแอทคินสัน เสนอปัจจัย 2 ประการที่จะชี้ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จ ได้แก่

1. สิ่งจูงใจสู่ความสำเร็จ (Motive to Achieve Success หรือ ตัวย่อ Ms)

ประกอบด้วยแรงจูงใจมุ่งไปสู่ความสำเร็จ ความเข้มของความมุ่งมั่นหรือโอกาสที่จะประสบผลสำเร็จ และค่าของสิ่งล่อใจที่เป็นเป้าหมายของความสำเร็จในกิจกรรมนั้น

2. สิ่งจูงใจหลบหนีความล้มเหลว (Motive to Avoid หรือ ตัวย่อ Maf)

ประกอบด้วยแรงจูงใจที่หลีกเลี่ยงความล้มเหลว และค่าของสิ่งล่อใจที่เป็นเป้าหมายของความล้มเหลว

ทฤษฎีนี้เป็นทฤษฎีที่อธิบายถึงความต้องการที่จะทำงานมุ่งงานสู่ความสำเร็จผล หรือเพื่อความเป็นเลิศในสภาพการที่มีการแข่งขัน มนุษย์มีความจ้องการความสำเร็จในระดับที่

แตกต่างกัน ซึ่งปัจจัยบ่งชี้ก็คือ ตัวความต้องการสำเร็จ ซึ่งอธิบายลักษณะผู้ที่ประสบความสำเร็จสูง (High Achieve) ได้แก่

1. มีความกล้าเสี่ยงพอประมาณ (Moderate Risk) คนที่ประสบความสำเร็จสูงต้องมีความกล้าเสี่ยงพอประมาณเพื่อให้ผลตอบแทนความสำเร็จและโอกาสของความสำเร็จด้วย
2. มีข้อมูลข่าวสารทันต่อสภาพการณ์ (Immediate Feed Back) นอกจากมีการกล้าเสี่ยงพอประมาณบุคคลจะต้องเลือก หรือสรรหาข้อมูลย้อนกลับทันต่อเหตุการณ์ทันทีทันใด เพื่อจะประมาณค่าสิ่งที่คนกระทำและพร้อมที่จะแก้ไขปรับปรุงมุ่งสู่ความสำเร็จ
3. การประสบความสำเร็จในงาน (Accomplishment) การที่บุคคลจะประสบความสำเร็จขั้นสูงสุดจะต้องมีประสบการณ์ความสำเร็จในงานหรือการแสดงออก มีความพึงพอใจและมีความต้องการสำเร็จในงานมากกว่าสินจ้างรางวัลและค่าตอบแทน
4. มีความหมกมุ่นในงาน (Preoccupation with Task) บุคคลที่ประสบความสำเร็จสูงย่อมมีนิสัยหมกมุ่นกับงาน กล่าวคือเมื่อเริ่มดำเนินงานแล้วจะสานต่อจนกระทั่งสำเร็จไม่ทำครึ่งๆ กลางๆ

2.4.2 ลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน

พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา (2542: 140 – 142) ได้กล่าวถึงลักษณะของผู้ที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ดังนี้

- เป็นผู้ที่มีความบากบั่น พยายาม อุตทนเพื่อจะทำงานให้บรรลุเป้าหมาย
- ต้องการงานให้ดีที่สุด โดยเน้นมาตรฐานที่ดีที่สุดของความสำเร็จ
- ชอบความท้าทายของงาน โดยมุ่งทำงานที่สำคัญให้ประสบความสำเร็จ
- ชอบแสดงออกถึงความรับผิดชอบเกี่ยวกับงาน
- ชอบแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์
- ทำงานอย่างมีหลักเกณฑ์เป็นขั้นตอน และมีการวางแผน
- ชอบยกเหตุผลมาประกอบคำพูดอยู่เสมอ
- อยากให้ผู้อื่นยกย่องว่าทำงานเก่ง

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ สรุปได้ว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นความมุ่งมั่นของบุคคลที่จะกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งให้สำเร็จลุล่วงด้วยดีตามมาตรฐานอันสูงสุด หรือเป็นไปตามที่วางไว้ โดยได้ใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ และเมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ เพื่อความสำเร็จและความภาคภูมิใจของตนเอง

2.4.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สารระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.4.3.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แรฟฟินิ (นพรัตน์ สำเภา 2550: 76; อ้างอิงจาก Raffini.1970) ได้ศึกษาผลของแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้และการจำในกลุ่มนิสิตปริญญาตรี ผลการวิจัยพบว่าชายและหญิงที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ต่ำอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.4.3.2 งานวิจัยในประเทศ

ชุตินทร ธนาวัฒน์นาก (2543: 50-52) ได้ทำการศึกษาศิลปะบุคลิกภาพตามแนวทฤษฎีจิตวิเคราะห์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ระดับปานกลาง

ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ (2543: 49-50) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร พบว่า เชาวน์ปัญญา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียน สรุปว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความสัมพันธ์กับการศึกษาของนักเรียน ทำให้เกิดความเพียรพยายามในเชิงกระตุ้นให้ได้รับความสำเร็จในการกระทำสิ่งต่างๆ โดยเฉพาะประสบความสำเร็จในเรื่องของการศึกษา

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สารระดนตรีและนาฏศิลป์)

เรเนอร์ (วันนา สงวนศรี. 2546; อ้างอิงจาก Ranor.1982) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แยกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดหวังได้ว่า เขามีพลังผลักดันให้กระทำกิจกรรมต่างๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะเวลา เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดี มีชีวิตก้าวหน้าและสุขสบายในอนาคต

เซกจินเนอร์ (Seginer.1991: 224- 237) ได้กล่าวถึง ลักษณะมุ่งอนาคตโดยการรวบรวมจากนักจิตวิทยาอื่นๆว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเกี่ยวข้องกับทฤษฎีที่ไร้เสียงสาของแต่ละบุคคล สำหรับพยากรณ์อนาคต ซึ่งประกอบด้วยการวางแผน ความปรารถนา ความคาดหวัง และความกลัว เกี่ยวกับความเป็นไปได้ของเหตุการณ์และประสบการณ์ต่างๆ ที่สำคัญ รวมทั้ง

จินตนาการในอนาคตของแต่ละบุคคล ความต้องการ ค่านิยมของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจูงใจ ด้านอารมณ์และคุณสมบัติด้านสติปัญญา

ไพโรจน์ โตเทศ (2545: 16- 20) กล่าวว่าลักษณะมุ่งอนาคตปลูกฝังให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ฝึกให้ผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงในสังคม ตลอดจนเน้นให้ผู้เรียนเข้าใจเหตุการณ์ต่างๆ ทั้งในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต และรู้จักวางแผนล่วงหน้าได้

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรี และนาฏศิลป์) สรุปได้ว่า ลักษณะมุ่งอนาคต คือการมองสู่อนาคตของบุคคล ประกอบด้วย การวางแผน ความปรารถนา ความหวังและความกลัวเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของเหตุการณ์และประสบการณ์ต่างๆ ที่สำคัญ ความสามารถในการคาดการณ์ไกลเห็นความสำคัญของผลดี ผลเสียที่เกิดขึ้นในอนาคต สามารถควบคุมตนเองให้กระทำหรืองดเว้น การกระทำบางอย่างได้อย่างเหมาะสม เพื่อนำไปสู่สิ่งที่ต้องการได้

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.5.1.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไรท์ (ชุกติมา ศรีแก้ว.2546: 47; อ้างอิงจาก Wright.1975) วิจัยพบว่า ผู้มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง คือผู้ที่สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ และไม่ฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของศาสนาและกฎหมาย จึงเห็นได้ว่าผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตจัดว่าเป็นผู้ที่มีจริยธรรมสูงด้วย และยังพบอีกว่า ยุวอาชญากรมีลักษณะมุ่งอนาคตต่ำกว่าปกติ

2.5.1.2 งานวิจัยในประเทศ

เสริมศรี ชื่นเชวง (2551: 74) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้อัตนตรีของนักเรียน โรงเรียนดนตรีสยามกลการนุชญา สาขาสีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้อัตนตรีของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.01

จากการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรี และนาฏศิลป์) สรุปได้ว่า ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตเป็นผู้ที่มีความเพียรพยายาม มีความคาดหวัง รู้จักการวางแผน นอกจากนี้ยังพบว่า การพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตจะทำให้นักเรียนมีเป้าหมายที่ดีในอนาคต

2.6 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านครอบครัว

2.6.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง

2.6.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง

วัลนิกา ฉลากบาง (2535: 33-34) กล่าวถึง หน้าที่ของพ่อแม่ในการส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญาของลูกไว้ดังนี้

1. ส่งเสริมพัฒนาการทางกาย เพราะพัฒนาการทางกายเป็นพื้นฐานของพัฒนาการทุกด้าน
2. ตอบสนองความต้องการทางจิตใจของลูก เพราะเมื่อใจเป็นสุขแล้วจะสามารถเรียนรู้และจดจำสิ่งต่างๆ ได้ดีขึ้น
3. จัดหาหนังสือ อุปกรณ์ที่เพิ่มพูนความสามารถในการสื่อสารและการใช้ภาษาของลูก
4. จูงใจและเป็นตัวอย่างที่ดีของลูกในเรื่องการเขียนการอ่าน จัดหาหนังสือที่ลูกชอบและสนใจ
5. พยายามศึกษาทำความเข้าใจความสามารถของลูกไม่ตั้งความคาดหวังการเรียนของลูกสูงเกินไป สอดแทรกความรู้ ทักษะทางภาษาและการคำนวณขณะทำกิจกรรมกับลูก
6. เลือกรายการโทรทัศน์และภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับนักเรียนและแบ่งเวลาให้มีสัดส่วน
7. มีทัศนคติที่ดีต่อครูและการเรียน เพื่อให้ลูกมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2550: 181-182) กล่าวว่า จากการศึกษาความสัมพันธ์ผลในการเรียนรู้ของนักเรียน โดยมหาวิทยาลัยจอห์นฮอปคินส์ พบว่าผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญมาก ผู้ปกครองที่เอาใจใส่ในการทำการบ้านของนักเรียน และสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของนักเรียนในโรงเรียน ฉะนั้นการทำงานร่วมกับผู้ปกครอง เพื่อส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้จึงสำคัญมาก ในกรณีนี้อาจจะใช้วิธีต่อไปนี้

1. ส่งเสริมให้ผู้ปกครองมาพบ และแจ้งให้ผู้ปกครองทราบถึงความก้าวหน้าทางการเรียนของนักเรียน ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองให้ช่วยส่งเสริมแรงจูงใจในการเรียนรู้ของนักเรียน
2. วางแผนร่วมกับผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้เวลาของนักเรียนเวลาอยู่บ้าน เป็นต้นว่า การใช้เวลาดูโทรทัศน์ การเล่น การทำการบ้าน เพื่อช่วยให้นักเรียนใช้เวลาอยู่บ้านให้เป็นประโยชน์

3. ขอความร่วมมือจากผู้ปกครองเกี่ยวกับการทำงานของนักเรียน ให้ผู้ปกครองช่วยดูว่านักเรียนจะต้องทำการบ้านให้เสร็จ ในกรณีที่นักเรียนทำไม่ได้เพราะไม่เข้าใจก็ควรช่วยอธิบายหรือหาครูมาสอนพิเศษเพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่เรียนล้าหลังเพื่อหรือขาดความสนใจ

4. ในกรณีที่ผู้ปกครองจะต้องให้นักเรียนช่วยทำงานบ้าน ครูควรอธิบายให้ผู้ปกครองทราบถึงความจำเป็นที่นักเรียนจะต้องมีเวลาทำการบ้าน

5. สนับสนุนให้ผู้ปกครองร่วมกิจกรรมของโรงเรียน

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า บิดามารดาหรือผู้ปกครองสามารถช่วยครูส่งเสริมการเรียนรู้การสอนของนักเรียนได้ โดยการจัดสภาพแวดล้อมและสภาพการณ์ทางบ้านให้ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน ทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ให้นักเรียนได้รับความรู้ประสบการณ์เพิ่มเติมเอาใจใส่ในการเรียนและจัดหาวัสดุอุปกรณ์ที่จะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนของนักเรียน

2.6.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง

2.6.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

แวงและคนอื่นๆ (สุทธาสินี ใจเย็น. 2545 : 37; อ้างอิงจาก Wang, Haertel; & Walberg. 1994) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กได้สังเคราะห์เนื้อหาคำแนะนำในการเรียนของคู่มือนักเรียน 179 บท รวบรวมผลการสังเคราะห์รายงานการวิจัย 31 รายการ และสำรวจความคิดเห็นของนักวิจัยการศึกษา 61 คน ได้ข้อมูลที่น่าสนใจ 11,000 รายการที่เกี่ยวกับปัจจัยที่ช่วยให้เด็กเรียนดี และได้นำข้อมูลที่มีความสอดคล้องกันอย่างมาก 28 ตัวแปร และใช้ Meta analysis เพื่อสังเคราะห์ผลรวมของรายการวิจัยและข้อมูลผลที่ได้ออกมาจะเป็นค่าประมาณโดยเฉลี่ยของกลุ่มตัวแปรพบว่า สภาพแวดล้อมทางบ้านและการสนับสนุนของผู้ปกครองมีอิทธิพลต่อการช่วยให้เด็กนักเรียนอยู่ในอันดับที่ 4 มีค่าเฉลี่ย 58.4

2.6.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ชุตินัน ศรีแก้ว (2545: 78) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนโรงเรียนสารวิทยา พบว่า การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากการวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง คือ การเอาใจใส่ ดูแลติดตามผลการเรียน การส่งเสริมและให้ความรู้เพิ่มเติมในการเรียนการให้สนับสนุนและเสริมกำลังใจแก่นักเรียน สามารถส่งผลให้นักเรียนประสบผลสำเร็จในด้านการเรียน

2.7 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.7.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.7.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมประสานงานสตรีแห่งชาติ (2540 : 22, 56, 226) กล่าวว่า ลูกจะถูกคาดหวังให้มีบทบาทและหน้าที่ต่อตนเอง และอาจต้องช่วยเหลืองานบ้าน เช่น การทำกับข้าว ซักผ้า นอกจากนี้ยังต้องการให้สืบต่องานอาชีพและวิถีชีวิต กล่าวคือบางคนต้องการมีลูกเพื่อให้ลูกดูแลทรัพย์สินและกิจการต่อ ตลอดจนให้เป็น “คนดี” คือเรียนร้อย ว่านอนสอนง่าย ไม่เกียจคร้าน หมั่นศึกษาเล่าเรียน เมื่อเติบโตใหญ่จะได้เป็นเจ้าคนนายคน

อัจฉรา สุCHARมณ (2542: 1) บิดมารดาเลี้ยวดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อเป็นอันดับหนึ่ง บิดมารดามุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทางด้านสติปัญญาให้แก่ลูกพยายามเสริมสร้างทุกวิถีทางเพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า การคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สรุปได้ว่า การคาดหวังต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่ยังไม่เกิดขึ้นของบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องกับตน โดยคาดหวังหรือต้องการให้บุคคลนั้นประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่ตนเองต้องการหรือคาดหวังเอาไว้ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าความคาดหวังของผู้ปกครองน่าจะมีผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.7.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครอง

2.7.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ดูเชค (Dusek. 1980: 110) ศึกษาพบว่า บิดมารดาที่คาดหวังในตัวลูกได้อย่างเหมาะสมกับระดับความสามารถของลูก จะเป็นการกระตุ้นให้ลูกใช้ความพยายามมากขึ้นในการทำตามที่บิดมารดาคาดหวัง และเกิดความมั่นใจว่าจะประสบความสำเร็จตามเป้าหมายที่วางไว้

แอนเดอร์สัน (Anderson. 1995: 15 – 33) ศึกษาพบว่า ความคาดหวังของบิดมารดามีอิทธิพลต่อการปลูกฝังและการอบรมเลี้ยงดู โดยจะทำให้ลูกเกิดความพยายามที่จะทำให้ประสบความสำเร็จตามที่บิดมารดาคาดหวัง

ซาปิโร (อัจฉรา สุCHARมณ. 2542: 2; อ้างอิงจาก Shapiro.1997. How to Raise A Child with Hight EQ.) ศึกษารูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้อำนาจ บิดมารดาจะตั้งกฎเกณฑ์ข้อบังคับที่เข้มงวดและเผด็จการ จะมีแต่คำสั่งและคำว่า “อย่า” กับลูก มีความคาดหวังในตัวลูกสูง เด็กจะมีลักษณะกตสันสูง ไม่ไว้วางใจใคร มองโลกในแง่ร้าย มีแต่การตำหนิ

วิพากษ์วิจารณ์ และไม่สามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ ส่วนความคาดหวังและการอบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผล บิดามารดาจะมีความยืดหยุ่น ไม่เข้มงวดจนเด็กขาดศักยภาพในตนเองหรือปล่อยจนเสียเด็ก จะให้คำแนะนำเมื่อมีปัญหา ไม่ควบคุมหรือออกคำสั่ง เมื่อทำผิดจะชี้แจงเหตุและผล เด็กจะมีลักษณะเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดี รู้จักใช้ความคิดอย่างมีเหตุผล มีความมั่นคงทางอารมณ์ หนักแน่นควบคุมอารมณ์และปรับตัวได้ดี

2.7.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,370 คน พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังกับพฤติกรรมการเรียน ตั้งเป้าหมายไว้สำหรับนักเรียน และต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จ โดยทำความเข้าใจ สนใจในการเรียน มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่ด้านการเรียนให้คำแนะนำให้กำลังใจสนับสนุนส่งเสริมซึ่งเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ดี

จากงานวิจัยข้างต้น สรุปได้ว่า ความคาดหวังของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน และมีผลต่อความสำเร็จของนักเรียนในอนาคต

2.8 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2.8.1 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.8.1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

แอนเดอร์สัน (ศรีนทิพย์ พงษ์ศาตวัต. 2546: 46; อ้างอิงจาก Anderson. 1970) ได้ระบุถึงลักษณะบรรยากาศที่มีอิทธิพลอิทธิพลและส่งเสริมต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนไว้ดังนี้

- 1.ความเป็นกันเอง ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม ความคุ้นเคยของสมาชิกในกลุ่มผู้เรียน
- 2.การแบ่งกลุ่มเพื่อทำกิจกรรมการเรียนต่าง ๆ ตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
- 3.การปฏิบัติตามกฎเกณฑ์กิจกรรมการเรียนรู้ที่มีรูปแบบที่สามารถปฏิบัติได้และให้ประโยชน์

4. การดำเนินกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปอย่างมีลำดับขั้นตอน ไม่ล่าช้า และมีความสอดคล้องเหมาะสม

5. การจัดสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ เช่น หนังสือ เครื่องมือ วัสดุที่พร้อมจะใช้ได้ตลอดเวลา

6. การส่งเสริมความร่วมมือระหว่างผู้เรียนกับผู้เรียน และผู้เรียนกับผู้สอน และมีความพยายามที่จะลดความขัดแย้งระหว่างกัน

7. ผู้สอนและผู้เรียนทราบจุดประสงค์และความคาดหวังในการเรียนอย่างชัดเจน

8. สร้างความเป็นธรรมไม่เลือกที่รักมักที่ชังของครู ซึ่งยังผลให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้น

9. ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ทำกิจกรรมที่ทำทลายความสามารถอยู่เสมอ

10. สร้างความตื่นตัวและขจัดความเฉื่อยชาอันเป็นสาเหตุของความเบื่อหน่ายต่อการเรียนการสอน

11. การตัดสินใจ ในการทำกิจกรรมต่างๆ มาจากผู้เรียนเป็นส่วนใหญ่

12. ไม่ส่งเสริมการแบ่งพรรคแบ่งพวกในหมู่นิสิต นักศึกษา

13. ผู้เรียนมีความพึงพอใจกับกิจกรรมการเรียนการสอนในชั้นเรียน

14. เสรีภาพมีขอบเขต ไม่ปล่อยปละละเลยจนขาดระเบียบ และขาดความรับผิดชอบ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2542: 30-31) ได้อธิบายการจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนนิชาตดนตรีว่า การจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมในการเรียนการสอนแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1. บรรยากาศทางกายภาพ คือ การจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนให้มีผลต่อการเรียนการสอนและทัศนคติที่ดีต่อผู้เรียน

- ห้องเรียนสะอาด น่าอยู่ มีระเบียบ
- ห้องเรียนมีสีสันทันตดู สบายตา อากาศถ่ายเทได้ดี ปราศจากเสียงและกลิ่นรบกวน มีขนาดกว้างพอกับจำนวนนักเรียน
- ภายในห้องเรียนจะต้องมีอุปกรณ์การเรียนครบครัน ทั้งอุปกรณ์จำลองและอุปกรณ์จริง มีมากพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน
- สิ่งต่างๆ ที่อยู่ในห้องสามารถเคลื่อนย้ายตัดแปลงได้ เพื่อเอื้อต่อการจัดกิจกรรมต่างๆ

2. บรรยากาศทางจิตใจ เป็นจิตวิทยาที่สำคัญต่อการเรียนการสอน เพราะการเรียนการสอนจะดำเนินไปอย่างมีชีวิตชีวาและราบรื่นนั้น ผู้เรียนกับผู้สอนจะต้องมีความสัมพันธ์กันให้ความร่วมมือกัน มีบรรยากาศทางด้านจิตใจร่วมกัน คือ

บรรยากาศความคุ้นเคย

ก.บุคลิกภาพของผู้สอน ได้แก่ การยิ้มแย้มแจ่มใส แต่งกายสุภาพ สะอาด เรียบร้อย มีอารมณ์ขัน ท่าทางเหมาะสม ใช้คำพูดเหมาะสม มีน้ำเสียงน่าฟัง

ข. พฤติกรรมการสอนของผู้สอน เปิดโอกาสให้ผู้เรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง เปิดโอกาสให้ซักถามโต้แย้ง ถามคำถามได้ภายในกรอบที่เหมาะสม

ค. พฤติกรรมการเรียนของผู้เรียน คือ การร่วมกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนดหรือแนะนำอย่างเต็มใจ ผู้เรียนรู้จักคุ้นเคยกัน มีความไว้วางใจ มีความสามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ รู้จักหน้าที่ของตนเอง มีการถามตอบคำถาม ตลอดจนการโต้แย้งของผู้สอนและผู้เรียนรู้ด้วยกันอย่างมีเหตุผลและถูกต้องตามกาลเทศะ

จากเอกสารข้างต้น สรุปได้ว่า สิ่งแวดล้อมในการเรียนมีอิทธิพลต่อความรู้ ความรู้สึก และพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งครูต้องจัดห้องเรียนให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีอิสระในการค้นคว้าด้วยตนเอง และได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมจริงอย่างมีระเบียบ เช่น การลงมือเล่นดนตรีจริง ร้องเพลงจริง จะทำให้การเรียนการสอนมีชีวิตชีวา สนุกสนาน และช่วยพัฒนาให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาศิลปะ (สาระดนตรี และนาฏศิลป์)

2.8.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะทางกายภาพของสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน

2.8.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

สมิธ (Smith.1970: 611) ได้ศึกษาเกี่ยวกับบรรยากาศในโรงเรียนและห้องเรียน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนมีผลต่อการพัฒนาการสร้างสรรค์ของนักเรียนมาก ห้องเรียนที่นักเรียนสามารถแสดงความคิดเห็นใหม่ๆ แปลกๆ ของตนเองโดยเฉพาะได้เต็มที่ ย่อมเป็นห้องเรียนที่สนับสนุนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน

มูร์ส (Moors.1978: 263-269) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของความไม่สนใจเรียนและระดับชั้นของนักเรียน กับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียน ผลการวิจัยพบว่า ในชั้นเรียนที่นักเรียนไม่สนใจเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้ความสนใจในเรื่องการแข่งขัน การควบคุม และการสนับสนุนจากครูผู้สอนในเกณฑ์ที่ต่ำ และนักเรียนที่มีความสนใจและประสบความสำเร็จในการเรียนสูงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับสภาพแวดล้อมในชั้นเรียนที่ครูผู้สอนให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ และครูผู้สอนให้อิสระในการทำงานแก่นักเรียน

2.8.2.2 งานวิจัยในประเทศ

เบ็ญจวรรณ เหมือนสุวรรณ. (2547 :104) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน

กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะทางกายภาพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า ลักษณะทางกายภาพ คือ บรรยากาศในชั้นเรียน ควร มีบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ครูสอนมีความเข้าใจนักเรียน ครูยอมรับและให้โอกาสนักเรียนในการแสดงความคิดเห็นจะทำให้นักเรียนเรียนด้วยความตั้งใจ นอกจากนี้วิธีการสอน กิจกรรมการเรียนการสอน การใช้สื่ออุปกรณ์ ตลอดจนสภาพแวดล้อมทั้งในห้องเรียนและโรงเรียนมีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียน

2.9 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.9.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ยี (อริศรา จารุรัตน์. 2547 : 73; อ้างอิงจาก Yee. 1971) ได้กล่าวว่า โรงเรียนเป็นองค์ประกอบทางสังคมอย่างหนึ่ง เมื่อเป็นองค์ประกอบทางสังคมก็เป็นระบบปฏิสัมพันธ์ของคนในองค์การนั้น นั่นคือ ในโรงเรียนจะมีการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างครูกับนักเรียนนั้นมีอิทธิพลมาก ถ้ามีปฏิสัมพันธ์ในทางบวกก็จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ และการปรับตัวที่ดี แต่ถ้ามีการปฏิสัมพันธ์ในทางลบ ก็จะทำให้ให้นักเรียนเกิดความคับข้องใจ วิตกกังวลปรับตัวไม่ได้

สุรางค์ ไคว์ตระกูล (2550 : 453) กล่าวว่า รายการการรับรู้ของครูที่มีต่อนักเรียน ความสัมพันธ์ของนักเรียนและครู และบทบาทของครูดังนี้ คือ

1. นักเรียนแต่ละคน เป็นปัจเจกบุคคลและทุกคนมีบุคลิกภาพที่เป็นของตัวเอง ซึ่งต่างกับคนอื่น
2. นักเรียนทุกคน มาโรงเรียนเพราะอยากเรียน ฉะนั้นครูที่ดีจะรู้จักทำความเข้าใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนตั้งใจเรียน ไม่เบื่อหน่าย
3. ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนจะต้องเป็นไปด้วยดี นักเรียนไว้วางใจครูและสามารถพูดกับครูได้อย่างเปิดเผย โดยไม่ต้องกลัวถูกลงโทษ
4. ครูและนักเรียนต้องมีความสัมพันธ์แบบประชาธิปไตย นักเรียนสามารถออกความคิดเห็น หรือร่วมกับครูตั้งกฎเกณฑ์ต่างๆ เพื่อใช้ในห้องเรียนได้
5. บรรยากาศของห้องเรียนที่ดีจะต้องเอื้อต่อการเรียน และเสริมสร้างบุคลิกภาพของนักเรียน โดยมีครูเป็นผู้สนับสนุน ให้กำลังใจ นักเรียนแต่ละบุคคลให้พัฒนาทั้งทางด้านความรู้และบุคลิกภาพ

6. บรรยากาศของห้องเรียน เป็นบรรยากาศที่เต็มไปด้วยความอบอุ่น นักเรียนมีความรักและไว้วางใจในตัวครู มีครูเป็นกัลยาณมิตร ส่งเสริมให้นักเรียนมีโอกาสที่จะฝึกวินัยในตนเอง

7. บรรยากาศห้องเรียนที่ดี เป็นบรรยากาศที่ทำให้นักเรียนพัฒนาอัตมโนทัศน์ในทางบวก

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูมีความสำคัญต่อการเรียนการสอน นักเรียนต้องการครูที่มีความรู้ มีประสบการณ์ และวิธีการสอนที่เป็นกันเอง เข้าใจเนื้อหาได้ง่าย สามารถเป็นที่ปรึกษาของนักเรียนได้ ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู จึงน่าจะเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.9.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.9.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

ไอแซคสัน และคนอื่นๆ (ชนิกา จึงเจริญพาณิชย์. 2546: 36; อ้างอิงจาก Isaacson; et al.1964) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู มีผลต่อประสิทธิภาพในการสอน ซึ่งพบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนประกอบด้วยตัวแปรต่างๆ คือการรับฟังความคิดเห็นของผู้เรียน มีความเป็นกันเองกับผู้เรียน มีลักษณะยืดหยุ่น และสามารถอภิปรายปัญหาต่างๆ อย่างมีเหตุผล มีความสัมพันธ์กับประสิทธิภาพการสอน

2.9.2.2 งานวิจัยในประเทศ

ภัทธีรา รอดสการ (2548: 132) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการเผยแพร่ นาฏศิลป์ ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลาง และชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับต่อเจตคติต่อการเผยแพร่ นาฏศิลป์ ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลาง และชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

จากงานเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สรุปได้ว่า ครูที่มีความเมตตากรุณา มีความเป็นกันเอง มีวิธีสอนที่ดี สนใจนักเรียนอย่างสม่ำเสมอทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว เป็นคุณสมบัติที่นักเรียนต้องการ และมีส่วนทำให้นักเรียนรักที่เรียนรู้ มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน และประสบความสำเร็จในการเรียน

2.10 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.10.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ทินดอลล์ และเกรย์ (Tindall; & Gray.n.d.: 6-7) ได้ให้ความหมายของคำว่าเพื่อน (Peer) ว่า หมายถึง บุคคลที่แลกเปลี่ยนค่านิยม ประสบการณ์ วิถีชีวิตของกันและกันได้และมีอายุอยู่ในวัยเดียวกัน

แสงทอง ประสุพรรณ (2541: 21) ได้ให้ความหมายของคำว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลไว้ว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลหมายถึง กระบวนการติดต่อเกี่ยวข้องของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อทำความรู้จักกัน โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน ด้วยความเต็มใจ มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน

ปราณี พรรณวิเชียร (2544: 76-78) กล่าวว่า การที่จะทำให้บุคคลสามารถปฏิบัติตนกับเพื่อนได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เพื่อให้เกิดสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน ควรปฏิบัติดังนี้

1. แสดงกริยาอ้อมอ้อมแจ่มใส เพราะรอยยิ้มเป็นการแสดงออกซึ่งความรัก ที่มีความหมายมากที่สุดแต่ลงทุนน้อยที่สุด
2. แสดงความสนใจกับบุคคลอื่น เช่น การทักทาย การไต่ถามทุกข์สุข
3. ตั้งใจฟังบุคคลอื่นพูด หากท่านกำลังทำงาน เมื่อมีบุคคลอื่นมาสนทนาด้วย ก็ควรจะพักงานที่ทำไว้ชั่วคราวก่อน อย่าทำงานไปด้วยสนทนาไปด้วย เพราะเป็นกิจวิธที่ไม่เหมาะสม อันแสดงถึงความไม่ให้ความสนใจบุคคลนั้น
4. แสดงกริยารับฟังข้อคิดเห็น หรือข้อเสนอของบุคคลอื่น
5. ทำตนให้เป็นคนมองโลกในแง่ดี อย่าจ้องจับผิดบุคคลอื่น จะทำให้เกิดความหวาดระแวงซึ่งกันและกัน หากบุคคลอื่นทำอะไรให้มองในแง่ดีไว้ก่อน
6. แสดงความเกรงใจต่อบุคคลอื่น เนื่องจากความสนิทสนมเกินไป อาจทำให้ไม่เกิดความเกรงใจกัน
7. รู้จักระงับอารมณ์ ในการคบหาสมาคมกับบุคคลอื่น อาจมีสิ่งทำให้เกิดความไม่พอใจขึ้นได้ ดังนั้นหากเราเกิดอารมณ์ก็ควรระงับเอาไว้บ้าง เพราะการเป็นคนเจ้าอารมณ์ไม่ได้ก่อให้เกิดอะไรดีขึ้นมาเลย นอกจากจะทำลายความสัมพันธ์ที่เคยมีมาก่อน
8. วางตัวอยู่ในฐานะที่เหมาะสม ไม่แสดงกริยาอาการโอ้อวด ยกตนข่มท่าน ไม่ว่าจะบุคคลใดก็ตามไม่มีใครชื่นชมคนที่ข่มให้เขาต่ำลง
9. รู้จักปฏิเสธคำขอร้องที่ไม่มีเหตุผลของผู้อื่น ด้วยการแสดงใบหน้าทีปกติน้ำเสียงเรียบดังชัดเจน สบตาเพื่อนเพื่อแสดงให้เห็นความจริงที่ต้องการ ให้เพื่อนทราบความรู้สึกที่แท้จริง

10.จดจำข้อมูลเล็กๆ น้อยๆ ของเพื่อนไว้ แสดงความเอาใจใส่ ความสนใจ เพื่อแสดงความยินดีในวาระสำคัญต่างๆ แสดงความห่วงใยเมื่อมีทุกข์

ลักษณะ สิริวัฒน์ (2549: 37) กล่าวว่า หากเด็กถูกเพื่อนต่อต้านหรือรังเกียจเด็กจะ รู้สึกว่าเหวขาดความอบอุ่น ไม่มั่นใจและเกิดความคับข้องใจไปจนถึงการมองโลกในแง่ร้าย ซึ่งจะ ทำให้เด็กไม่มีความสุข

จากเอกสารข้างต้นสรุปได้ว่า เพื่อน คือ บุคคลที่แลกเปลี่ยนค่านิยมประสบการณ์ วิถีชีวิตของกันและกันได้และมีอายุอยู่ในวัยเดียวกัน ซึ่งถ้าเด็กถูกเพื่อนต่อต้านหรือรังเกียจจะ รู้สึกว่าเหวขาดความอบอุ่น ไม่มั่นใจและเกิดความคับข้องใจไปจนถึงการมองโลกในแง่ร้ายซึ่งจะ ทำให้เด็กไม่มีความสุข และสิ่งที่ควรแสดงออกคือ การมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนนั้น จะต้อง แสดงออกให้เห็นได้ทั้งด้านร่างกาย และจิตใจ ได้แก่ การยิ้ม เพื่อแสดงความรู้สึกที่ดีต่อกัน ความจริงใจต่อกัน การเอาใจใส่ต่อกัน การให้ความช่วยเหลือ และรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและ กัน

2.10.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2.10.2.1 งานวิจัยในต่างประเทศ

กลอนลันด์ (เบญจพร คูอุทัย 2551: 35; อ้างอิงจาก Gronlund.1959: 176) ได้ ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนในประถมศึกษา พบว่า นักเรียนที่มีปัญหาด้านสัมพันธภาพกับ ผู้อื่นมักจะมีปัญหาด้านการเรียน ด้วยทั้งนี้อาจเป็นเพราะขัดแย้งในกลุ่มเพื่อน อาจทำให้การ เรียนไม่มีประสิทธิภาพ และทำให้เกิดความตึงเครียด

2.10.2.2 งานวิจัยในประเทศ

มรกต ศรียาสิน (2545: 62) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ใน การเรียนวิชาดนตรี- นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟ คอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มี ความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี- นาฏศิลป์ของนักเรียน ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนแวนต์ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สรุปได้ว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนมีอิทธิพลต่อ พฤติกรรมการเรียน ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่าสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน น่าจะมีส่งผลต่อ ทศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

3. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3.1 ประวัติของโรงเรียน

โรงเรียนวชิราวุธ เป็นโรงเรียนประจำชาย (โรงเรียนชายล้วน) สถาปนาขึ้นโดย พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยพระองค์ทรงบริจาคทรัพย์ส่วนพระองค์เพื่อสร้าง โรงเรียนแก่กุลบุตรชาวไทยแทนการสร้างพระอารามซึ่งมีอยู่มากแล้วนั้น ต่อมา ในรัชสมัย พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว พระองค์ได้มีพระบรมราชโองการให้รวมโรงเรียน มหาดเล็กหลวง กรุงเทพมหานคร โรงเรียนราชวิทยาลัยและโรงเรียนมหาดเล็กหลวง เชียงใหม่ เข้าด้วยกัน โดยให้นักเรียนย้ายมาเรียนรวมกันที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวงกรุงเทพ พร้อมทั้งได้ พระราชทานนามโรงเรียนขึ้นใหม่ว่า “วชิราวุธวิทยาลัย” เพื่อเป็นพระบรมราชานุสรณ์ของ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว พระผู้พระราชทานกำเนิดโรงเรียนสืบต่อไป

โรงเรียนวชิราวุธจะมีหอพัก หรือที่เรียกว่า "คณะ" สำหรับเป็นที่พักอาศัย โดยแบ่ง ออกเป็น 2 ฝั่ง คือ คณะเด็กใน ซึ่งแบ่งออกเป็น คณะดุสิต คณะผู้บังคับการ คณะพญาไท คณะ จิตรดา คณะจงรัก คณะภักดี คณะศักดิ์ศรี และ คณะมงคล ส่วนคณะเด็กเล็ก แบ่งออกเป็น คณะ สนามจันทร์ คณะนันทอุทยาน และ คณะสรายุรมย์ นอกจากนี้ ทางโรงเรียนยังส่งเสริมให้ นักเรียนได้เล่นกีฬาต่าง ๆ เช่น รักบี้ฟุตบอล แบดมินตัน นอกจากนี้ ยังมีการจัดการแข่งขันรักบี้ ประเพณีกับมาเลย์ คอลเลจ (Malay College Kuala Kangsar) จากประเทศมาเลเซีย เป็น ประจำทุก ๆ ปี

3.2 ผู้บังคับการของโรงเรียน

ผู้บังคับการ คือ ผู้ที่มีความรับผิดชอบสูงสุดในการดูแลจัดการวชิราวุธวิทยาลัย เป็นทั้ง หัวหน้าฝ่ายบริหาร และครูใหญ่ รวมทั้งผู้รับใบอนุญาตผู้จัดการโรงเรียน ทั้งนี้ ผู้ที่จะเข้าดำรง ตำแหน่งผู้บังคับการวชิราวุธวิทยาลัย ต้องเป็นผู้ที่ผ่านพระบรมราชานุมัติจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแล้ว

รายนามผู้บังคับการจากอดีตถึงปัจจุบัน

- พ.ศ. 2460 - 2469 - พระยาบรมบาทบำรุง (พิณ ศรีวรรณ)
- พ.ศ. 2469 - 2476 - พระยาปริชานุสาสน์ (เสรีญ ปันยารชุน)
- พ.ศ. 2476 - 2478 - พระยาบรมบาทบำรุง (พิณ ศรีวรรณ)
- พ.ศ. 2478 - 2485 - พระพนิชยสารวิเทศ (ผาด มนต์ธาตุผลิน)
- พ.ศ. 2486 - 2518 - พระยาภะรตราชา (ม.ล. ทศทิศ อิศรเสนา)
- พ.ศ. 2519 - 2538 - ศาสตราจารย์ ดร. กัลย์ อิศรเสนา ณ อยุธยา
- พ.ศ. 2539 - 2550 - ศาสตราจารย์ ดร. ชัยอนันต์ สมุทวณิช
- พ.ศ. 2550 - ปัจจุบัน - ดร.สาโรจน์ ลีสุวรรณ

สีประจำโรงเรียน : สีฟ้า สีน้ำเงินกรมท่า

3.3. ดนตรี

โรงเรียนนวิชราชูรสงเสริมนักเรียนทุกคนให้มีความรักและความเข้าใจในคุณค่าของดนตรีได้แบ่งวงดนตรีไว้ทั้งหมด 7 วง

- เด็กเล็ก - จุลดุริยางค์
 - โยธวาทิต
 - เครื่องสายไทย
 - เครื่องสายสากล
- เด็กโต - เมโลดิก้า
 - โยธวาทิต
 - ปี่สก็อต
 - เครื่องสายไทย
 - เครื่องสายสากล
 - หัตถดนตรี

3.4 กีฬา

โรงเรียนนวิชราชูรสงเสริมให้นักเรียนได้เล่นกีฬา รวมทั้งมีการจัดการแข่งขันกีฬายามในทุกวัน โดยมีการแบ่งประเภทกีฬาออกเป็นภาคการศึกษา ดังนี้

- ภาควิสาขะ : รักบี้ฟุตบอล แบดมินตัน
- ภาคปวารณา : บาสเกตบอล ฟุตบอล วายน้ำ
- ภาคมาฆะ : เทนนิส กรีฑา สควอช ไฟฟ์

กีฬาหลักของโรงเรียน คือ รักบี้ โดยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระราชดำริว่ารักบี้จะเป็นกีฬาที่สอนให้นักเรียนรู้จักแพ้ ชนะ และอภัย และจะฝึกให้นักเรียนเป็นสุภาพบุรุษอย่างสมบูรณ์แบบ รักบี้ประเพณีกับมาเลย์ คอลเลจ (Malay College Kuala Kangsar) จากประเทศมาเลเซียจะถูกจัดขึ้นเป็นประจำทุก ๆ ปี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2503 และรักบี้ประเพณีกับ Saad foundation school ประเทศมาเลเซีย

3.5 หอพัก หรือ คณะ

โรงเรียนนวิชราชูรหอพัก หรือที่เรียกว่า "คณะ" เพื่อให้นักเรียนใช้เป็นที่พักอาศัยในช่วงระหว่างที่อยู่โรงเรียนสองอาทิตย์ คณะหนึ่งนั้นจะมีนักเรียนประมาณ 80 คน แต่ละคณะนั้นจะแบ่งกระจายนักเรียนของแต่ละชั้นเรียนให้เท่า ๆ กัน แบ่งเป็นสองฝั่ง คือ คณะเด็กใน และ คณะ

เด็กเล็ก โดยที่คณะเด็กในจะใช้เป็นที่พักพิงของนักเรียนตั้งแต่ชั้น ม.1 ถึง ม.6 ทั้งนี้ มีด้วยกันอยู่ 6 คณะ คือ คณะผู้บังคับการ คณะดุสิต คณะจิตรดา คณะพญาไท คณะจงรักภักดี คณะศักดิ์ศรีมงคล ส่วนคณะเด็กเล็กนั้นจะใช้เป็นที่พักของเด็กนักเรียนชั้น ป.4 ถึง ม.1 เมื่อนักเรียนแต่ละคนเข้าเรียนชั้น ม.1 แล้วจะทำการย้ายเข้าไปอยู่เด็กในกับรุ่นพี่ คณะของคณะเด็กเล็ก ได้แก่ คณะสนามจันทร์ คณะนันทอุทยาน และ คณะสราญรมย์

การปกครองของคณะเด็กใน และเด็กเล็กนั้นจะต่างกันเพียงเล็กน้อย โดยคณะเด็กเล็กนั้นจะมีผู้กำกับ และครูผู้ช่วยมาช่วยดูแล และควบคุมเด็ก ๆ ส่วนคณะเด็กในนั้นจะมีเพียงผู้กำกับคณะคอยดูแล และหน้าที่ควบคุมเด็กในคณะนั้นจะตกอยู่กับรุ่นพี่หัวหน้าคณะโดยมีผู้กำกับคณะเป็นที่ปรึกษา การปกครองในคณะเด็กในนั้นจะเป็นระบบรุ่นพี่ รุ่นน้อง โดยจะเน้นอยู่ว่า "การจะเป็นผู้นำที่ดีได้ ต้องเคยเป็นผู้ตามที่ดีมาก่อน" ดังนั้น ก่อนที่นักเรียนแต่ละคนจะมาเป็นหัวหน้าคณะปกครองรุ่นน้อง ก็จะเคยเป็นผู้ตามถูกปกครองโดยรุ่นพี่มาก่อน และเรียนรู้การปกครองนั้นมาปกครองรุ่นน้องถัด ๆ ไป

ปัจจุบัน ดำเนินการสอนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 ตั้งอยู่ที่ ถนนราชวิถี เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 จำนวน 247 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 10 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ตอนที่ 10 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

วิธีการสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตัวอย่างแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วโปรดเติมข้อความลงไปในช่องว่าง..... ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. อายุ ปี
2. เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA) ในภาคเรียนที่ผ่านมา.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

2.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวกับนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของบุปผา ประทีปทอง (2542: 88)

2.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 2.1 และ 2.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 20 ข้อ หาคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 11 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่าง แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย √ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย

จริงน้อยที่สุด หมายถึง ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในแต่ละวันเพื่อ สำหรับซ้อมดนตรี					
00	ข้าพเจ้าไม่ต้องการเข้าเรียนวิชา ศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพราะเนื้อหาในวิชามากเกินไป					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	มีนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไม่ดี

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

3.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

3.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของมรกต ศรียาสิน (2545: 85)

3.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 20 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 16 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าขวนขวายหาความรู้ในวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) อยู่เสมอ					
00	ข้าพเจ้าไม่คิดถึงอนาคต เพราะเป็นสิ่งที่ยังไม่ถึง					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) น้อย

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

4.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะมุ่งอนาคตในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

4.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของเสริมศรี ชื่นเชวง (2550: 97)

4.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 3.1 และ 3.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 18 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 15 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ข้าพเจ้าหาโอกาสเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ในระดับสูงเพิ่มเติม เพื่อความก้าวหน้าในอนาคต					
00	ข้าพเจ้าไม่หวังอะไรมากนักกับการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					

เกณฑ์การให้คะแนน

1.ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด ให้ 5 คะแนน

จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตดีในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	ผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) น้อย

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

5.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง แล้วนำมาเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

5.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง ของกฤษฎา พวงช้อย (2551: ไม่มีเลขหน้า)

5.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 5.1 และ 5.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 16 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 15 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าใช้อุปกรณ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ที่จำเป็นตามที่ข้าพเจ้าต้องการ					
00	ผู้ปกครองไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมการแสดงความสามารถในกิจกรรมดนตรีของโรงเรียน					

เกณฑ์การให้คะแนน

1.ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน

จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน
2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้			
จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครองมาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครองปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครองน้อย

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

6.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แล้วเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

6.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของศรีนทิพย์ พงษ์สวัสดิ์ (2546: 105-106)

6.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 6.1 และ 6.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 16 ข้อ หาคคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 15 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบถามสอบประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้ามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สูง					
00	ผู้ปกครองไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพราะไม่มีประโยชน์					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน

จริงน้อยที่สุด ให้ 5 คะแนน

การแปลความหมาย

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มาก
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) น้อย

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

7.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

7.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของเบญจวรรณ เหมือนสุวรรณ (2547: 104)

7.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 7.1 และ 7.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 20 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย

✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ก.สถานที่เรียนวิชาศิลปะ(สาระ ดนตรีและนาฏศิลป์) ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวก					
00	ห้องเรียนมีเสียงรบกวนจาก					
0	ข.สื่ออุปกรณ์การเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เครื่องเล่นแผ่นเสียงมีประสิทธิภาพ					
00	สื่ออุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ไม่ เหมาะสมกับการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน

จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไม่ดี

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

8.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

8.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของภัทธีรา รอดสการ (2548: 132)

8.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 8.1 และ 8.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 24 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 19 ข้อ

ลักษณะของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย

√ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
0	ก.การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อ ครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและ นาฏศิลป์) ข้าพเจ้าเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
00	ข้าพเจ้าไม่ต้องการปรึกษาครู เมื่อ เล่นบทเพลงไม่ได้					
0	ข.การปฏิบัติตนของครูวิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและ นาฏศิลป์) ต่อนักเรียน ครูรับฟังเหตุผลของข้าพเจ้า					
00	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาด้านการเรียน ครูไม่เคยรับฟังปัญหาของข้าพเจ้า					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
------------	-----	---	-------

จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไม่ดี

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

9.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

9.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนาถลดา ประถมของ (2552: 114-115)

9.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 9.1 และ 9.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 19 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำ

เครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าทำงานกลุ่มวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) กับเพื่อนไม่ได้					
00	เพื่อนคอยช่วยเหลือข้าพเจ้าเสมอ					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	5	คะแนน
จริง	ให้	4	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	2	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

จริงที่สุด	ให้	1	คะแนน
จริง	ให้	2	คะแนน
จริงบ้าง	ให้	3	คะแนน
จริงน้อย	ให้	4	คะแนน
จริงน้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดีพอใช้
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33	หมายถึง	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไม่ดี

ตอนที่ 10 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

มีขั้นตอนการสร้างดังนี้

10.1 ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

10.2 ผู้วิจัยศึกษาแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของประพนธ์ ชูจำปา (2552: 105-109)

10.3 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้แนวคิดที่ได้จากข้อ 10.1 และ 10.2 ในการสร้างแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 54 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือ 36 ข้อ

ลักษณะแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของลิเคอร์ (Likert) มี 5 ระดับ ได้แก่ จริงที่สุด จริง จริงบ้าง จริงน้อย และจริงน้อยที่สุด

ตัวอย่างแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ก.ด้านความคิด ข.ด้านความรู้สึก และค.แนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

ก.ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมาก

ไม่แน่ใจ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
ไม่เห็นด้วย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
0	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) น่าเบื่อหน่าย					
00	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกมากขึ้น					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน

ข. ทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้
คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทักษะคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้ ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำ

เครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
น้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
0	ข้าพเจ้าภูมิใจที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีคีย์บอร์ดได้					
00	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายการเรียน เพราะบทเรียนยากเกินไปยาก					

เกณฑ์การให้คะแนน

1. ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

มากที่สุด	ให้	1	คะแนน
มาก	ให้	2	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	4	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	5	คะแนน

ค.ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

เป็นประจำ	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนเป็นประจำ
บ่อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ่อยมากแต่ไม่ทุกครั้ง
บางครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ้าง
นานๆครั้ง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้ง
น้อยครั้งที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยครั้งมาก หรือแทบไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	นานๆครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
0	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมเครื่องดนตรีเพิ่มเติมนอกชั่วโมงเรียน					
00	ข้าพเจ้านั่งหลับในคาบเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					

เกณฑ์การให้คะแนน

1.ข้อความที่มีความหมายทางบวก ให้คะแนนดังนี้

เป็นประจำ	ให้	5	คะแนน
บ่อย	ให้	4	คะแนน
บางครั้ง	ให้	3	คะแนน
นานๆครั้ง	ให้	2	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้	1	คะแนน

2. ข้อความที่มีความหมายทางลบ ให้คะแนนดังนี้

เป็นประจำ	ให้	1	คะแนน
บ่อย	ให้	2	คะแนน
บางครั้ง	ให้	3	คะแนน
นานๆครั้ง	ให้	4	คะแนน
น้อยครั้งที่สุด	ให้	5	คะแนน

การแปลความหมาย

ใช้เกณฑ์การประเมินค่าความหมายตามแนวคิดของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538: 9) ในการวิจัยแปลผลได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย	3.67-5.00 หมายถึง	ทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
คะแนนเฉลี่ย	2.34-3.66 หมายถึง	ทัศนคติปานกลางต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
คะแนนเฉลี่ย	1.00-2.33 หมายถึง	ทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

การหาคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยดำเนินการเพื่อหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) ของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน ได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรณรัตน์ พลอยเลื่อมแสง ผู้ช่วยศาสตราจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภา และผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ ตรวจสอบความเหมาะสมทั้งด้านเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในข้อคำถามให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนเซนต์คาเบรียล เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่าง

2.1 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนด เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (Item Discrimination) โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง-กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t- test โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่า t ที่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 มาใช้เป็นแบบสอบถามการวิจัย ซึ่งผลของการหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อของแบบสอบถาม มีดังต่อไปนี้

2.1.1 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 20 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 11 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.008 - 3.703

2.1.2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 20 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.143 - 5.953

2.1.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 18 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.066 - 5.889

2.1.4 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 16 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.388 - 7.440

2.1.5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 16 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.089 - 9.876

2.1.6 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.125 - 11.316

2.1.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 24 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 19 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.216 - 4.635

2.1.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 19 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.080 - 6.155

2.1.9 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 54 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้ว เหลือจำนวน 36 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.066 – 5.911

2.2 ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่คัดเลือกแล้วมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) ซึ่งผลของการหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม มีดังต่อไปนี้

2.2.1 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .810

2.2.2 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .914

2.2.3 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .872

2.2.4 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .912

2.2.5 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .891

2.2.6 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .930

2.2.7 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .905

2.2.8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .896

2.2.9 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .982 เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน ผลปรากฏดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.2.9.1 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .922

2.2.9.2 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้สึก มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .904

2.2.9.3 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .910

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยื่นต่อผู้บังคับการโรงเรียนนวมวิรุฑ เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในระหว่างวันที่ 3 -17 กุมภาพันธ์ 2553 จำนวน 247 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืนครบทุกฉบับ
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม จำนวน 247 ฉบับ ที่นักเรียนตอบมาตรวจความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม คือ ตอบครบทุกข้อ ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย มีดังนี้

1. สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย มีดังนี้
 - 2.1 การหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม โดยใช้เทคนิค 25% กลุ่มสูง- กลุ่มต่ำ แล้วทดสอบด้วย t-test
 - 2.2 การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach)
3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน ได้แก่

3.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 1

3.2 วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อที่ 2

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและแปลความหมายผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อจะให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ดังต่อไปนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

N	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ยกลุ่มตัวอย่าง
S.D.	แทน	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t- Distribution
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยกำลังสองของคะแนนแต่ละค่า (Mean Squares)
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F – distribution
r_{xy}	แทน	สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย
\hat{Y}	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนดิบ
Z	แทน	ค่าสมการพยากรณ์ที่แทนค่าในรูปคะแนนมาตรฐาน
R	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
R^2	แทน	กำลังสองของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
b	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนดิบ
β	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวพยากรณ์ในรูปคะแนนมาตรฐาน
a	แทน	ค่าคงที่ของการพยากรณ์
SE_b	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ตัวพยากรณ์
SE_{est}	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์
X_1	แทน	อายุ
X_2	แทน	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
X_3	แทน	นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
X_4	แทน	แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและ

		นาฏศิลป์)
X_5	แทน	ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
X_6	แทน	การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)ของผู้ปกครอง
X_7	แทน	ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
X_8	แทน	ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
X_9	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
X_{10}	แทน	สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
Y	แทน	ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยใช้การหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (The Pearson Product Moment Correlation Coefficient)
3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งเป็น 3 ตอน เรียงตามลำดับ ดังนี้

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและ

นาฏศิลป์) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 เสนอผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง และความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ได้แก่ ลักษณะกายภาพการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน และทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	ค่าเฉลี่ย (\bar{X})	ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)	การแปลผล
อายุ	13.78	.97	วัยรุ่นตอนต้น
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	3.42	.44	สูง
นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	3.67	.66	ดี
แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	3.56	.68	ปานกลาง
ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	3.69	.68	มาก
การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง	3.60	.73	ปานกลาง
ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	3.91	.70	มาก
ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	3.92	.61	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	3.98	.62	ดี
สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	3.58	.61	ดีพอใช้
ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)	3.83	.58	ทางบวก

จากตาราง 1 พบว่า นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มีอายุในช่วงวัยรุ่นตอนต้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สูง มีนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ปานกลาง มีลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มาก มีการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครองปานกลาง มีความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มาก มีลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดีพอใช้ และมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ตอนที่ 2 เสนอผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 2

ตาราง 2 แสดงผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	X ₁	X ₂	X ₃	X ₄	X ₅	X ₆	X ₇	X ₈	X ₉	X ₁₀	Y
X ₁	1	.056	-.072	-.132*	-.012	-.057	.009	-.137*	-.053	.173**	-.013
X ₂		1.000	.154**	.133*	.034	.113*	-.104	.023	.008	.017	.035
X ₃			1.000	.702**	.664**	.608**	.481**	.524**	.563**	.444**	.703**
X ₄				1.000	.721**	.670**	.492**	.665**	.609**	.446**	.712**
X ₅					1.000	.681**	.574**	.683**	.593**	.436**	.714**
X ₆						1.000	.550**	.755**	.615**	.542**	.731**
X ₇							1.000	.572**	.722**	.525**	.646**
X ₈								1.000	.599**	.497**	.675**
X ₉									1.000	.590**	.724**
X ₁₀										1.000	.635**
Y											1.000

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 2 พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₃) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₄) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₅) การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง (X₆) ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₈) ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₇) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₉) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₁₀)

ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มี 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (X_1) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_2)

ตอนที่ 3 เสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ด้านครอบครัว และด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร กล่าวคือการเสนอผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ดังแสดงในตาราง 3

ตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนเพื่อค้นหาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

แหล่งของความแปรปรวน	df	SS	MS	F
Regression	6	61.686	10.281	121.15**
Residual	240	20.367	.085	
Total	246	82.053		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวน พบว่า มีปัจจัย 6 ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชูร เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณ (Stepwise Multiple Regression Analysis) ดังแสดงในตาราง 4

ตาราง 4 แสดงผลการวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ปัจจัย	b	SE _b	β	R	R ²	F
X ₆	.205	.040	.221	.731	.534	280.54**
X ₆ X ₉	.188	.044	.199	.810	.655	231.94**
X ₆ X ₉ X ₃	.165	.043	.189	.842	.709	197.11**
X ₆ X ₉ X ₃ X ₁₀	.146	.039	.184	.855	.731	164.15**
X ₆ X ₉ X ₃ X ₁₀ X ₅	.137	.045	.161	.864	.747	142.28**
X ₆ X ₉ X ₃ X ₁₀ X ₅ X ₄	.099	.046	.117	.867	.752	121.15**
	a	=	.353			
	R	=	.867			
	R ²	=	.752			
	SE _{est}	=	.291			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 4 พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง (X₆) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₉) นิยสทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₃) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₁₀) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₅) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X₄)

สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .353 + .205 X_6 + .188 X_9 + .165 X_3 + .146 X_{10} + .137 X_5 + .099 X_4$$

สมการพยากรณ์ที่ค้นคิดต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของ
นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน
ได้แก่

$$Z = .221 X_6 + .199 X_9 + .189 X_3 + .184 X_{10} + .161 X_5 + .117 X_4$$

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อสร้างสมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานในการวิจัย

1. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร
2. ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 มีจำนวนรวมทั้งสิ้น 247 คน ซึ่งใช้เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ซึ่งแบ่งออกเป็น 10 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 20 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 11 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.008 - 3.703 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .810

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 20 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 16 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.143 - 5.953 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .914

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 18 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.066 - 5.889 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .872

ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 16 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.388 - 7.440 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .912

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 16 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 15 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.089 - 9.876 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .891

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะทางกายภาพการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 20 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.125 - 11.316 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .930

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตาม

แบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 24 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้ว เหลือจำนวน 19 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.216 – 4.635 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .905

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 21 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 19 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.080 – 6.155 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .896

ตอนที่ 10 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 54 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 36 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.066 – 5.911 มีค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .982 เมื่อจำแนกเป็นรายด้าน ผลปรากฏดังรายละเอียดต่อไปนี้

แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 17 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 13 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.066 – 4.866 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .922

แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้สึก เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 17 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 9 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.190 – 5.911 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .904

แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ ตามแบบของลิเคอร์ท (Likert) ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามทั้งหมด 20 ข้อ หากคุณภาพเครื่องมือแล้วเหลือจำนวน 14 ข้อ มีค่า t อยู่ระหว่าง 2.298 – 4.636 มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .910

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยนำหนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ไปยื่นต่อผู้บังคับการโรงเรียนวชิราวุธ เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูลของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

2. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไปเก็บข้อมูลกับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต

กรุงเทพมหานคร ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในระหว่างวันที่ 3 -17 กุมภาพันธ์ 2553 จำนวน 247 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามคืนครบทุกฉบับ

3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถาม จำนวน 247 ฉบับ ที่นักเรียนตอบมาตรวจความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม คือตอบครบทุกข้อ ผลปรากฏว่าสมบูรณ์ทุกฉบับ จากนั้นจึงนำมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และนำข้อมูลมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐาน โดยการหาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุทธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3. วิเคราะห์ปัจจัยด้านส่วนตัว ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมในโรงเรียนที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุทธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุทธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_4) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_5) การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง (X_6) ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_8) ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_9) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_{10})

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุทธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มี 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (X_1) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_2)

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุทธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด

ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_9) นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_3) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_{10}) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_5) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_4)

4. สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มีดังนี้

4.1 สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในรูปคะแนนดิบ ได้แก่

$$\hat{Y} = .353 + .205 X_6 + .188 X_9 + .165 X_3 + .146 X_{10} + .137 X_5 + .099 X_4$$

4.2 สมการพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในรูปแบบคะแนนมาตรฐาน ได้แก่

$$Z = .221 X_6 + .199 X_9 + .189 X_3 + .184 X_{10} + .161 X_5 + .117 X_4$$

อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 8 ปัจจัย ได้แก่ นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_3) แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_4) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_5) การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง (X_6) ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_8) ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_7) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_9) และสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_{10}) อภิปรายผลได้ดังนี้

1.1 นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชู เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนดี มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนมีความเอาใจใส่ในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จัดแบ่งเวลาในการซ้อมดนตรี เข้าเรียนสม่ำเสมอ เข้าเรียนตรงตามเวลา ตั้งใจเรียน ทบทวนบทเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และมีความขยันในการฝึกซ้อมดนตรี ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวแสดงถึงความเป็นผู้มีนิสัยทางการเรียนที่ดี ดังที่ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2541: 1) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ประกอบด้วย ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน อดทน รับผิดชอบ ฟังตนเอง และมีความภูมิใจในผลการเรียนของตน จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากงานวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญผา ประทีปทอง (2542: 88) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย กรุงเทพมหานคร พบว่า นิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัชชา สุวรรณพาณิชย์ (2550: 60) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าบางมะเขือ กรุงเทพมหานคร พบว่านิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

ดังนั้นนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (ดนตรีและนาฏศิลป์) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชู เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

1.2 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราชู เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นเสมือนแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น พยายามศึกษาและเรียนรู้ให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความมุ่งมั่น มีความ

รับผิดชอบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ และเมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ ดังที่ เดิมศักดิ์ คทวณิช (2546: 153) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่จะพยายามทำกิจกรรมใดที่ได้รับมอบหมายหรือรับผิดชอบอยู่ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ไม่ว่างงานนั้นจะมีความยากลำบากหรือประสบปัญหาอุปสรรคมากน้อยเพียงใดก็ตามบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะอดทนและไม่ย่อท้อ ในทางตรงกันข้ามกลับยิ่งพยายามหาทางฟันฝ่าและเอาชนะปัญหาอุปสรรคต่างๆ เหล่านั้นด้วยตนเอง เพื่อความสำเร็จและความภาคภูมิใจที่จะเกิดขึ้นกับตน สอดคล้องกับ ชูชีพ อ่อนโคกสูง (2550: 90) กล่าวว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจในการทำสิ่งต่างๆ สูง จะมีความสนใจ เอาใจใส่ กระตือรือร้น ขยันขันแข็ง มานะพยายาม และสามารถทำสิ่งนั้นได้สำเร็จ จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากงานวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ (2543: 49-50) ซึ่งได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร พบว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

1.3 ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนคาดการณ์ มีการวางแผนที่ดีตามความต้องการของตนเองอย่างรอบคอบ และมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค โดยมุ่งที่จะให้เกิดความสำเร็จทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง ดังที่ เรเนอร์ (วันนา สงวนศรี. 2546; อ้างอิงจาก Ranor.1982) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แยกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดหวังได้ว่า เขาจะมีพลังผลักดันให้กระทำการกิจกรรมต่างๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะเวลา เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดี มีชีวิตก้าวหน้าและสุขสบายในอนาคต ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของเสริมศรี ชื่นเชวง (2551 : 74) ที่ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้วิชาดนตรีของนักเรียน โรงเรียนดนตรีสยามกลการนุชญา สาขาสีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะมุ่งอนาคต มีความสัมพันธ์ทางบวกต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้วิชาดนตรีของนักเรียน

ดังนั้นลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (วิชาดนตรีและนาฏศิลป์) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

1.4 การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองมาก มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะการที่ผู้ปกครองให้การสนับสนุนทางการเรียน โดยให้การดูแลเอาใจใส่เรื่องการเรียนของนักเรียน ได้แก่ การสนับสนุนด้านค่าเล่าเรียน จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้พร้อมต่อการเรียนของนักเรียน การสนับสนุนให้เข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ของโรงเรียน รวมทั้งการให้คำปรึกษาต่างๆ ชี้แนะแนวทางการเรียน และการให้กำลังใจ ล้วนทำให้นักเรียนตระหนักถึงความเอาใจใส่ของผู้ปกครองต่อการเรียนของตน เกิดความภูมิใจ ตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียน และสามารถปฏิบัติตนเป็นนักเรียนที่ดีได้อย่างถูกต้องเหมาะสม จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชุติมิน ศรีแก้ว (2545: 78) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญของนักเรียนโรงเรียน สารวิทยา พบว่า การสนับสนุนการเรียนของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

1.5 ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับความคาดหวังของผู้ปกครองมาก มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนรับรู้ถึง ความคิด ความรู้สึกของบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ต่อเป้าหมายที่ตั้งไว้ จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเรียน และบรรลุเป้าหมายตามที่ตั้งไว้ ดังที่อัจฉรา สุขารมณ (2542: 1) กล่าวว่า บิดามารดาเลี้ยงดูลูกมักมุ่งหวังให้ลูกเป็นเด็กฉลาดและเก่งมาก่อนเป็นอันดับหนึ่ง บิดามารดามุ่งเน้นไปที่การพัฒนาทางด้านสติปัญญาให้แก่ลูก พยายามเสริมสร้างทุกวิถีทาง เพื่อให้ลูกฉลาดและเก่ง นักเรียนจะมีความมุ่งมั่น มีความเพียรพยายาม และประพฤติปฏิบัติให้เป็นไปตามที่ผู้ปกครองคาดหวัง จึงทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ (2541: 116-117) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 1,370 คน พบว่า ความคาดหวังของผู้ปกครองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน กล่าวคือ ผู้ปกครองที่มีความคาดหวังกับพฤติกรรมการเรียน ตั้งเป้าหมายไว้สำหรับนักเรียน และต้องการให้นักเรียนประสบความสำเร็จ โดยทำความเข้าใจ สนใจในการเรียน มีเวลาในการดูแลเอาใจใส่ด้านการเรียนให้คำแนะนำให้กำลังใจสนับสนุนส่งเสริมซึ่งเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมการเรียนที่ดี

ดังนั้นความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

1.6 ลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ ลักษณะทางกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจและเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ได้ดีขึ้น ซึ่งลักษณะกายภาพทางการเรียนที่ดี ได้แก่ สภาพของห้องเรียนสามารถเก็บเสียงได้ ภายในห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทดี ห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย มีความสะอาด ขนาดของห้องเหมาะสมกับนักเรียน ไม่อึดอัด คับแคบ มีแสงสว่างพอเหมาะ และปราศจากสิ่งรบกวนจากเสียงและกลิ่น ส่วนสื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ได้แก่ เครื่องดนตรีคีย์บอร์ด แผ่นภาพ แผ่นเพลงประกอบการร้อง วัสดุทัศนต่าง ๆ มีปริมาณเพียงพอ และมีประสิทธิภาพพร้อมใช้งาน ดังที่สุมิตร คุณานุกร (2543: 23) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนเป็นกระบวนการจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดพัฒนาการไปตามเป้าหมายที่

หลักสูตรต้องการ ดังนั้น สภาพแวดล้อมด้านการเรียนการสอนจึงเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์บรรยากาศในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้ประสบการณ์ที่มีคุณภาพ และสามารถนำความรู้ไปปฏิบัติเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ซึ่งลักษณะกายภาพทางการเรียนนี้ ทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เบ็ญจวรรณ เหมือนสุวรรณ (2547 :104) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเล่นเปียโนให้ได้เกณฑ์มาตรฐานชั้นสูงของผู้เรียนเปียโนในสถาบันดนตรีเอกชน กรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะทางกายภาพ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจในการเล่นเปียโน ให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ดังนั้นลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

1.7 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฑ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู เป็นสิ่งสำคัญที่จะสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนของนักเรียน ดังที่ ศิริบุญรณ์ สายโกสม (2546: 256) ได้กล่าวถึง การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครูว่า ความสัมพันธ์หรือความผูกพันระหว่างนักเรียนกับครูเป็นสื่อกลางที่ช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่น ซึ่งรวมไปถึงการปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ได้แก่ การให้ความเคารพ ช่วยเหลืองานของครู การตั้งใจเรียน การซักถามปัญหาข้อสงสัยกับครู เมื่อไม่เข้าใจในบทเรียน ขอคำแนะนำจากครู เมื่อเกิดปัญหาในการเรียน นอกจากนี้ยังครอบคลุมถึงการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน ได้แก่ การให้ความรัก ความเอาใจใส่ ยอมรับความคิดเห็น การให้ความเป็นกันเองต่อนักเรียนทั้งในห้องและนอกห้อง ให้คำปรึกษาแก่นักเรียนทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว ซึ่งจะทำให้นักเรียนลดความกดดัน ความตึงเครียดในชั้นเรียน นักเรียนจะเกิดความเอาใจใส่ต่อการเรียน และทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ภัทริรา รอดสการ (2548: 132) ที่ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการเผยแพร่ นาฏศิลป์ ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลาง และชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย

จังหวัดสุโขทัย ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับอาจารย์ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับต่อเจตคติต่อการเผยแพร่นาฏศิลป์ ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลาง และชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมราชูทิศ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

1.8 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมราชูทิศ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีสัมพันธภาพกับเพื่อนดี มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ การปฏิบัติตนของนักเรียนและเพื่อนที่มีต่อกันทั้งในและนอกห้องเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อทำให้เกิดความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ได้แก่ การช่วยเหลือพึ่งพากันและกัน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) นักเรียนและเพื่อนมีความห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งกันและกัน และการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกันในกลุ่มเพื่อนเพื่อให้เกิดความรักและสามัคคี ซึ่งเพื่อนเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนในวัยนี้มาก หากนักเรียนและเพื่อนในกลุ่มเดียวกันมีความเอาใจใส่ในการเรียน จะทำให้นักเรียนมีการช่วยเหลือกัน ชักชวนกันศึกษาหาความรู้ ทบทวนบทเรียนให้กันและกัน จึงทำให้สามารถจัดการกับปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ได้อย่างเหมาะสม และทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงอ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของมรกต ศรียาสิน (2545: 62) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี- นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี- นาฏศิลป์ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงมีความสัมพันธ์ทางบวกกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมราชูทิศ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

2. ปัจจัยที่ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมราชูทิศ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร มี 2 ปัจจัย ได้แก่ อายุ (X_1) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (X_2)

2.1 อายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร แสดงว่านักเรียนบางคนที่มีอายุมาก มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และนักเรียนบางคนที่มีอายุมาก มีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) อภิปรายผลได้ดังนี้

นักเรียนบางคนที่มีอายุมาก มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ โดยธรรมชาติของการพัฒนาการตามวัย เมื่อนักเรียนบางคนอายุมากขึ้น จะมีวุฒิภาวะ ประสบการณ์ที่มากขึ้น มีความคิดไตร่ตรองได้ละเอียดรอบคอบ และมองเห็นคุณค่าและความสำคัญของวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพราะวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยทำให้เกิดความผ่อนคลาย เกิดอารมณ์สุนทรีย์ นักเรียนมีความตั้งใจ และขยันหมั่นฝึกซ้อม เมื่อนักเรียนเล่นเครื่องดนตรีได้ ก็เป็นการสร้างให้เกิดความภาคภูมิใจในตนเอง ดังนั้นนักเรียนบางคนที่มีอายุมาก มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

นักเรียนบางคนที่มีอายุมาก มีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ เมื่อนักเรียนมีอายุมากขึ้น นักเรียนบางคนให้ความสนใจกับสิ่งอื่นหรือกิจกรรมอื่นๆ มากกว่าการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงทำให้เกิดความเบื่อหน่าย เกิดจรรยาในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ส่งงานไม่ตรงเวลา ขาดความเอาใจต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไม่ฝึกซ้อมดนตรี ดังนั้น นักเรียนบางคนที่มีอายุมาก มีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ นวพร มุสิกทอง (2549: 122) ได้ศึกษาทัศนคติและแนวโน้มพฤติกรรมของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนดนตรีที่โรงเรียนมีฟ้า สังกัดบริษัท จีเอ็มเอ็ม แกรมมี่ จำกัด (มหาชน) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย เป็นผู้ปกครองที่ส่งบุตรหลานมาเรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรีมีฟ้า จำนวน 400 คน ผลการวิจัยพบว่า อายุแตกต่างกันไม่มีผลต่อทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนดนตรีที่โรงเรียนดนตรีมีฟ้า

ดังนั้นอายุ ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร แสดงว่า นักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และนักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) อภิปรายได้ดังนี้

นักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ นักเรียนบางคนมีความเฉลียวฉลาด ตั้งใจเรียน และสนใจทางด้านวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ชอบเข้าร่วมกิจกรรม ดังนั้น นักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

นักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ นักเรียนบางคนรู้สึกว่าตนเองเป็นคนเก้ง มีผลการเรียนดี แต่ให้ความสนใจกับสิ่งอื่นมากกว่า ไม่ชอบวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดังนั้น นักเรียนบางคนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีทัศนคติทางลบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงอ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ กฤษฎาพร พวงซ้อย (2551: 87) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสายน้ำทิพย์ เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับแรงจูงใจในการเรียนของนักเรียน

ดังนั้นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ไม่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิทย์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิทย์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 มี 6 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง (X_6) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_9) นิัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_3) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_{10}) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_5) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) (X_4)

3.1 การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิทย์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับแรก อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสนับสนุนทางการเรียนของผู้ปกครองมาก ทำให้มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ ผู้ปกครองที่ให้การสนับสนุนแก่นักเรียน โดยการให้ความสนใจ เอาใจใส่ เป็นที่ปรึกษาชี้แนะแนวทาง การให้กำลังใจในการเรียนแก่นักเรียน รวมถึงการให้ความช่วยเหลือด้านต่างๆ เช่น ค่าเล่าเรียน จัดหาอุปกรณ์การเรียนให้เพียงพอต่อการเรียนของนักเรียน รวมถึงการสนับสนุนในการทำกิจกรรม

ของโรงเรียน ทำให้นักเรียนมีความพร้อมในการเรียน จึงสามารถเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพ และเห็นความสำคัญของการเรียน ดังที่ เมอร์เรย์และเซนเทอร์ (Murray; & Zentner. 1985: 518) กล่าวว่า ครอบครัวเป็นระบบสังคม ซึ่งเป็นกลุ่มปฐมของสังคมประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่ 2 คน ขึ้นไป อาศัยร่วมกันโดยความสัมพันธ์ที่อาจเกิดจากการสืบสายโลหิต การแต่งงานหรือการรับเลี้ยงดูหรือเป็นผู้ที่อยู่อาศัยร่วมกันโดยมีสัญญาผูกมัดในระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง อย่างไรก็ตามหน้าที่ของครอบครัวและแรงสนับสนุนของครอบครัวยังคงมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาด้วยเหตุนี้ผู้ปกครองซึ่งเป็นบุคคลในครอบครัวที่ดูแลนักเรียน จึงเป็นบุคคลสำคัญที่สนับสนุนด้านการเรียนของนักเรียน และส่งผลนักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ เสริมศรี ชื่นเชวง (2551 : 74) ซึ่งได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้อัตนตรีของนักเรียน โรงเรียนดนตรีสยามกลการนุชญา สาขาสีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร พบว่า การสนับสนุนของผู้ปกครอง มีความสัมพันธ์ทางบวกและเป็นตัวพยากรณ์ที่ส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้อัตนตรีของนักเรียน

ดังนั้นการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง จึงส่งผลต่อทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิฑูรย์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิฑูรย์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การมีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี ทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนมีสัมพันธภาพกับครู ได้แก่ การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครู ประกอบด้วย การตั้งใจเรียน การให้ความเคารพ เชื่อฟัง การปฏิบัติตามคำสอนของครู และการขอคำแนะนำและคำปรึกษาจากครูทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว และการปฏิบัติตนของครูต่อนักเรียน อันประกอบด้วย การให้ความสนใจต่อนักเรียน การให้ความรัก ความเป็นกันเอง ความเอาใจใส่ และให้คำแนะนำและคำปรึกษาแก่นักเรียนทั้งด้านการเรียนและด้านส่วนตัว ทั้งภายในและนอกห้องเรียน ย่อมทำให้นักเรียนเกิดความรู้สึกอบอุ่นทางใจ ไม่ย่อท้อต่อปัญหาหรืออุปสรรคทางการเรียน และเห็นความสำคัญของการศึกษาเล่าเรียน ซึ่งสัมพันธภาพที่ดีดังกล่าวนี้ ย่อมช่วยกระตุ้นและเสริมสร้างความคิด ความรู้สึก และแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ทางวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้แก่นักเรียน และส่งผลให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงอ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุปผา ประทีปทอง (2542: 79) ได้ศึกษาตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี- นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร พบว่า สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู มีความสัมพันธ์ทางบวกและเป็นตัวพยากรณ์ที่ส่งผลกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี- นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลายโรงเรียนประถมศึกษา

ดังนั้น สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงส่งผลต่อทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3.3 นิัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสาม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีนิสัยการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี ทำให้มีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ การที่นักเรียนที่มีนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี คือ ผู้มีความขยันและใส่ใจต่อการเรียน มีการวางแผนในเรียน แบ่งเวลาซ้อมดนตรี และทบทวนเนื้อหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตั้งใจเรียน เข้าเรียนสม่ำเสมอ ขยันฝึกซ้อมดนตรีเพิ่มเติม ดังที่ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2541: 48) กล่าวว่า นิสัยในการเรียน เป็นพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกอย่างสม่ำเสมอ เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงความพอใจและมุ่งมั่นที่จะศึกษาหาความรู้ให้บรรลุผลสำเร็จ ซึ่งพฤติกรรมดังกล่าวนี้ประกอบด้วย ความตั้งใจ ความเอาใจใส่ในการเรียน การจัดระบบการเรียน ความมุ่งมั่นที่จะแสวงหาความรู้และพัฒนาการเรียนให้ดีขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ขยัน อดทน รับผิดชอบพึ่งตนเอง และมีความภูมิใจในผลการเรียนของตน และส่งผลให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

เนื่องจากการวิจัยที่ศึกษากับนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีน้อยมาก จึงขออ้างอิงผลการวิจัยที่อยู่ในระดับการศึกษาใกล้เคียงกัน ดังนี้ ผลการวิจัยที่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ พัชชา สุวรรณพาณิชย์ (2550: 60) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าบางมะเขือ กรุงเทพมหานคร พบว่านิสัยทางการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกและเป็นตัวพยากรณ์ที่ส่งผลกับทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2

ดังนั้นสรุปได้ว่า นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงส่งผลต่อทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับสี่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า การมีสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี ทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลต่อนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา ทั้งในด้านความสามารถ นิสัยทางการเรียน และทัศนคติอย่างสูง ซึ่งสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่ดี อันได้แก่ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน การห่วงใยใกล้ชิดสนิทสนม มีการร่วมมือกันทำกิจกรรมด้วยความสามัคคี ร่วมกันแสดงความคิดเห็น และการยอมรับความคิดเห็น ดังที่แสวงทอง ประสุวรรณ (2541: 21) กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างบุคคลเป็นกระบวนการติดต่อที่เกี่ยวข้องของกับบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อทำความรู้จักกัน โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน ด้วยความเต็มใจ มีความรู้สึกที่ดีต่อกัน ซึ่งทำให้เกิดสัมพันธภาพอันดี สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนย่อมมีผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เป็นสิ่งจูงใจและเสริมแรงให้มีความตั้งใจที่จะศึกษาเล่าเรียนเพื่อให้เกิดสัมฤทธิ์ผลทางเรียนอย่างสูงสุด และทำให้ส่งผลให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับอาจารย์ ช่างประดับ (2550: 94-95) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนอินทร์บุรี อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรีพบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน ได้แก่ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน บุคลิกภาพ อัดมโนทัศน์ ทัศนคติต่อการคบเพื่อน สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครู และลักษณะทางกายภาพด้านการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังนั้นสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงส่งผลต่อทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3.5 ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับห้า อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีลักษณะมุ่งอนาคตมาก ทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะ นักเรียนคาดการณ์ มีการวางแผนที่ดีตามความต้องการของนักเรียนเองอย่างรอบคอบ และมีความเพียรพยายามต่อสู้กับอุปสรรค โดยมุ่งที่จะให้เกิดความสำเร็จทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดังที่ เรเนอร์ (วันนา สงวนศรี. 2546; อ้างอิงจาก Ranor.1982) กล่าวว่า ลักษณะมุ่งอนาคตเป็นจิตลักษณะที่แยกต่างหากจากแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ บุคคลใดมีลักษณะสองประการนี้สูงก็อาจคาดหวังได้ว่า เขามีพลังผลักดัน

ให้กระทำกิจกรรมต่างๆ ในปัจจุบันได้อย่างขยันขันแข็งที่สุด ถ้าผลงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นของผลประโยชน์ที่จะได้รับในระยะเวลาต่อไป เช่น ขยันเรียนหนังสือในปัจจุบันเพื่อจะได้งานดี มีชีวิตก้าวหน้า และสุขสบายในอนาคต ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ ทำให้ส่งผลให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของธิดา ชูอินทร์ (2540:12) ได้ศึกษาผลของการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงที่มีต่อลักษณะมุ่งอนาคตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 16 คน ในโรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม พบว่านักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่มแบบเผชิญความจริงมีลักษณะมุ่งอนาคตสูงขึ้น

ดังนั้นลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงส่งผลต่อทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิทย์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

3.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ส่งผลต่อทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิทย์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เป็นอันดับหก ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนมาก ทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทั้งนี้เพราะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เป็นเสมือนแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น พยายามศึกษาและเรียนรู้ให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ มีความมุ่งมั่น มีความรับผิดชอบต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) โดยใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ และเมื่อมีอุปสรรคก็คิดหาทางแก้ไขโดยไม่ย่อท้อ ดังที่ เดิมศักดิ์ คทวณิช (2546: 153) กล่าวว่า แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นแรงจูงใจที่เกิดจากความต้องการที่จะพยายามทำกิจกรรมใดที่ได้รับมอบหมายหรือรับผิดชอบอยู่ให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ไม่ว่างานนั้นจะมีความยากลำบากหรือประสบปัญหาอุปสรรคมากน้อยเพียงใดก็ตามบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงจะอดทนและไม่ย่อท้อ ในทางตรงกันข้ามกลับยิ่งพยายามหาทางฟันฝ่าและเอาชนะปัญหาอุปสรรคต่างๆ เหล่านั้นด้วยตนเอง เพื่อความสำเร็จและความภาคภูมิใจที่เกิดขึ้นกับตน และสอดคล้องกับ ซูซีฟ อ่อนโคสูง (2550: 90) กล่าวว่า บุคคลที่มีแรงจูงใจในการทำสิ่งต่างๆ สูง จะมีความสนใจ เอาใจใส่ กระตือรือร้น ขยันขันแข็ง มานะพยายาม จึงสามารถทำสิ่งนั้นได้สำเร็จ ซึ่งส่งผลให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ปาริฉัตร อ้นประเสริฐ (2543: 49-50) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับเชาวน์ปัญญา ความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร พบว่า เชาวน์ปัญญา แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์และความคิดสร้างสรรค์ มี

ความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

ดังนั้นแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงส่งผลต่อทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้บริหาร ครูผู้สอนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในการกำหนดนโยบายการจัดการเรียนการสอนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อให้สามารถจัดการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียน ดังนั้น คณะผู้บริหาร ครูผู้สอนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับนักเรียน จึงควรพิจารณา และส่งเสริมปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ทั้ง 6 ปัจจัย โดยเรียงลำดับจากปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดไปหาปัจจัยที่ส่งผลน้อยที่สุด ได้แก่ การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะทั่วไป ดังต่อไปนี้

1.1 การสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครองสามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้เป็นอันดับแรก ดังนั้น ผู้บริหารโรงเรียนและครูผู้สอน ควรจัดการประชุมผู้ปกครอง โดยโรงเรียนเป็นสื่อกลางให้ผู้ปกครองตระหนักถึงความสำคัญของการสนับสนุนทางการเรียนของนักเรียน เช่น การช่วยเหลือต่างๆ ทั้งการจัดหาอุปกรณ์การเรียนให้พร้อม เช่น แผ่นซีดีเพลง หนังสือเพลง รวมถึงการให้ทุนทรัพย์ในการสนับสนุนเข้าร่วมกิจกรรมทางดนตรี ชมละครเวที ชมการแสดงคอนเสิร์ตของโรงเรียน และการที่ผู้ปกครองแสดงออก โดยให้ความสนใจ เอาใจใส่ ให้คำปรึกษา และชี้แนะแนวทางการเรียนแก่นักเรียนนั้น ล้วนเป็นการสนับสนุนทางการเรียนที่ดี ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีกำลังใจในการเรียนและมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.2 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้เป็นอันดับสอง ดังนั้น ครูควรจัดบรรยากาศห้องเรียนให้น่าเรียน น่าอยู่ เพื่อสร้างบรรยากาศให้อบอุ่น นักเรียนสามารถเข้ามาปรึกษาหรือขอคำแนะนำจากครูได้ ซึ่งจะทำให้นักเรียนได้ใกล้ชิดครูมากขึ้น ไม่รู้สึกเครียด หรือเบื่อหน่ายในการเรียน และทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.3 นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้เป็นอันดับสาม ดังนั้น ครูผู้สอนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ครูประจำชั้น ตลอดจนผู้ปกครอง ควรปลูกฝังให้นักเรียนมีนิสัยการเรียนดี โดยให้นักเรียนดูแลเรื่องการแบ่งเวลาในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มีความเอาใจใส่ ขยันฝึกซ้อมดนตรี ขยันทำการบ้าน ทบทวนบทเรียน และส่งงานตามเวลาที่ครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) กำหนด นอกจากนี้ ผู้บริหาร และครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เช่น การจัดแสดงคอนเสิร์ต เป็นต้น เพื่อเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนมีนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ดี และทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.4 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้เป็นอันดับสี่ ดังนั้นครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) จึงควรส่งเสริมให้นักเรียนมีสัมพันธภาพที่ดีกับเพื่อนมากขึ้น โดยการจัดโครงการส่งเสริมให้นักเรียนทำกิจกรรมร่วมกัน ให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันและกัน ช่วยเหลือกัน มีการฝึกซ้อมดนตรีร่วมกัน เพื่อช่วยพัฒนาฝีมือทางการปฏิบัติดนตรี และทบทวนบทเรียนก่อนสอบด้วยกัน การจัดกิจกรรมต่างๆ จะเป็นตัวช่วยให้นักเรียนเกิดความสนุกสนาน มีความสามัคคี รักพวกเพื่อนพ้อง และห่วงใยซึ่งกันและกัน ซึ่งเป็นการส่งเสริมสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนที่ดี และทำให้นักเรียนเกิดทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.5 ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้เป็นอันดับห้า ดังนั้น ผู้บริหาร ครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และผู้ปกครอง ควรส่งเสริมให้นักเรียนมองการณ์ไกล เพื่อเป้าหมายในอนาคตของนักเรียน โดยการเชิญรุ่นพี่ที่จบการศึกษาไปแล้ว และประสบความสำเร็จในชีวิต การงาน มาบรรยายให้รุ่นน้องฟัง ซึ่งจะเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนรุ่นหลังเห็นตัวอย่างที่ดี และ

นำสิ่งที่ดีไปใช้ในการดำเนินชีวิตของตน และทำให้นักเรียนมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

1.6 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สามารถพยากรณ์ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ได้เป็นอันดับหก ซึ่งเป็นอันดับสุดท้าย ดังนั้นผู้บริหาร ครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และผู้ปกครอง จึงควรส่งเสริมแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้กับนักเรียน เพราะแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์เป็นเสมือนแรงกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น พยายามศึกษาและเรียนรู้ให้สำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ โดยการจัดประกวดดนตรีชิงทุนการศึกษา ซึ่งจะทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีผลการเรียนที่ดี และมีทัศนคติทางบวกต่อการเรียนวิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยในครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) กับกลุ่มตัวอย่างอื่นๆ เช่น นักเรียนช่วงชั้นที่ 4 นิสิต / นักศึกษาระดับอุดมศึกษา เป็นต้น

2.2 ควรศึกษาปัจจัยอื่นๆ ที่น่าจะส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร เพิ่มเติมนอกเหนือจากปัจจัยที่ศึกษาแล้วครั้งนี้ เช่น การเลียนแบบเพื่อน ความพึงพอใจในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และความภาคภูมิใจในตนเอง เป็นต้น

2.3 ควรนำปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) 6 ปัจจัยได้แก่ สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) นิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไปพัฒนาเป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้เทคนิคทางจิตวิทยา เพื่อพัฒนาทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เช่น กลุ่มสัมพันธ์ เทคนิคแม่แบบ บทบาทสมมติ การศึกษารายกรณี เป็นต้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กนกกานต์ ภูประเสริฐ. (2552). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อการปรับตัวด้านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนเฉลิมไฉไลวิทยา จังหวัดสมุทรปราการ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2 .กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ศรีเดชา.
- กรมวิชาการ. (2538). *คู่มือใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนศิลปศึกษา*. พระนคร: คุรุสภา
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าพาสตูปภัณฑ์.
- .(2552). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551*. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2552, จาก <http://www.curriculum2551.com/>
- กึ่งกาญจน์ ปานทอง. (2545). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนของนักศึกษาตามโครงการจัดการศึกษาสำหรับบุคลากรประจำการ (กศบป.) คณะวิทยาการจัดการ ไปรแกรมวิชานีเทศศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- กิติมา ปรีดีดิถก. (2529). *ทฤษฎีบริหารองค์การ*. กรุงเทพฯ : ธารณาการพิมพ์.
- กิตติชัย รัตนพันธ์. (2549). *ดนตรี-นาฏศิลป์พื้นบ้านภาคใต้*. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- คมสันต์ วงศ์วรธรณ์. (2551). *ดนตรีตะวันตก*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- คณะกรรมการอำนวยการจัดงานเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. (2530) *พระบรมราโชวาท*. 10,000 ฉบับ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- จรรยา ไพลคำ. (2544). *การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในการทำงานของข้าราชการตำรวจชุมชนสัมพันธ์ สังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- จักรินทร์ พริ้งทองฟู. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อปัญหาการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา หลักสูตรการศึกษานอกโรงเรียนสายสามัญ เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร 1 สังกัดกรมศึกษานอกโรงเรียน กระทรวงศึกษาธิการ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เฉลิม นาศิริรักษ์และคณะ. (2533). *หนังสือเรียนศิลปศึกษา ศ101 - ศ102 ศิลปะกับชีวิต 1-2*. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

- ชนิกา จิ่งเจริญพาณิชย์. (2546). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวิชาชีพครูของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏพระนคร กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ชุตินทร ธานีพัฒนานกร (2543). *การศึกษานุคลิกภาพตามแนวทฤษฎีจิตวิเคราะห์กับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.*
- ชูชีพ อ่อนโคกสูง. (2522). *จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ: วัฒนาพานิช.*
- ชูศรี วงศ์รัตนะ. (2537). *เทคนิคการใช้สถิติเพื่อการวิจัย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. เต็มศักดิ์ คทวณิช. (2546). จิตวิทยาทั่วไป = General Psychology. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.*
- ทัศนาศ บุญทอง. (2533). *พลังวิชาชีพเพื่อคุณภาพการพยาบาล. กรุงเทพฯ: สภาพยาบาล.*
- ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ทิพวรรณ สุวรรณประเสริฐ. (2541). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาต้นสังกัดสามัญศึกษา จังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ธวัชชัย นาควงศ์. (2543). *การสอนดนตรีสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.*
- ณัฐพล ไพบูลย์สิริวัฒน์. (2542). *การจัดกิจกรรมส่งเสริมดนตรีไทยในโรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอคลอง จังหวัดแพร่. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.*
- ณัฐพล แยมฉิม. (2547). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความสามารถในการแก้ปัญหาทางคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวิจัยและสถิติทางการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ณรงค์ ทีปประชัย. (2547). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความท้อแท้ในการศึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในระบบการศึกษาทางไกล มหาวิทยาลัยเปิดของรัฐ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การวัดผลการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์. (2538). *พฤติกรรมการสอนดนตรี. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

- นฤมล พิกุลณี. (2531). การศึกษาองค์ประกอบสถานภาพส่วนตัว ด้านสังคม สิ่งแวดล้อมและด้านาการ. เศรษฐกิจของสามเณรที่มีความสัมพันธ์กับการเข้าศึกษาระดับมัธยมศึกษา จำแนกตามประเภท โรงเรียน: กรณีศึกษาจังหวัดลำปาง. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาผู้ใหญ่) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- นพรัตน์ สำเภา. (2550). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสามารถในการเรียนรู้วิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนพิบูลมังสาหาร อำเภอพิบูลมังสาหาร จังหวัดอุบลราชธานี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นนทวิทย์ ผ่ามหานคร. (2548). ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อการประกอบอาชีพคหกรรมศาสตร์ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร วิทยาเขตโชติเวช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นาถลดา ประถมของ. (2552). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อวิชาชีพครูของนิสิตโครงการผลิตครูการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับปริญญาตรี (หลักสูตร 5 ปี) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- บุปผา ประทีปทอง. (2542). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร เขตคลองสาน กรุงเทพมหานคร. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- เบญจพร คูอุทัย. (2551). ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวิชาดนตรีเพื่อพัฒนาอัจฉริยภาพ (หลักสูตรคิริบูน) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนไมโทดูลศึกษา เขตหลักสี่ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประพนธ์ ชูจำปา. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติการเรียนในหลักสูตรธรรมศึกษาของนักเรียนโรงเรียนพระปริยัติธรรม วัดพระธรรมกาย อำเภอคลองหลวง จังหวัดปทุมธานี. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ประหยัดศรี เกื้อนศิริ. (2536). ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ วิทยาลัยมิชชั่น. วิทยานิพนธ์ วท.ม.กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. ถ่ายเอกสาร.
- ปราณี พรรณวิเชียร. (2544). การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล. ฉบับพิเศษ: พิธีพระราชทานปริญญาบัตร ครั้งที่ 15.

- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2544). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ : สหมิตรออฟเซท.
- ปาริฉัตร อันประเสริฐ. (2543). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ชาวน้ำ ปัญญาความคิดสร้างสรรค์ และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนศึกษานารีกรุงเทพมหานคร*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ปาวีณา ฉิ่งกังวาลชัย. (25425). *ทัศนคติต่อวิชาชีพครูของนิสิตสาขาวิชาเอกภาษาอังกฤษ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา*. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรการสอน). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2541). *สุขภาพจิตเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ : บัณฑิตการพิมพ์.
- พงษ์พันธ์ พงษ์โสภา. (2542). *พฤติกรรมกลุ่ม*. กรุงเทพฯ : พัฒนาการศึกษา.
- พรทิพย์ คำชาย. (2543). *ปัจจัยที่สัมพันธ์กับการเลือกสาขาวิชาของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในสถาบันราชภัฏราชชนครินทร์*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(การบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พร้อมพรรณ อุดมสิน. (2538). *การวัดและการประเมินผลการเรียนการสอนคณิตศาสตร์*. กรุงเทพฯ: ครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระยาอนุমানราชชน. (2532). *ประเพณีเบ็ดเตล็ด ของเสถียรโกเศศ*. กรุงเทพฯ: กรมศิลปากร
- พระราชวรมุณี (ประยุทธ์ ปญฺุตโต). (2530). *ทางสายกลางของการศึกษาไทย*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พระอดิศักดิ์ ยางธิสาร. (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อนิสัยทางการเรียนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมพัฒนาการ รัชดา*. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชชา สุวรรณพานิชย์. (2550). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 2 โรงเรียนสุเหร่าบางมะเขือ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พัชลัยวรรณ อินทรเทศ. (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อโครงการนักเรียนเป็นเลิศทางวิชาการ (คณิตศาสตร์-วิทยาศาสตร์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวัดราชบพิธ เขตพระนคร กรุงเทพมหานคร*. สารนิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- พาสณา จุฬรัตน์. (2548). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2530). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- เพราพรรณ เปลี่ยนภู. (2542). จิตวิทยาการศึกษา= *Educational psychology*. พิมพ์ครั้งที่ 5 ฉบับปรับปรุงใหม่. กรุงเทพฯ: งานเอกสารและการพิมพ์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี.
- ไพโรจน์ โดเทศ. (2545). หลักการพื้นฐานกับการบริหารโรงเรียน.(10): 16-17.
- ไพศาล อินทวงศ์. (2547). ตามรอยโหมโรง: บางเสี้ยวของประวัติศาสตร์วัฒนธรรมดนตรี. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ภัทริรา รอดสการ. (2548). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติการเผยแพร่ทางศิลปะ-ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป์สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย. ปรินูฎานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- มรกต ศรียาสิน. (2545). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาดนตรี-นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟคอนเวนต์ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ไม่มีชื่อ. (2549). ดนตรีกับชีวิต. สืบค้นเมื่อ 28 ธันวาคม 2552, จาก http://www.uniserv.buu.ac.th/forum2/topic.asp?TOPIC_ID=1345
- .(2552). ดนตรี คือ อะไร. สืบค้นเมื่อ 28 กันยายน 2552, จาก http://angsila.compsci.buu.ac.th/~it450084/music/music_app/music.htm
- รุ่งทิวา ประสพสันต์. (2543). ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเลือกเรียนในสาขาจิตวิทยาการศึกษาของนิสิตระดับบัณฑิตศึกษาในมหาวิทยาลัยของสถาบันการศึกษาของรัฐ. ปรินูฎานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย. (2545). หลักสูตรสถานศึกษาในโรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัยแผนก ประถม. เชียงใหม่: โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย.
- ลักขณา ศรีวัฒน์. (2545). การคิด =Thinking. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2543) เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ: สุริยสาส์น.
- วชิราวุธวิทยาลัย. (2552). ประวัติวชิราวุธวิทยาลัย. สืบค้นเมื่อ 2 สิงหาคม 2552, จาก <http://www.vajiravudh.ac.th/rama6.htm>
- วราภรณ์ แดงเจริญ. (2544). ตัวแปรที่ส่งผลต่อทัศนคติการเลือกแหล่งอาหารเรือของนักเรียนเตรียมทหารโรงเรียนเตรียมทหารในสังกัดกรมยุทธศึกษา กองบัญชาการทหารสูงสุด กระทรวงกลาโหม. ปรินูฎานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- วัฒนา พุ่มเล็ก. (2533). การศึกษาเปรียบเทียบขององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนต่ำกว่ากับนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนสูง ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- วันนา สงวนศรี. (2549). องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความวิตกกังวลในการฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยราชภัฏราชนครินทร์ จังหวัดฉะเชิงเทรา. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- วัลนิกา ฉลากบาง. (2535). จิตวิทยาและการแนะแนวเด็กประถม. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย: เรื่องง่ายๆ ที่บางครั้งก็พลาดได้. ข่าวสารการวิจัย. 18(3): 8-11
- ศักดิ์ชัย หิรัญ. (2544). เอกสารประกอบการสอน วิชาทฤษฎีดนตรีและกระบวนการเรียนวิชาดนตรี. นครปฐม: วิทยาลัยดุริยางค์ศิลป์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- ศรินทิพย์ พงษ์ศาวัต. (2546). ปัจจัยที่ส่งผลต่อแรงจูงใจในการเข้าเรียนในระดับอุดมศึกษา โดยวิธีการสอบตรงของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญาณินพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมบัติ กาญจนกิจ และสมหญิง จันทรุไทย. (2542). จิตวิทยาการศึกษา: แนวคิด ทฤษฎีสู่การปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมพงษ์ เกษมสิน. (2516). การบริหารงานบุคคลแผนใหม่. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สามารถชาย จอมวิญญา. (2527). เหตุจูงใจที่มีผลต่อกีเลือกเรียนวิชาเอกพลศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ในวิทยาลัยครูและวิทยาลัยพลศึกษาภาคกลาง. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายละออ จำปา. (2543). สภาพปัญหาและความต้องการเรียนวิชาดนตรีนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นมัธยมตอนต้น โรงเรียนสังกัดเทศบาลนครเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- สารานุกรมไทย สำหรับเยาวชน เล่มที่ 13. (2532). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สิริชัย ประทีปฉาย. (2533). การพัฒนาบุคลิกภาพและการปรับตัว. จันทบุรี: วิทยาลัยรำไพพรรณี.
- สุกัญญา แยมยิ้ม. (2541) ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับความตั้งใจเรียนของนักเรียนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพวิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุกรี เจริญสุข. (2538). ดนตรีชาวสยาม. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์.

- สุกรี เจริญสุข. (2540). *ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนาสุนทรียภาพและลักษณะนิสัย ศิลปะดนตรี กีฬา*. กรุงเทพฯ: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานกฤษฎมนตรี.
- สุชา จันท์เอม. (2544). *จิตวิทยาทั่วไป*. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช
- สุชา จันท์เอมและสุรางค์ จันท์เอม. (2518). *จิตวิทยาการศึกษา*. กรุงเทพฯ: แพร์พิทยา.
- สุดหทัย มุขยวงศา. (2533). *ผลของการปรึกษาจิตวิทยาแบบกลุ่มโดยแนวความคิดแบบพิจารณาความจริงที่มีต่อนิสัย และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3*. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร
- สุธาสินี ใจเย็น. (2545). *ตัวแปรที่เกี่ยวกับความสามารถในการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษาในโรงเรียนที่เปิดสอนระบบการศึกษาทางไกลในเขตบางเขน กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท. กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุมิตร เทพวงษ์. (2541). *รำไทย*. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- สุรางค์ โค้วตระกูล. (2550). *จิตวิทยาการศึกษา*. ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวพร ตั้งสมวรวงษ์. (2542). *การพัฒนาบัณฑิตในยุคโลกาภิวัตน์, เนื่องในโอกาสอุดมสัมพันธ์ปี 2542* อุดมการณ์ศึกษา.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2542). *หลากหลายวิธีการสอนของครูต้นแบบ 2541 วิชาดนตรี*. กรุงเทพฯ: บริษัทพิมพ์ดี จำกัด.
- สำนักงานคณะกรรมการการส่งเสริมประสานงานสตรีแห่งชาติ. (2540). *การพัฒนาครอบครัว*. กรุงเทพฯ: อัมรินทร์พรินต์ติ้ง แอน พับลิชชิ่ง.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545*. กรุงเทพฯ: พรักหวานกราฟฟิค.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2534). *คู่มือการจัดกิจกรรมส่งเสริมดนตรีไทย เล่ม 2*. กรุงเทพฯ: คุรุสภาลาดพร้าว.
- เสริมศรี ชื่นเชวง. (2551). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อเจตคติต่อรูปแบบการเรียนรู้วิชาดนตรีของนักเรียนโรงเรียนดนตรีสยามกลการนุชญา สาขาสีลม เขตบางรัก กรุงเทพมหานคร*. ปริญญาโท. กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- แสงทอง ประสูวรรณ. (2541). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคงอยู่ของพยาบาลวิชาชีพในโรงพยาบาลชุมชน*. วิทยานิพนธ์ พย.ม.(การบริหารการพยาบาล). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. (2552) *สรุปสาระสำคัญของหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. สืบค้นเมื่อ 28 สิงหาคม 2552, จาก http://school.obec.go.th/sup_br3/cr_4.html

- อมรรัตน์ ศรีเจริญพรรค. (2546). *ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ ของนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย โรงเรียนวัดประตู่ธรรมมาธิปไตย เขตบางซื่อ กรุงเทพมหานคร.สารนิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- อริศรา จารุรัตน์. (2547). *ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวด้านการเรียนในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในพื้นที่การศึกษานนทบุรี เขต 1. ปรินญาณิพนธ์. กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- อัจฉรา สุขารมณ และอรพินทร์ ชูชม. (2530). *การศึกษาเปรียบเทียบนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าระดับความสามารถกับนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปกติ.รายงานการวิจัย ฉบับที่ 39. กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- อาจารย์ ช่างประดับ. (2550). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับเพื่อนของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนอินทร์บุรี อำเภออินทร์บุรี จังหวัดสิงห์บุรี ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม (จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- อารี พันธุ์มณี. (2528). *จิตวิทยาการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ: เลิฟแอนด์เลเพรส.*
- Allport, G.H. (1974). *Handbooks of Social Psychology. Massachusetts: Clark University press.*
- Anderson, M.J. (1995, March) "Effects of Classroom Social Climate on Individual Learning," *American Educational Research Journal*. 7(1) : 135-152
- Boshier, Roger W. (1971). "Motivation Orientation of Adult Education Participant : A Factor Analysis Exploration of Houle's Typology" *Adult Education*. 21(1).
- Cross, I. (2001) *Music, Cognition, Culture and evaluation. Annals of the New York Academy of Sciences.*
- Dusek, J.B. (1980). "The Development of Test Anxiety in children " in *Test Anxiety: Theory, Research and Applications*. P87-110. Hillsale : Lawrence Erlbaum Associates.
- Eiser, R.J. (1995). *Attitude chaos and the connectionist mind*. (2nd ed.). Massachusetts Brassil Blackwell Inc.,
- Gibson. (2000). *Attitude*. Retrieved October 2, 2009, from <http://gotoknow.org/blog/theories/280647>
- Good, Cater V. (1973). *Dictionary of Education*. New York : McGraw-Hill.
- Herbert C. Kelman. (1967). *Compliance*. Retrieved August 10, 2009, from <http://pha.narak.com/topic.php?No=10642>

- Hornby, A S . (2001) "Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English" Oxford: Oxford University press.
- Murray, Ruth Beckmann; & Zentner, Judith Proctor. (1985). *Nursing assessment and health promotion through the life span*. Englewood Cliffs, N.J. : Prentice Hall.
- Seginer, Rachel and Hoda Halabi.(1991). "Cross- Cultural Variation of Adolescents' Future Orientation: The Case of Israeli Druze Versus Israeli ARAB and Jewish Male". *Journal of Cross Cultural Psychology*. 22(2).
- Thurstone, L.L. (1967). *Reading Attitude Theory and Measurement*. New York:John Wiley and Sons,inc.
- Tindall, Judith A. and Dean H. Gray. (1985). *Peer Counseling an In- depth Look at Training Peer Helper*. Muncie: Accelerated Development
- Triandis, H.C. (1971). *Attitude and attitude change*. New York: John Wiley and Sons.,Inc.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง บัณฑิตที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 10 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่ อายุ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
- ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
- ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
- ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง
- ตอนที่ 6 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
- ตอนที่ 7 แบบสอบถามกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
- ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
- ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
- ตอนที่ 10 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

แบบสอบถามนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาบัณฑิตที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิรุฬห์ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร นักเรียนสามารถแสดงความรู้สึกรู้สึกและความคิดเห็นได้อย่างอิสระ คำตอบของนักเรียนไม่มีข้อถูกหรือผิดและไม่มีผลกระทบต่อเรียนแต่อย่างใด ในการตอบแบบสอบถามนักเรียนไม่ต้องลงชื่อ คำตอบทั้งหมดจะเก็บเป็นความลับไม่เปิดเผยให้ผู้อื่นทราบ และโปรดตอบให้ครบทุกข้อ

ขอขอบคุณที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม

นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล

นิสิตปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามข้อมูลส่วนตัวของนักเรียน ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วโปรดเติมข้อความลงไปในช่วงว่าง..... ให้ตรงกับความเป็นจริง

1. อายุ ปี
2. เกรดเฉลี่ยสะสม (GPA) ในภาคเรียนที่ผ่านมา.....

ตอนที่ 2 แบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามนิสัยทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย \checkmark ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง

บ้าง

จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในแต่ละวันเพื่อซ้อมดนตรี					
2	ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างศึกษาค้นคว้าเนื้อหาวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพิ่มเติม					
3	เมื่อเรียนบทเพลงที่ยาก ข้าพเจ้าจะไม่ซ้อมดนตรีในบทเพลงนั้นเลย					
4	ข้าพเจ้าเลือกซ้อมดนตรีแต่เพลงที่ง่าย					
5	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
6	เมื่อครูให้การบ้านวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ข้าพเจ้าใช้ความสามารถของตนเองทำอย่างเต็มที่					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
7	ข้าพเจ้าเข้าเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) สม่าเสมอ					
8	ข้าพเจ้าว่างนอนทุกครั้งี่เข้าเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
9	ในการทบทวนบทเพลงที่ยาก ข้าพเจ้าพยายามฝึกซ้อมจนชำนาญ					
10	ข้าพเจ้าขาดเรียนบ่อยในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
11	ข้าพเจ้าทำสรุปบทเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทุกครั้ง เพื่อให้ตนเองเข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น					

ตอนที่ 3 แบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานตามแผนงานในวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ที่วางไว้ทุกครั้ง					
2	เมื่อมีข้อสงสัยในบทเพลง ข้าพเจ้าค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมด้วยตนเอง					
3	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมบทเพลงทุกครั้ง หลังเลิกเรียนด้วยตนเอง โดยไม่มีผู้อื่นชักนำ					
4	ในบทเพลงที่ยาก ข้าพเจ้าพยายามฝึกฝนหลายๆ ครั้งจนทำได้					
5	ข้าพเจ้าตั้งใจทำคะแนนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้ได้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้					
6	ถ้าผลการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไม่ดี ข้าพเจ้าจะใช้ความพยายามมากขึ้น					
7	ข้าพเจ้าปฏิบัติตามคติประจำใจที่ว่า “ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น”					
8	ข้าพเจ้าส่งงานวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ตรงเวลา					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
9	ข้าพเจ้าต้องการประสบความสำเร็จในการเรียนวิชา ศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
10	ข้าพเจ้าไม่ชอบเรียนรู้เทคนิคการปฏิบัติเครื่องดนตรี					
11	เมื่อมีข้อสงสัยในบทเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและ นาฏศิลป์) ข้าพเจ้ามักจะถามครูด้วยตนเอง					
12	เมื่อข้าพเจ้ามีเวลาว่าง ข้าพเจ้าใช้เวลาส่วนใหญ่ใน การฝึกซ้อมดนตรี					
13	ข้าพเจ้าเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ใน แต่ละวัน โดยไม่คาดหวังผลในการเรียน					
14	ข้าพเจ้าสนใจการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและ นาฏศิลป์) อย่างเป็นระบบ					
15	ข้าพเจ้าให้เพื่อนทำรายงานวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและ นาฏศิลป์) ให้					
16	ข้าพเจ้าพยายามฝึกซ้อมดนตรีอย่างไม่ย่อท้อ					

ตอนที่ 4 แบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้าหาโอกาสเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ในระดับสูงเพิ่มเติม เพื่อความก้าวหน้าในอนาคต					
2	ข้าพเจ้าไม่คาดหวังอะไรมากกับการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
3	ข้าพเจ้ามักปล่อยให้ปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) คลี่คลายไปเอง โดยไม่หาทางแก้ไข					
4	ข้าพเจ้าไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค แม้ว่าไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
5	ข้าพเจ้าเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไปวันๆ					
6	ข้าพเจ้าวางแผนการทำงานในวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้เสร็จได้ตามกำหนดทุกครั้ง					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
7	ข้าพเจ้าไม่อดทนต่อความยากลำบากในการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
8	ข้าพเจ้าไม่สนใจว่าอนาคตของข้าพเจ้าจะเป็นเช่นไร					
9	ข้าพเจ้าพยายามสอบให้ได้คะแนนดีในวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานในอนาคต					
10	ข้าพเจ้าตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเพื่อนำความรู้เป็นพื้นฐานในการประกอบอาชีพ					
11	ข้าพเจ้าสนใจหาความรู้อยู่เสมอ เพื่อความก้าวหน้าในด้านการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
12	ถ้าต้องทำงานสำคัญ ข้าพเจ้าจะวางแผนการทำงานเป็นขั้นตอนว่าต้องทำอะไรบ้าง					
13	ข้าพเจ้าคิดว่าตนเองอาจจะไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
14	ข้าพเจ้าไม่คิดถึงอนาคตเพราะเป็นสิ่งที่ยังไม่มาถึง					
15	ข้าพเจ้าใช้ความพยายามอย่างเต็มที่ในด้านการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					

**ตอนที่ 5 แบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)
ของ ผู้ปกครอง**

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าซื้ออุปกรณ์ทางการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ที่จำเป็นตามที่ข้าพเจ้าต้องการ					
2	ผู้ปกครองไม่ต้องการให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมการแสดงความสามารถในกิจกรรมดนตรีของโรงเรียน					
3	เมื่ออุปกรณ์ทางการเรียนดนตรีชำรุดผู้ปกครองมักซื้อให้ข้าพเจ้าใหม่					
4	ผู้ปกครองตำหนิข้าพเจ้า ถ้าข้าพเจ้าเล่นดนตรีได้ไม่ดี					
5	ผู้ปกครองซักถามเกี่ยวกับการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของข้าพเจ้า					
6	ผู้ปกครองให้คำแนะนำทางการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แก่ข้าพเจ้า					
7	ผู้ปกครองคอยหาบทเพลงที่เกี่ยวข้องกับการเรียนดนตรีมาให้ข้าพเจ้าฟังเสมอ					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
8	ผู้ปกครองชมเชยข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้าทำคะแนนในวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)ได้ดี					
9	เมื่อใกล้สอบ ผู้ปกครองให้กำลังใจแก่ข้าพเจ้าในการทบทวนบทเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
10	ผู้ปกครองให้คำปรึกษา เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาด้านการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
11	ผู้ปกครองเอาใจใส่ต่อการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของข้าพเจ้า					
12	ผู้ปกครองมักตำหนิข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ามีผลการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ไม่ดี					
13	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าดูละครเวทีของโรงเรียน					
14	ผู้ปกครองสนับสนุนให้ข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมดนตรี					
15	ผู้ปกครองเคารพในการตัดสินใจในด้านการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของข้าพเจ้า					

ตอนที่ 6 แบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ผู้ปกครองไม่ต้องการให้ข้าพเจ้า เรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพราะไม่มีประโยชน์					
2	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้ามีความรู้ในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) มากๆ					
3	ผู้ปกครองไม่คาดหวังอะไรในตัวข้าพเจ้า					
4	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อสามารถนำไปประกอบอาชีพได้					
5	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเล่นบทเพลงได้ไพเราะ					
6	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อความผ่อนคลาย					
7	ผู้ปกครองไม่เห็นความสำคัญของวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
8	ผู้ปกครองคาดหวังให้ข้าพเจ้าเป็นนักเรียนที่ดีของครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
9	ผู้ปกครองคาดหวังให้ข้าพเจ้าเป็นที่รักของเพื่อนๆ วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
10	ผู้ปกครองไม่สนใจการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของข้าพเจ้า					
11	ผู้ปกครองคาดหวังให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสเข้าร่วมการแสดงดนตรีของโรงเรียน					
12	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้ามีความรับผิดชอบในการเรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
13	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์					
14	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้ามีความสามารถพิเศษ โดยสามารถเล่นเครื่องดนตรีได้					
15	ผู้ปกครองต้องการให้ข้าพเจ้าอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่เรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ได้ดี					

ตอนที่ 7 แบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริงที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริงน้อย	จริงน้อยที่สุด
1	ก.สถานที่เรียนวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ห้องเรียนมีอากาศถ่ายเทสะดวก					
2	ห้องเรียนมีเสียงรบกวนจากภายนอก					
3	ห้องเรียนแคบเกินไป					
4	สภาพการจัดห้องเรียนมีความเป็นระเบียบเรียบร้อย					
5	ห้องเรียนสามารถเก็บเสียงได้					
6	ห้องเรียนมีแสงสว่างพอเหมาะ					
7	ห้องน้ำมีกลิ่นเหม็น ทำให้รู้สึกอึดอัด					
8	บริเวณนอกห้องเรียนสะอาด					
9	พื้นห้องเรียนมีคราบสกปรก					
10	ในห้องมีแมลงรบกวนในการเรียน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
11	ห้องเรียนติดตั้งเครื่องปรับอากาศเย็นสบาย เหมาะแก่การเรียน					
12	ห้องเรียนมีกลิ่นอับชื้น					
13	ข.สื่ออุปกรณ์การเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เครื่องเล่นแผ่นเสียงมีประสิทธิภาพ					
14	สื่ออุปกรณ์ที่ครูใช้สอนมีความทันสมัย					
15	ในห้องมีหนังสือเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)ให้นักเรียนยืมใช้					
16	สื่ออุปกรณ์การสอนที่ครูใช้ไม่เหมาะสมกับการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
17	อุปกรณ์การเรียนการสอนอยู่ในสภาพพร้อมใช้งาน					
18	ในห้องมีบอร์ดให้ความรู้เกี่ยวกับวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
19	หนังสือเอกสารการเรียน วางเป็นระเบียบเรียบร้อย					
20	เครื่องเล่นคีย์บอร์ดชำรุด ไม่มีความปลอดภัย					

ตอนที่ 8 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือกดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
1	ก.การปฏิบัติตนของนักเรียนต่อครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ข้าพเจ้าเชื่อฟังคำสั่งสอนของครู					
2	ข้าพเจ้าไม่ฝึกร้องเพลงที่ครูสั่ง					
3	ข้าพเจ้าไม่ต้องการปรึกษาครู เมื่อเล่นบทเพลงไม่ได้					
4	ข้าพเจ้าตอบคำถามที่ครูถามทุกครั้ง					
5	เมื่อพบครู ข้าพเจ้าแสดงความเคารพต่อครูเสมอ					
6	ข้าพเจ้าชอบแกล้งครูที่ข้าพเจ้าไม่ชอบ					
7	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียน ขณะครูสอนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
8	เมื่อครูถือของหนัก ข้าพเจ้าจะช่วยครูเสมอ					
9	เมื่อข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในบทเรียน ข้าพเจ้าสามารถปรึกษาครูได้ทุกเวลา					
10	เมื่ออยู่นอกห้องเรียน ข้าพเจ้าแสดงความเคารพครูทุกครั้ง					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริง บ้าง	จริง น้อย	จริงน้อย ที่สุด
11	ข.การปฏิบัติตนของครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ต่อหักเรียน ครูรับฟังเหตุผลของข้าพเจ้า					
12	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาด้านการเรียน ครูไม่เคย รับฟังปัญหาของข้าพเจ้า					
13	เมื่อข้าพเจ้ามีปัญหาส่วนตัว ครูยินดีให้ คำแนะนำ					
14	ครูเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ข้าพเจ้า					
15	ครูให้ความเป็นกันเองกับข้าพเจ้า					
16	ครูให้ความสนใจกับนักเรียนทุกคนในห้อง					
17	ครูทักทายนักเรียนอย่างเป็นกันเองใน ห้องเรียน					
18	ครูแสดงความรักต่อนักเรียนเท่าเทียมกัน					
19	เมื่ออยู่นอกห้องเรียน ครูไม่เคยสนใจนักเรียน เลย					

ตอนที่ 9 แบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรี และนาฏศิลป์)

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

จริงที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
จริง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
จริงบ้าง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
จริงน้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อย
จริงน้อยที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
1	ข้าพเจ้าทำงานกลุ่มวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) กับเพื่อนไม่ได้					
2	เพื่อนคอยช่วยเหลือข้าพเจ้าเสมอ					
3	ข้าพเจ้ามักทะเลาะกับเพื่อนในคาบวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
4	เมื่อข้าพเจ้าลืมนำหนังสือเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เพื่อนจะให้ข้าพเจ้ายืม					
5	ข้าพเจ้าให้คำปรึกษาวิชาศิลปะ(สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แก่เพื่อนได้					
6	ข้าพเจ้าปรึกษาปัญหาส่วนตัวกับเพื่อน					
7	เมื่อมีกิจกรรมทางดนตรี เพื่อนมักชวนข้าพเจ้าเข้าร่วมกิจกรรมเสมอ					
8	เพื่อนแกล้งข้าพเจ้าในขณะที่เรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
9	ข้าพเจ้าชอบทำงานคนเดียวมากกว่าทำงาน					

ข้อ	ข้อความ	จริง ที่สุด	จริง	จริงบ้าง	จริง น้อย	จริง น้อย ที่สุด
10	ข้าพเจ้ามีเพื่อนสนิทหลายคน					
11	เพื่อนคอยเตือนให้ข้าพเจ้าอ่านหนังสือวิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ก่อนสอบ					
12	ข้าพเจ้ากับเพื่อนไม่เคยทะเลาะกัน					
13	เมื่อข้าพเจ้าทำการบ้านวิชาศิลปะ (สาระ ดนตรีและนาฏศิลป์) ไม่ได้ เพื่อนช่วย อธิบายให้เข้าใจ					
14	ข้าพเจ้ารู้สึกเหงาไม่มีเพื่อน					
15	ข้าพเจ้าให้กำลังใจเพื่อน เมื่อเพื่อนมีปัญหา					
16	เพื่อนไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของ ข้าพเจ้า					
17	เมื่อถึงเวลาเลิกเรียน ข้าพเจ้ากับเพื่อนจับ กลุ่มกันทบทวนบทเรียนวิชาศิลปะ (สาระ ดนตรีและนาฏศิลป์)					
18	เมื่อข้าพเจ้าเจ็บป่วย เพื่อนช่วยจัดการบ้าน ในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ให้ ข้าพเจ้า					
19	ข้าพเจ้าทำกิจกรรมในชั้นเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ร่วมกับเพื่อน ด้วยความสามัคคี					

ตอนที่ 10 แบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แบ่งเป็น 3 ด้าน ได้แก่ ก.ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด

ข.ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้สึก และ ค.ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) แนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

ก.ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

- เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมากที่สุด
 เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนมาก
 ไม่แน่ใจ หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนบ้าง ไม่ตรงบ้าง
 ไม่เห็นด้วย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อย
 ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความคิดของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
1	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) น่าเบื่อหน่าย					
2	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยให้ข้าพเจ้าเกิดอารมณ์สุนทรีย์					
3	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยให้ข้าพเจ้ากล้าแสดงออกมากขึ้น					
4	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทำให้ข้าพเจ้ามีชีวิตชีวาจิตแจ่มใส					

ข้อ	ข้อความ	เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่เห็นใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
5	วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยเพิ่มทักษะทางดนตรีแก่ข้าพเจ้า					
6	ผู้ที่ชอบเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ส่วนใหญ่เป็นคนโอปอ่อมอารี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น					
7	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยทำให้ข้าพเจ้ารู้จักวางแผนในการทำงานมากขึ้น					
8	วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยทำให้ข้าพเจ้ารู้จักศิลปวัฒนธรรมไทย					
9	วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยทำให้ข้าพเจ้ารู้จักศิลปวัฒนธรรมสากล					
10	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยทำให้ข้าพเจ้ามีความละเอียดรอบคอบมากขึ้น					
11	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกผ่อนคลาย					
12	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยส่งเสริมให้เยาวชนรู้จักอนุรักษ์ศิลปะของชาติ					
13	ข้าพเจ้าคิดว่าวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ช่วยสร้างสานสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนกับครู					

ข.ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้สึก
คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้สึก ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด
 มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมาก
 ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนบ้างไม่ตรงบ้าง
 น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อย
 น้อยที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความรู้สึกของนักเรียนน้อยที่สุด

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจที่สามารถเล่นเครื่องดนตรีคีย์บอร์ดได้					
2	ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจที่ได้เรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
3	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมการเรียนการสอนในชั่วโมงเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
4	ข้าพเจ้าชอบบรรยากาศในห้องเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
5	ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้ร่วมกิจกรรมกับเพื่อนๆ ในห้อง ขณะเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
6	ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกกับการปฏิบัติเครื่องดนตรี					
7	ข้าพเจ้าชอบฟังเพลงประกอบภาพยนตร์ ที่ครูนำมาเปิดในห้องเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					

ข้อ	ข้อความ	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
8	ข้าพเจ้าพอใจกับการสรุปเนื้อหาของครูวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เมื่อสิ้นสุดการสอน					
9	ข้าพเจ้ารู้สึกเสียดาย ถ้าขาดเรียนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					

ค.ทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มใน

การแสดงพฤติกรรม

คำชี้แจง แบบสอบถามนี้เป็นแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม ให้นักเรียนอ่านข้อความในแบบสอบถาม แล้วตอบโดยการทำเครื่องหมาย \surd ลงในช่องที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว โดยมีหลักเกณฑ์การเลือก ดังนี้

เป็นประจำ หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนเป็นประจำ

บ่อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ่อยมากแต่ไม่ทุกครั้ง

บางครั้ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนบ้าง

นานๆครั้ง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในอนาคตของนักเรียนน้อยครั้ง

น้อยครั้งที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นน้อยครั้งมาก หรือแทบไม่เกิดขึ้นเลย

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
1	ข้าพเจ้าฝึกซ้อมเครื่องดนตรีเพิ่มเติมนอกชั่วโมงเรียน					
2	ข้าพเจ้าพยายามฝึกซ้อมบทเพลงให้ถูกต้อง ตามที่ครูสอนในชั่วโมงเรียน					

ข้อ	ข้อความ	เป็นประจำ	บ่อย	บางครั้ง	นาน ๆ ครั้ง	น้อยครั้งที่สุด
3	ข้าพเจ้าชักชวนเพื่อนให้เข้าร่วมกิจกรรมดนตรีของโรงเรียนเสมอ					
4	ข้าพเจ้าตั้งใจเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ทุกครั้ง					
5	ข้าพเจ้าทำงานอื่นมากเกินไป จนเลยเวลาทำการบ้านในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					
6	ข้าพเจ้าพยายามฝึกซ้อมดนตรีอย่างหนัก แม้ว่าจะเป็นเพลงที่ยากก็ตาม					
7	ข้าพเจ้าแบ่งเวลาในการทบทวนบทเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) เสมอ					
8	ข้าพเจ้ามักดูโทรทัศน์รายการเพลงดนตรี แล้วนำมาดัดแปลง โดยใช้โน้ตดนตรีแต่งด้วยตนเอง					
9	ข้าพเจ้าเข้าชมการแสดงละครเวทีของโรงเรียนสม่ำเสมอ					
10	ข้าพเจ้าอ่านหนังสือบทความเกี่ยวกับดนตรีและนาฏศิลป์					
11	ข้าพเจ้าใช้เวลาฝึกซ้อมดนตรี เมื่อมีเวลาว่าง					
12	ข้าพเจ้าเข้าชมการจัดแสดงดนตรีของโรงเรียน					
13	เมื่อถึงเวลาเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ข้าพเจ้าจะเตรียมตัวก่อนเข้าเรียนเสมอ					
14	ข้าพเจ้าให้ความร่วมมือ ในการทำกิจกรรมในชั่วโมงเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)					

ภาคผนวก ข
คำอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่น

ตาราง 5 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามนิตยสารทางการเรียนวิชาศิลปะ
(สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.504
2	2.850
3	2.889
4	3.703
5	2.008
6	3.536
7	2.970
8	2.150
9	2.600
10	2.410
11	2.909

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .810

ตาราง 6 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.143
2	2.357
3	2.311
4	3.716
5	4.243
6	3.737
7	5.953
8	4.293
9	4.031
10	3.192
11	4.284
12	3.264
13	3.983
14	4.348
15	3.473
16	3.536

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .914

ตาราง 7 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะมุ่งอนาคตในการเรียน
วิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.066
2	3.272
3	3.767
4	2.448
5	3.391
6	2.359
7	4.319
8	5.889
9	4.648
10	2.091
11	3.053
12	4.799
13	5.007
14	2.843
15	5.292

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .872

ตาราง 8 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามการสนับสนุนทางการเรียน
วิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของผู้ปกครอง

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.846
2	7.068
3	5.573
4	2.388
5	5.183
6	4.042
7	4.583
8	4.414
9	3.644
10	4.358
11	5.349
12	2.709
13	4.108
14	7.440
15	3.059

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .912

ตาราง 9 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามความคาดหวังของผู้ปกครอง
ต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	2.831
2	3.292
3	2.089
4	3.402
5	3.517
6	3.377
7	6.012
8	2.799
9	3.767
10	4.021
11	6.265
12	6.778
13	6.000
14	9.876
15	2.433

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .891

ตาราง 10 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามลักษณะกายภาพทางการ
เรียนวิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.648
2	4.031
3	4.118
4	4.441
5	3.791
6	4.320
7	3.781
8	3.307
9	2.872
10	2.125
11	6.171
12	5.246
13	4.459
14	7.495
15	5.981
16	5.281
17	11.316
18	4.975
19	5.670
20	2.553

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .930

ตาราง 11 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับครูวิชา ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.635
2	3.695
3	2.737
4	4.419
5	3.936
6	2.955
7	3.660
8	3.127
9	3.818
10	2.998
11	2.608
12	4.242
13	2.216
14	4.115
15	2.340
16	4.952
17	3.266
18	4.106
19	2.377

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .905

ตาราง 12 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามสัมพันธภาพระหว่างนักเรียน
กับเพื่อนในวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์)

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	4.002
2	5.653
3	3.787
4	6.155
5	2.278
6	2.629
7	2.721
8	4.839
9	4.103
10	4.912
11	4.519
12	3.190
13	4.040
14	3.281
15	2.080
16	2.471
17	2.146
18	2.398
19	5.356

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .896

ตาราง 13 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชา
ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความคิด

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
1	3.184
2	3.267
3	4.330
4	4.866
5	2.887
6	3.291
7	3.199
8	2.066
9	2.113
10	2.269
11	2.426
12	3.431
13	4.301

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .922

ตาราง 14 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชา
ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านความรู้ลึก

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
14	2.190
15	5.911
16	5.299
17	3.352
18	4.201
19	4.434
20	3.113
21	3.138
22	3.261

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .904

ตาราง 15 แสดงค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t) ของแบบสอบถามทัศนคติต่อการเรียนวิชา
ศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ด้านแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรม

ข้อ	ค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ (t)
23	3.256
24	4.636
25	4.303
26	3.675
27	2.653
28	3.889
29	4.420
30	2.506
31	3.441
32	3.897
33	3.055
34	2.679
35	3.482
36	2.298

ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .910

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับเท่ากับ .982

ภาคผนวก ค
หนังสือขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย
หนังสือขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

ที่ ศธ 0519.12/๒๖๖

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรพรหมรัตน์ พลอยล้อมแสง

เนื่องด้วย นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ และ รองศาสตราจารย์เวธณี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญานิพนธ์ ในกรณีนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย ตันดีวัฒน์กุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-921-6326

ที่ ศษ 0519.12/๒๖๖๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุโขมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2553

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน อาจารย์วิไลลักษณ์ พงษ์โสภณ

เนื่องด้วย นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปริญญาโท เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ และ รองศาสตราจารย์เวณิ กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปริญญาโท ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ท่าน เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบงานปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-921-6326

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ โทร. 5730

ที่ ศธ 0519.12/๓ ๑๗๑

วันที่ 14 มกราคม 2553

เรื่อง ขอลงชื่อเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณะบดีคณะศึกษาศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำปฏิญานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ และ รองศาสตราจารย์เวรณี กรีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำปฏิญานิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พรหมธิดา แสนคำเครือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญให้ นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวิฒนกุล)

คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ที่ ศธ 0519.12/๑๖5๘

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2553

เรื่อง ขอบขออนุมัติเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนเซนต์คาเบรียล

เนื่องด้วย นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสณา จุลรัตน์ และ รองศาสตราจารย์ เวย์น กวีทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อพัฒนาเครื่องมือการวิจัย โดยขอให้ให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 100 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนวชิราวุธ เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2553

จึงเรียนมาเพื่อขอขออนุมัติ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย ซึ่งจะประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวิฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-921-6326

ที่ ศษ 0519.12/ ๕ ๖๖1

บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 กรุงเทพฯ 10110

14 มกราคม 2553

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนนวมวิราช

เนื่องด้วย นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล นิสิตระดับปริญญาโท สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร” โดยมี ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พาสมา จุตรัตน์ และ รองศาสตราจารย์เวณิ กริทอง เป็นคณะกรรมการควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ ในกรณี นิสิตมีความจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย โดยขอให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 จำนวน 247 คน ตอบแบบสอบถามปัจจัยที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาศิลปะ (สาระดนตรีและนาฏศิลป์) ของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนนวมวิราช เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร ในระหว่างเดือนมกราคม - กุมภาพันธ์ 2553

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล ได้เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สันติวัฒนกุล)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

สำนักงานคณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

โทร. 0-2649-5067

หมายเหตุ : สอบถามข้อมูลเพิ่มเติม กรุณาติดต่อ นิสิต โทรศัพท์ 089-921-6326

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล	นางสาวสิรินดา รุ่งเรืองผล
วันเดือนปีเกิด	28 กุมภาพันธ์ 2529
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	71 ซ.ราชปรารภ 12 ถนนราชปรารภ เขตราชเทวี แขวงมักกะสัน กทม.10400 โทร. 02-246-8871
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูสอนเปียโน
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	สถาบันดนตรีสยามกลการ วิทยาไท สถาบันดนตรีสยามกลการ นุชญา โทร. 02-306-0820-1
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2542	ประถมศึกษา จากโรงเรียนอนุบาลสามเสน กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2546	มัธยมศึกษา จากโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2550	ศิลปศาสตรบัณฑิต (ดนตรี) จากมหาวิทยาลัยมหิดล จังหวัดนครปฐม
พ.ศ.2553	การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ กรุงเทพมหานคร